

Lễ tình nhân đến muộn

Contents

Lễ tình nhân đến muộn	1
1. Chương 01.1	2
2. Chương 01.2	3
3. Chương 01.3	4
4. Chương 01.4	6
5. Chương 01.5	7
6. Chương 02.1	8
7. Chương 02.2	10
8. Chương 02.3	10
9. Chương 02.4	12
10. Chương 02.5	13
11. Chương 02.6	14
12. Chương 03.1	15
13. Chương 03.2	16
14. Chương 03.3	18
15. Chương 03.4	19
16. Chương 03.5	19
17. Chương 03.6	21
18. Chương 04.1	22
19. Chương 04.2	23
20. Chương 04.3	25
21. Chương 04.4	26
22. Chương 05.1	28
23. Chương 05.2	29
24. Chương 05.3	31
25. Chương 05.4	33
26. Chương 06.1	36
27. Chương 06.2	38
28. Chương 07.1	41
29. Chương 07.2	45
30. Chương 08.1	48
31. Chương 08.2	50
32. Chương 09.1	54
33. Chương 09.2	57
34. Chương 10.1	61
35. Chương 10.2	63

Lễ tình nhân đến muộn

Giới thiệu

1 câu chuyện giản dị, nhẹ nhàng như tâm thúy và ý nghĩa 2 con người - kết hôn với nhau chỉ vì mục

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-tinh-nhan-den-muon>

1. Chương 01.1

Nhất định phải đi sao? Bố”, Kế Chỉ Tường dựa vào thành giường bệnh bằng sắt. Trang phục của cô tuy rất trang nhã nhưng vẫn không giấu được sự lo âu trên khuôn mặt gầy gò.

“Bố biết như thế là làm khó con, Chỉ Tường”, khuôn mặt Kế Chỉ Xương vàng sạm hiện rõ vẻ mệt mỏi vì bệnh tật, “Nhưng con nắm rõ tình hình kinh doanh của công ty hơn bố. Sự nỗ lực của con mấy năm nay bố đều đã thấy, không phải con thể hiện không tốt, mà bởi hoàn cảnh hiện nay không thuận lợi nên chúng ta buộc phải làm thế, chuyện này cũng không thể trách người khác được”.

Nhà họ Kế kinh doanh gang thép, từng một thời nhờ vào bất động sản nên phát triển nhanh chóng. Nhưng hiện nay do kinh tế suy thoái dẫn đến việc kinh doanh bất động sản bị ngưng trệ, doanh thu của các xí nghiệp nhà họ Kế theo đó cũng sụt giảm; lại thêm sức khỏe của người đứng đầu tập đoàn là Kế Chỉ Xương suy yếu, vì thế tất cả công việc kinh doanh đều do con gái độc nhất của ông ta là Kế Chỉ Tường gánh vác. Xem ra tình hình đang vô cùng nguy cấp, cơn khủng hoảng kinh tế trầm trọng này khiến Công ty Kế thị đứng trước nguy cơ bị nuốt trọn.

“Nhưng người đó... thật sự đáng tin không?” Tuy từ khi tốt nghiệp, Kế Chỉ Tường chỉ làm việc tại công ty gia đình nhưng dù sao cô cũng không hẳn phải là một cô gái ngây thơ vừa bước ra xã hội, đương nhiên cũng từng nghe qua những lời đồn về “hôn nhân doanh nghiệp”. Có điều, cô chưa bao giờ nghĩ rằng lời đồn mà cô cho là vô cùng hoang đường kia sẽ có một ngày ứng nghiệm lên chính bản thân mình.

“Bố đã xem qua lý lịch của cậu ta, đó là một người đàn ông tốt hiếm gặp đấy”, thấy thái độ của con gái không còn quá căng thẳng, Kế Chỉ Xương thở phào nhẹ nhõm rồi lại tiếp, “Tuổi của cậu ta cũng xấp xỉ tuổi con. Dù còn trẻ nhưng đã quản lý một tập đoàn xuyên quốc gia rất có triển vọng, có thể thấy thể lực của cậu ta trong giới kinh doanh vô cùng lớn; nhưng đó không phải là điểm mấu chốt, mà quan trọng nhất là chưa từng có bất cứ tin đồn tình ái nào về cậu ta. Một doanh nhân trẻ tuổi như vậy rất hiếm”, ánh mắt ông sáng lên rạng rỡ.

“Vâng...” Chưa từng có bất cứ tin đồn tình ái nào? Cô nhíu mày, không dám tin rằng ở thời hiện đại còn có loại đàn ông vừa giàu có vừa “phi thường” như vậy.

“Chỉ Tường, bố biết yêu cầu này có phần miễn cưỡng với con, nhưng vì công ty, vì bố, con có thể đi gặp mặt đối tượng một lần không?”, Kế Chỉ Xương thận trọng quan sát phản ứng của Kế Chỉ Tường, “Bố không thể để công ty chúng ta phá sản được, bởi việc đó sẽ khiến tất cả công nhân của chúng ta mất đi chỗ dựa. Con xem như hoàn thành tâm nguyện ích kỷ cuối cùng của bố đi! Được không con?”.

Ông rất có mắt nhìn người, bản thân cũng hiểu rõ tình hình sức khỏe của mình không thể gắng gượng lâu được nữa. Vì thế ông phải nhân lúc vẫn còn sức, chưa bị ngã quy, chưa nhắm mắt xuôi tay để tìm cho con gái một chỗ dựa vững chắc, có như vậy ông mới yên tâm ra đi.

“Bố, bố đừng nói vậy, bố nhất định sẽ khỏe lại mà!” Kế Chỉ Tường nghe vậy trong lòng đau xót. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành giường, cố gắng kiềm chế để nỗi lo lắng và đau lòng không lộ ra nét mặt.

Kế Chí Xương lắc đầu: “Đừng nói chuyện đó, tóm lại con có chịu dành thời gian đi gặp người ta một lần không?”. Tình trạng bệnh tật của mình như thế nào, bản thân ông rõ nhất, người ta thường nói “Diêm Vương muốn người chết canh ba, nhất định chẳng đợi đến canh năm”. Đã bằng này tuổi rồi nên ông cũng không cầu mong gì hơn, chỉ cần trước khi ra đi có thể tận mắt nhìn thấy con gái tìm được nơi nương tựa.

“Bố, chưa chắc người ta đã để ý đến con...”, Kế Chỉ Tường hơi đỏ mặt. Cô biết mình chẳng xinh đẹp, mà đối phương không hề có tin đồn về chuyện tình cảm thì không có nghĩa là sẽ thích những cô gái có nhan sắc bình thường như cô. Dù sao đi nữa, con người ta ai chẳng thích cái đẹp, và lại điều kiện của anh ta tốt như thế, anh ta xứng đáng lấy được một người vợ hoàn mỹ về mọi mặt, bao gồm cả dung mạo.

“Đứa bé ngọc này, sao con lại tự ti như vậy?”, Kế Chí Xương nhìn cô, dường như rất hài lòng khi thấy vẻ ngượng ngùng trên khuôn mặt con gái, “Chưa thử thì sao biết không được? Hơn nữa con luôn là con gái xinh đẹp nhất của bố!”.

“Bố, bố thật lạc quan”, Kế Chỉ Tường bỗng thấy vui, nhướn miệng cười. Có ai tự nói đưa mình trông không ngọt, đương nhiên cũng chẳng ai nói con gái mình không đẹp. Nhưng cô vẫn thấy vui, vì ít nhất bố cũng có tâm trạng để trêu đùa, như thế nói không chừng sẽ có một ngày ông khỏi bệnh.

Cô ngậy thơ ôm một niềm hy vọng không thực.

“Dù cậu ta có nhận xét như thế nào, nhưng riêng bố, bố không tin con gái người khác xinh đẹp hơn con gái bố!”, Kế Chí Xương cũng bật cười, nụ cười đầy hàm ý, “Con đồng ý nhé?”.

Nụ cười trên môi Kế Chỉ Tường chợt biến mất, cô nhìn Kế Chí Xương thật lâu, sau đó miễn cưỡng gật đầu: “Vâng, con sẽ đi”.

Nghe theo lời bố, bởi đây có thể là nguyện vọng cuối cùng của ông. Là con gái ông, nếu không thể thực hiện tâm nguyện cuối cùng của bố, vậy cô có tư cách là con không?

Vì bố, dù việc khó đến đâu cô cũng nỗ lực hoàn thành. Đi gặp mặt một người đàn ông thì có là gì, cô tin bản thân có thể làm được...

Có thể được, nhất định cô sẽ làm được!

2. Chương 01.2

“Khu đất phía đông Hồng Kông xử lý đến đâu rồi?”, Cận Trọng Kỳ uể oải đưa tay day day huyệt thái dương, bộ dạng không chút hứng thú nhìn đồng văn kiện chất cao trên bàn. Cảm giác bản thân sắp bị khối lượng công việc đồ sộ nhấn chìm đến nơi.

“Cũng sắp hoàn thành rồi, tuần sau có thể bắt đầu được”, thư ký Chiêm Khắc Cần xem xét lịch làm việc, nét biểu cảm trên mặt giống hệt Cận Trọng Kỳ, “Cậu muốn đến công trường chủ trì lễ Động thổ sao?”.

“Làm ơn đi!”, Cận Trọng Kỳ chán nản, “Công ty có nhiều người như vậy để làm gì? Cứ tùy ý cử một giám đốc nào đó đi là được, đừng làm phiền tôi vì mấy việc nhỏ nhặt này!”.

Tuy anh rất nhiệt tình trong công việc nhưng dù sao cũng là con người chứ đâu phải máy móc, phải có thời gian để nghỉ chứ. Hơn nữa, dạo này mẹ cũng tạo áp lực lớn quá nên anh muốn nghỉ ngơi một thời gian.

“Sao vậy, dì Cận lại giục à?”, Chiêm Khắc Cần cười thông cảm.

Chiêm Khắc Cần và Cận Trọng Kỳ trên danh nghĩa là ông chủ và nhân viên, nhưng thực ra hai người vốn là bạn học thân thiết hồi đại học. Vì vậy Chiêm Khắc Cần hiểu rất rõ gia cảnh nhà họ Cận, cũng thân với mẹ của Cận Trọng Kỳ.

Gần đây chẳng biết do uống nhầm phải thuốc gì mà dì Cận đột nhiên quan tâm đến chuyện hôn nhân của Cận Trọng Kỳ, nghe nói thúc giục liên tục. Có điều, xét về tuổi tác thì dù sao Cận Trọng Kỳ đã ba mươi mốt rồi, cũng phải tính đến chuyện kết hôn, sinh con và thực hiện những nghĩa vụ khác của người đàn ông.

“Còn không phải sao?” Cận Trọng Kỳ nhớ lại mẹ mình lúc dùng cơm cũng nói, đi tắm cũng nói, đáng sợ nhất là trước khi ngủ cũng phải rửa tai nghe thêm lần nữa. Bây giờ chỉ cần nghĩ đến thôi, anh cũng thấy ngán ngẩm rồi.

“Ai bảo cậu không kiếm bạn gái? Nhưng đúng là không hiểu sao cậu vẫn ‘chịu’ được?” Đàn ông mà, đương nhiên cũng có nhu cầu về “một mặt nào đó”. Nhưng đối với một người như Cận Trọng Kỳ, thật không tài nào hiểu nổi bình thường cậu ta làm gì để tiêu hao “sức lực” nữa.

“Thôi đi! Ngày nào cũng như ngày nào tôi bị công việc đè cho bẹp gí, làm sao được hạnh phúc như cậu, về nhà còn có vợ để ‘ôm ấp’?”, Cận Trọng Kỳ ra vẻ tủi thân than thở như sợ Chiêm Khắc Cần không biết được anh đã cố gắng thế nào.

“Có việc mà làm, nghĩa là cậu đang kiếm ra tiền, chẳng lẽ cậu muốn ngày ngày đều tẻ nhạt trôi qua đến mức nhàm chán? Nếu vậy công ty này gặp nguy rồi.” Lật đến trang cuối cuốn lịch làm việc, hai vai Chiêm Khắc Cần dần chùng xuống.

Trời ơi! Lịch làm việc của cả năm gần như đã kín mít, xem ra kế hoạch đi nghỉ cùng vợ có nguy cơ bị đổ vỡ rồi.

“Đúng vậy, tôi kiếm được tiền có nghĩa là cậu sẽ không bị đuổi việc, vậy tại sao cậu không chia sẻ bớt gánh nặng công việc với tôi?” Tốt nhất là có người để anh chia sẻ công việc, như vậy anh có thể thoải mái hơn một chút.

“Ngoài khoảng thời gian riêng tư sau giờ làm việc, thời gian của tôi đều bị cậu chiếm dụng hết thế này, muốn thêm cũng không có đâu”, Chiêm Khắc Cần có vẻ vô số lời oán thán, nhưng hầu như chỉ là than thở bằng những lời vô tình cả.

“Được rồi! Dù sao số tôi cũng khổ rồi!”, anh thở dài dựa vào ghế sofa nhắm mắt thư giãn.

“Bên dì Cận cậu định làm thế nào?” Ngoài chuyện công việc ra hai người họ cũng rất quan tâm đến cuộc sống của nhau.

“Còn định gì nữa?”, Cận Trọng Kỳ mở mắt phải, vẻ như có như không liếc nhìn Chiêm Khắc Cần, “Tốt nhất là Thượng đế ột tiên nữ xuống trần để giúp tôi thỏa mãn yêu cầu của mẹ, được như vậy tôi sẽ vô cùng cảm ơn Phật tổ!”.

“Cái gì với cái gì?” Thượng đế và Phật tổ hình như không cùng một đạo mà? Chiêm Khắc Cần không khỏi nghẹn lời. “Đây không phải là chuyện yêu cầu của dì Cận, mà thực ra dì đang nghĩ đến ‘nhu cầu’ của cậu đấy”, thở dài, anh nghiêm túc nhìn Cận Trọng Kỳ, “Có điều, cậu thật sự nghĩ vậy à?”

“Thật.” Nguyên tắc của anh là “con thỏ không ăn cỏ gần hang”, vì thế dù trong công ty, không ít nhân viên nữ có tình ý nhưng anh vẫn khéo léo từ chối. “Hơn nữa tôi cũng có kế hoạch kết hôn trong năm nay, chỉ còn thiếu một người phụ nữ thôi.”

3. Chương 01.3

Những người quen thân với Cận Trọng Kỳ đều biết rõ, anh là người rất nguyên tắc. Kế hoạch là căn cứ để thực hiện mọi việc, vì thế đương nhiên anh sẽ có một kế hoạch hoàn chỉnh ỉnh; bao gồm thành lập công ty, mở rộng biên chế, thậm chí làm cho “Xây dựng Kỳ Kỳ” trở thành một tập đoàn xuyên quốc gia. Tất cả đều được thực hiện theo đúng kế hoạch của anh.

Giống hai chữ “Kỳ Kỳ”, anh như một con thiên lý mã không ngừng lao về phía trước; hoặc cũng có thể do thần số mạng đặc biệt ưu ái anh, hay đúng là anh có điểm nào đó hơn người. Tóm lại, các kế hoạch của anh

chưa từng sai một bước chứ đừng nói đến thất bại. Thật không ngờ ngay cả việc trọng đại trong đời người vốn khó đoán định như hôn nhân cũng được anh cẩn thận sắp xếp trong kế hoạch.

Quả thật ngoài sức tưởng tượng.

“Đây chắc chắn là điều cậu muốn sao?”, đôi khi Chiêm Khắc Cần cũng không hiểu nổi cách suy nghĩ của Cận Trọng Kỳ nên cậu ta mới hoài nghi hỏi lại.

“Cậu thấy tôi đang đùa sao?”, ánh nhìn sắc bén hướng thẳng về phía Chiêm Khắc Cần.

Thật ra, Cận Trọng Kỳ rất hiếm khi nói đùa. Anh cảm thấy đó là một thứ “đổi thoại” không mang tính xây dựng và lãng phí thời gian, cũng là thứ tiêu khiển tốn sức nhất.

Chiêm Khắc Cần thở dài giống như đã hạ quyết tâm, sau đó rút một túi hồ sơ bằng da từ xấp công văn ra đưa cho Cận Trọng Kỳ. “Nếu vậy, nguyện vọng của cậu thành hiện thực rồi.”

“Cái gì thế?” Cận Trọng Kỳ không vội mở hồ sơ, ngược lại còn hứng thú miết nhẹ nếp gấp trên miệng túi.

“Một phụ nữ, là thứ cậu đang cần.” Trong đó đúng là có tư liệu về một cô gái, không hiểu tại sao Cận Trọng Kỳ lại may mắn như vậy, ước gì được này.

“Từ đâu mà có?” Ánh mắt Cận Trọng Kỳ lướt qua túi hồ sơ màu cam nhưng vẫn chưa có ý định xem tài liệu bên trong.

“Một vị trưởng bối dựa vào quan hệ quen biết chuyển tới cho tôi”, Chiêm Khắc Cần nhún vai, không muốn nhận thêm trách nhiệm, “Người ta nói rõ là giao cho cậu, trước khi tôi nhận được cũng chưa có ai xem đâu”. Do yêu cầu công việc, thư ký buộc phải xem trước thư của sếp để tránh trường hợp nhận được thư rác.

“Ồ”, Cận Trọng Kỳ nhướn mày, những ngón tay vẫn dừng lại ở miệng túi, “Lai lịch thế nào?”.

“Con gái độc nhất của Công ty Kế thị.” Gia thế này khiến người khác phải giật mình, tuy công ty của họ gần đây hơi sa sút nhưng tốt xấu gì cũng từng một thời hoàng kim, hơn nữa lại không có tai tiếng.

Khóe miệng Cận Trọng Kỳ khẽ nhếch, đôi mắt để lộ sự thích thú: “Tên là gì?”.

Cận Trọng Kỳ đương nhiên biết tiếng công ty gang thép nhà họ Kế, cũng từng nghe Kế Chí Xương chỉ có một người con gái, có điều chưa từng gặp cô ấy trong những cuộc xã giao; hoặc cô ấy không phải loại người ngây ngô thường xuất hiện trong những cuộc gặp như thế, chỉ xét về điểm này cũng khiến anh có thêm thiện cảm.

“Kế Chỉ Tường”, Chiêm Khắc Cần thở dài.

Trên đời có người hỏi gia cảnh trước mới hỏi tên người ta sao? Tư duy của Cận Trọng Kỳ quả nhiên khác thường.

“Tường vì màu tím?”, nét cười của Cận Trọng Kỳ càng đậm, sự thích thú trong mắt cũng càng lúc càng rõ, “Cái tên rất đẹp”.

“Không phải là Tử của màu tím, mà là Chỉ trong Chỉ Lan.” Chiêm Khắc Cần không nghĩ phát âm của mình tệ đến vậy, chắc không đến mức phát âm nhầm Chỉ thành Tử chứ?

“Sao cũng được”, vẫn là một cái tên thanh nhã, “Tên sao người vậy chứ?”, Cận Trọng Kỳ bất giác như đang chờ mong điều gì đó.

“Tư liệu ở chỗ cậu, sao cậu không tự xem đi?” Ui... có cần phải làm mọi thứ thêm phức tạp thế không? Người kỳ lạ! Sự thật là Chiêm Khắc Cần không thể miêu tả được cảm giác của mình sau khi xem ảnh của Kế Chỉ Tường, cô ấy... Ai da! Dù sao anh cũng không thể hình dung được cảm giác đó thế nào, hơn nữa, là Cận Trọng Kỳ muốn tìm vợ, không liên quan đến anh, anh vẫn nên tìm nơi mát mẻ mà đứng!

4. Chương 01.4

“Nhỏ mọn!” Cận Trọng Kỳ mất hứng tiện tay ném túi hồ sơ sang một bên, rồi lại dựa vào ghế sofa. “Không cần xem nữa, chọn cô ấy đi! Sắp xếp thời gian gặp mặt một lần là được.” Quan trọng vẫn là ý kiến của mẹ anh, còn anh cũng không có quá nhiều yêu cầu.

Chỉ cần mẹ thích, anh sẽ chuẩn bị hôn lễ, cứ vậy đi.

“Cứ như vậy sao?”, Chiêm Khắc Cần tròn mắt không dám tin vào tai mình, ngón tay run run chỉ vào tập hồ sơ bị ném sang một bên, “Cậu thậm chí còn chưa xem qua đã quyết định?”.

“Ừ.” A! Cảm giác trốn việc thật tuyệt!

“Trọng Kỳ”, dường như vừa sức nhớ ra điều gì, nét biểu cảm của Chiêm Khắc Cần trở nên vừa kỳ lạ vừa nghiêm túc, “Cậu không phải... vẫn còn nhớ ‘cô ấy’ chứ?”.

Rất ít người biết, Cận Trọng Kỳ từng có một vị hôn thê nghiêng nước nghiêng thành.

Vốn là thế giao, từ nhỏ phụ huynh hai gia đình đã xác định chuyện hôn nhân của đôi trẻ. Cận Trọng Kỳ không phản đối, ngược lại anh còn cố gắng hết sức bảo vệ người vợ chưa cưới này.

Đáng tiếc, “hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình”, đối phương lại không xem anh là người yêu... hay nói đúng hơn là cô gái ấy chỉ kính trọng anh như một người anh trai, không có chút tình cảm nam nữ nào. Vì vậy khi cô ấy gặp được người trong mộng của mình thì dễ dàng chìm đắm vào biển tình và đưa ra đề nghị hủy hôn ước với Cận Trọng Kỳ.

Vì hai bên cũng không công khai hứa hẹn gì mà chỉ nói miệng, hơn nữa cũng không muốn tổn thương cô gái mình đã yêu quý từ nhỏ, Cận Trọng Kỳ không ý kiến mà lập tức buông tay. Chỉ có người trong cuộc mới hiểu, thực ra anh không hề thoải mái, ít nhất là trong vòng nửa năm sau đó tâm trạng anh vô cùng bất thường. Vì thế, bất đắc dĩ lắm mới phải đối diện, bằng không thà rằng cứ để người khác giữ khoảng cách với anh.

Thời niên thiếu, bố Cận Trọng Kỳ phản bội gia đình khiến hai mẹ con anh phải nương tựa nhau mà sống, sau đó lại thêm chuyện người vợ chưa cưới “thay lòng đổi dạ” khiến anh hoàn toàn mất niềm tin vào tình cảm. Từ đó đến nay, anh cũng không thử tiếp xúc với tình yêu.

Nghĩ đến đây, Chiêm Khắc Cần dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ của anh, nếu bản thân lâm vào hoàn cảnh như Cận Trọng Kỳ...

“Tôi đã nói không được nhắc đến cô ấy!”, sắc mặt Cận Trọng Kỳ trầm xuống, ánh mắt đen sâu thẳm thẳm.

“Tại sao không được nhắc?”, Chiêm Khắc Cần chau mày, chợt có tiếng chuông cảnh báo vang lên trong đầu, “Trừ phi đến giờ cậu vẫn không quên được cô ấy”. Anh không ngần ngại xé rách vết thương của Cận Trọng Kỳ, chính vì không muốn bạn tiếp tục tự giam mình trong đó.

“Tôi không muốn bàn về vấn đề này nữa.” Cận Trọng Kỳ hơi nhắm mắt, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt trầm tư của Chiêm Khắc Cần.

“Trọng Kỳ!”, Chiêm Khắc Cần không để từ bỏ, “Chuyện đã qua rất lâu rồi, cậu không nên...”.

“Đủ rồi! Chiêm Khắc Cần!” Chiêm Khắc Cần hỏi dồn như vậy khiến anh rất khó chịu. “Tôi đã nói không muốn bàn về vấn đề này!” Đây là giới hạn lòng kiên nhẫn của anh, cũng là một nguyên tắc.

Chiêm Khắc Cần im lặng, rất lâu sau mới thở dài nói: “Tôi chỉ không muốn tâm trạng xấu ảnh hưởng đến cậu”. Hơn nữa còn vì một cô gái đã là vợ người khác.

Dứt lời, Chiêm Khắc Cần quay người rời khỏi phòng làm việc của Cận Trọng Kỳ.

Cận Trọng Kỳ trừng mắt nhìn cánh cửa đã khép, sau đó rời ánh mắt đến túi hồ sơ vẫn nằm trên bàn mà không có ý định chạm đến...

5. Chương 01.5

Kế Chỉ Tường thần thờ cắt miếng thịt trên đĩa sứ mà không hề chú ý đến nhân vật nam chính.

Hôm nay cô đến đây là vì bố, chứ không phải vì bản thân, hơn nữa muốn cô phải có cảm tình với một người đàn ông lần đầu gặp mặt. Điều này không những khó khăn mà còn rất vô lý, vì thế cô chẳng thể tự thuyết phục mình chân thành đối đãi với họ được.

“Chỉ Tường, Chỉ Tường?”, một giọng căng thẳng đánh thức cô khỏi dòng suy nghĩ của mình. Cô ngừng ăn, ngẩng đầu lên về bị động, ngơ ngẩn nhìn về phía người vừa lên tiếng.

“Có chuyện gì sao? Anh Đình.” Đình Bồi Doãn là trợ lý của Kế Chí Xương. Khi Kế Chí Xương nhập viện, anh trở thành người giúp đỡ Kế Chỉ Tường trong công việc. Đình Bồi Doãn lớn tuổi hơn cô, nên Kế Chỉ Tường gọi là anh Đình.

“Em đừng ngây ra như thế nữa, anh Cận muốn nói chuyện với em”, Đình Bồi Doãn nửa câu trước thì nhỏ giọng nhắc nhở, nửa câu sau lại cố ý nói lớn để mọi người đang có mặt đều nghe thấy.

Đình Bồi Doãn mang ơn ông Kế. Hôm nay Kế Chí Xương giao cho anh nhiệm vụ quan trọng thế này, đương nhiên anh phải cố gắng hết sức để hoàn thành trọng trách. Cận Trọng Kỳ là giám đốc một công ty đang rất phát đạt, vì vậy thân phận cũng vô cùng tôn quý, Đình Bồi Doãn không cho phép bản thân có sơ suất nào ảnh hưởng không tốt đến chuyện mà ông Kế giao phó.

“Vâng?” Kế Chỉ Tường chớp chớp mắt để xóa đi sự mơ hồ rồi mới rời ánh nhìn đến chỗ Cận Trọng Kỳ. Sau đó cô ngây người, chẳng thể rời mắt đi được nữa...

Anh ta... cô nên nói thế nào nhỉ?

Thật ra trong số những người đàn ông Kế Chỉ Tường từng gặp, anh ta là người đẹp trai nhất.

Đôi mày rậm hơi xéch chứng tỏ anh ta là người cố chấp và không dễ thỏa hiệp; đôi mắt đen sáng, trong suốt như có thể soi thấu trái tim người khác; mũi cao; môi mỏng khê nhếch, thể hiện cá tính cương nghị, người đàn ông này... rất nguy hiểm!

Cô đột nhiên rung mình, cảm giác bản thân đang đùa với hổ!

“Có vẻ cô Kế đây không muốn đến cuộc hẹn này”, khóe môi hiện nụ cười châm biếm, Cận Trọng Kỳ vừa mở lời đã vào thẳng vấn đề.

“Không, tôi rất vinh hạnh khi có cơ hội được gặp anh Cận”, cầm khăn ăn lên lau khóe miệng, Kế Chỉ Tường không quên vai trò của mình để không phụ lòng mong đợi của bố. Cô cố gắng thể hiện những mặt tốt nhất của mình. “Cảm ơn anh đã bớt chút thời gian đến buổi hẹn này.”

“Đã vậy, tôi cũng không phải vòng vo nữa”, Cận Trọng Kỳ nhướn mày, cười nhạt, “Xin hỏi cô Kế có thể chấp nhận ‘hôn nhân doanh nghiệp’ không?”

Để khỏi lãng phí thời gian, nói thẳng là cách giải quyết vấn đề nhanh nhất; nếu cô ấy không chuẩn bị sẵn tâm lý, vậy thì không còn gì để nói nữa.

Chiêm Khắc Cần ngồi bên cạnh liếc nhìn, anh biết chắc Cận Trọng Kỳ mà mở miệng sẽ không nói lời khách sáo; người ta có hỏi quá thẳng thắn, thậm chí có phần làm tổn thương người khác như vậy sao? Không khiến cô ấy sợ mất hồn xem như Cận Trọng Kỳ còn may mắn!

Kế Chỉ Tường lặng người một lúc, bàn tay đang nắm chặt khăn ăn khẽ run.

“Vâng, người hiện đại quá bận rộn, tôi cũng không ngại sau khi kết hôn mới bồi đắp tình cảm”, Kế Chỉ Tường đã chuẩn bị kỹ để đối phó với mọi tình huống có thể xảy ra, chỉ duy trường hợp thẳng thắn này là cô chưa từng nghĩ đến, vì vậy cô đành trả lời theo trực giác của mình.

“Nếu vậy, xin hỏi cô Kế có hài lòng về tôi không?”, nhận thấy Chiêm Khắc Cần đang đá chân mình, Cận Trọng Kỳ vẫn không để ý đến mà tiếp tục hỏi. Anh đã quen với việc nắm mọi thứ trong tầm kiểm soát của mình, đương nhiên sẽ không để tâm đến ý kiến của Chiêm Khắc Cần.

Chiêm Khắc Cần toát mồ hôi lạnh. Nếu không phải anh đã nhận lời dì Cận quan sát thái độ Cận Trọng Kỳ, anh thà xỉu ngay tại chỗ!

“À... hài... hài lòng.” Kế Chỉ Tường đương nhiên không thể lường trước được những câu hỏi này sẽ xuất hiện trong cuộc gặp đầu tiên, cô hơi cúi đầu, gò má ửng hồng.

Người đàn ông này quả nhiên nguy hiểm đúng như những gì cô đã nghĩ. Nếu không có Đinh Bồi Doãn đi cùng, cô sợ rằng mình sẽ bị anh ta ăn sống, chết không toàn thây mất!

“Anh Cận...”, Đinh Bồi Doãn ngồi không yên bỗng lên tiếng. Đây là lần đầu tiên anh dự một cuộc gặp khiến người ta căng thẳng như vậy.

Cận Trọng Kỳ gơ tay phải lên, có ý ngăn Đinh Bồi Doãn trả lời thay Kế Chỉ Tường.

“Nếu cô Kế tạm thấy hài lòng về tôi, cô có đồng ý cùng tôi tiến thêm một bước?”, dường như Cận Trọng Kỳ cảm thấy việc làm khó Kế Chỉ Tường rất thú vị, nên không ngừng đưa ra những câu hỏi sắc bén cùng đôi mắt đen thẳm cứ chăm chăm nhìn cô.

Tuy Kế Chỉ Tường không quá đẹp, hơi gầy, nhưng nhìn qua khá thuận mắt, giao tiếp cũng được, quan trọng là biểu hiện không kiêu ngạo, sống chung với cô xem ra không phải chuyện khó khăn gì. Nếu cô được mẹ anh chấp nhận, anh sẽ không phản đối việc kết hôn.

Dù sao anh cũng chỉ cần một người vợ hiếu thuận, thỏa mãn yêu cầu của mẹ, ngoài điều đó ra, đối với anh người phụ nữ nào cũng như nhau cả.

Chiêm Khắc Cần chợt thấy luồng khí lạnh xuyên suốt cơ thể, huyết dịch toàn thân như chảy ngược. Tiểu thư nhà người ta đã quá nể mặt rồi, thế mà cậu ta còn không ngừng bức ép? Cô gái gầy yếu kia mà dám gạt đầu đồng ý, Chiêm Khắc Cần sẽ đổi ngay thành họ Cận!

Kế Chỉ Tường nắm chặt tay đang giấu dưới bàn, sắc đỏ trên gò má dần nhạt đi, gương mặt cũng tái tái, hít một hơi thật sâu, nhớ đến ánh mắt kỳ vọng của bố, cô chẳng có cách nào từ chối.

“... Nếu anh Cận không chê, tôi đồng ý.” Khép mắt lại, cô hiểu bản thân mình không còn đường lui nữa.

Cận Trọng Kỳ mỉm cười hài lòng, Đinh Bồi Doãn thì thở phào nhẹ nhõm, bởi anh đã hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi; còn cầm của Chiêm Khắc Cần gần như dính chặt xuống mặt bàn, miệng không sao khép lại được!

Cô ấy đồng ý? Cô ấy thật sự đã đồng ý?

Khuôn mặt Chiêm Khắc Cần sầm sẫm không biết bản thân nên cười hay nên khóc. Anh có thể không đổi sang họ của ‘ông chủ’ được không đây? Có được không?

“Rất tốt, vậy... Chỉ Tường, khi nào em có thời gian ghé qua nhà gặp mẹ anh một lần?”

6. Chương 02.1

Không ngờ Kế Chỉ Tường rất có duyên với mẹ của Cận Trọng Kỳ – Dư Mẫn Tú. Hai người vừa gặp nhau đã thân thiết như người một nhà, hoàn toàn không tồn tại sự xa cách lần đầu gặp mặt.

“Đứa trẻ này, tại sao con lại gầy như vậy?”, Dư Mẫn Tú không chút ngần ngại sờ qua Kế Chỉ Tường từ cánh tay đến thắt lưng, tựa như đang đánh giá xem cô nặng bao nhiêu. “Thế này sao đủ sức khỏe chứ? Con gái thì phải mập mạp một chút mới có phúc!”

“Bác à...” Kế Chỉ Tường không dám tránh cũng chẳng biết nên ứng xử thế nào, cô chưa từng gặp người nào nhiệt tình như thế này, chỉ biết đứng cứng đờ như cá trên thớt, có cảm giác mình đang bị rao bán vậy.

“À, không sao không sao, bác vẫn còn nhớ mấy phương thuốc bổ khí huyết, đợi lúc nào con được gả về nhà bác, ngày nào bác cũng sắc để bồi dưỡng cho con.” Dư Mẫn Tú bước đến bên cái tủ nhỏ lục tìm; bà vẫn còn nhớ mấy thang thuốc đó để trong này, chắc chắn là không nhớ sai đâu.

Kế Chỉ Tường nghe vậy càng thấy lúng túng, cô ngại ngần quay đầu đi, vừa hay bắt gặp đôi mắt đen ẩn chứa nét cười của Cận Trọng Kỳ.

“Mẹ, mẹ làm thế này sẽ dọa Chỉ Tường chạy mất đấy.” Dù sao cũng là lần đầu tiên đến thăm nhà, làm sao Kế Chỉ Tường có thể lập tức thích ứng với sự quan tâm bất ngờ như thế được. Hơn nữa, quả thật mẹ anh có phần quá vội vàng, anh còn chưa mở miệng cầu hôn mà! “Nếu lỡ cô ấy sợ quá, không chịu gả vào nhà chúng ta thì sao?”, Cận Trọng Kỳ cười nói nửa đùa nửa thật.

“Thật không? Chỉ Tường”, Dư Mẫn Tú như vừa bị dội một gáo nước lạnh, có vẻ thương tâm nhìn Kế Chỉ Tường.

“À...” Kế Chỉ Tường trong phút chốc dựng tóc gáy, liếc nhìn Cận Trọng Kỳ đầy trách móc.

Nhiệt tình không phải chuyện xấu, chỉ là cô không quen thôi, sao anh ta có thể nói thẳng thừng như vậy? Hơn nữa đối tượng lại là mẹ anh ta, thật là tội lớn khó tha.

“Không phải đâu, bác à, con từ nhỏ đã mất mẹ, cảm ơn bác vì đã cho con một lần nữa được cảm nhận sự ấm áp của mẹ.”

Thật ra ấn tượng của Kế Chỉ Tường về mẹ mình đã rất mờ nhạt, nhưng cô vẫn còn nhớ bàn tay mềm mại của mẹ vỗ nhẹ lên gương mặt mình như dỗ dành, đó là một cảm giác ấm áp và vô cùng hạnh phúc.

“Ôi! Đứa trẻ đáng thương.” Dư Mẫn Tú thương cảm bước đến gần Kế Chỉ Tường, giống như người mẹ trong ký ức, nhẹ vỗ bàn tay cô. “Khi con được gả vào nhà bác, bác cũng trở thành mẹ con, sẽ yêu thương, chăm sóc con”, bà không ngừng hứa hẹn.

Kế Chỉ Tường cảm thấy khóe mắt nóng nóng, khó kiềm chế được nỗi xúc động đang dâng lên trong lòng.

Thật sự cô không xác định mình sẽ trở thành vợ của Cận Trọng Kỳ, nhưng cũng không muốn tổn thương bất cứ ai bên cạnh mình, bao gồm cả bố cô cùng người phụ nữ lương thiện đang đứng trước mặt; nếu họ thật sự cần cô, cô sẽ nỗ lực hết sức mình để hoàn thành tâm nguyện của họ, kể cả việc hôn nhân của chính mình... Dù sao, cô cũng không còn con đường nào khác để chọn lựa.

Cô gánh trên vai quá nhiều trọng trách, không chỉ là kỳ vọng của bố, còn có cả những công nhân của Công ty Kế thị, cô không thể nhắm mắt đứng nhìn họ nay đây mai đó, nhất là trong hoàn cảnh khó khăn như lúc này.

“Mẹ, xem ra mẹ rất thích Chỉ Tường phải không?” Câu hỏi này ít nhiều mang ý thăm dò, Cận Trọng Kỳ không muốn trở thành kẻ đứng giữa trong trận chiến mẹ chồng nàng dâu, hơn nữa, mẹ chỉ có một, còn vợ không hợp thì có thể lấy người khác. Tuy vậy anh cũng rất vui khi thấy Kế Chỉ Tường được mẹ mình yêu mến.

“Còn không phải sao, Chỉ Tường rất hợp với mẹ mà.” Dư Mẫn Tú tươi cười, rồi lại vội vàng đến bên chiếc tủ nhỏ, lấy ra một cuốn lịch từ trong ngăn kéo, bắt đầu lật tìm. “Mẹ phải tìm một ngày thật tốt... Ừm, ngày Mười bốn tháng Ba rất tốt, mọi việc đều thuận lợi, chúng ta chọn ngày đó nhé, các con thấy thế nào?”

Mười bốn tháng Ba?

Chuyện này thật sự đi quá nhanh rồi! Ngày cô và Cận Trọng Kỳ gặp mặt là Mười bốn tháng Hai... vừa đúng ngày lễ tình nhân, còn Mười bốn tháng Ba chính là lễ tình nhân trắng, tính về thời gian có phải là quá trùng hợp không?

7. Chương 02.2

Kế Chỉ Tường không mê tín, nhưng liệu có thể xem sự trùng hợp này là một lời dự báo, rằng sau này cô và Cận Trọng Kỳ thật sự trở thành bạn đời của nhau?

Cứ cho rằng lời dự báo này có thể trở thành hiện thực, nhưng tính thời gian thì chỉ còn chưa đến ba tuần, thật sự cô không kịp chuẩn bị tâm lý để nắm tay người đàn ông này tiến vào lễ đường, cùng thề nguyện chung sống trọn đời.

Tuy rằng ngay từ đầu Kế Chỉ Tường đã hiểu rõ bản thân không có lý do gì để từ chối, nhưng làm ơn hãy cho cô một không gian để mơ mộng, dù gì cũng là phụ nữ, cô có quyền được mơ mộng...

Cô hoang mang thất thần, rời ánh mắt về phía Cận Trọng Kỳ.

Anh ta sẽ nghĩ thế nào? Sẽ lãng mạn như trong tưởng tượng của cô chứ?

Cô không ngại thơ đến mức tưởng rằng anh ta vừa gặp cô đã yêu ngay, bởi cô biết rằng mình không phải là kiểu con gái thu hút người khác đến mức ấy. Về điểm này thì cô vẫn đủ tỉnh táo.

Nếu vậy, anh ta có cái nhìn về tương lai như thế nào?

Cận Trọng Kỳ phát hiện ánh mắt hoang mang bất lực của Kế Chỉ Tường, anh mỉm cười nhìn cô một cách tự nhiên; sau đó rời sự chú ý về phía mẹ mình, nụ cười của mẹ khiến anh cảm thấy rất hài lòng.

Từ khi cha Cận Trọng Kỳ rời bỏ gia đình, mẹ anh đã vì con và gia đình mà hy sinh quá nhiều, anh không có gì để đền đáp bà, chỉ có thể làm tròn bổn phận một người con, cố gắng làm mọi việc để bà vui lòng.

Nếu mẹ đã thích Kế Chỉ Tường, vậy thì chọn cô ấy! Cận Trọng Kỳ không còn tâm sức đâu để bắt đầu một tình yêu, đó chẳng qua chỉ là một ảo ảnh làm người ta mơ mộng, hoàn toàn không đáng để tin tưởng.

Cận Trọng Kỳ chỉ yêu cầu Kế Chỉ Tường duy nhất một điều là làm mẹ anh vui lòng. Trong lòng anh cũng hiểu rất rõ, Kế Chỉ Tường đồng ý tiếp tục mối quan hệ chẳng qua là vì hy vọng anh có thể giúp đỡ và cứu vãn công ty của gia đình cô đang từng ngày tiến đến bờ vực phá sản. Vì thế, hai người đều được thỏa mãn nguyện vọng của mình, không ai cảm thấy bản thân đã bị đem ra làm vật hy sinh, cũng không ai nợ ai.

Có lẽ hôn nhân không tình yêu đối với một phụ nữ là quá tàn nhẫn, nhưng tuổi tác Kế Chỉ Tường không còn nhỏ, chắc chắn không còn mơ mộng như những thiếu nữ chưa trưởng thành, đây cũng là lý do cô đến nhà anh hôm nay.

Nói thật thì Kế Chỉ Tường cũng là một đối tượng không tệ. Giản dị chất phác, không kiêu kỳ như những thiên kim tiểu thư khác, hơn nữa sản nghiệp nhà cô cũng có thể giúp ích cho Xây dựng Kỳ Kỳ của anh. Dù sao ngành Kiến trúc cũng có quan hệ mật thiết với ngành Gang thép, tính ra anh không những không thiệt thòi điều gì, mà còn kiếm được món lời không nhỏ.

Tóm lại, vừa tìm được một người vợ hiền dịu lại vừa có được khoản lợi nhuận đáng giá, tính thế nào Cận Trọng Kỳ vẫn là người thắng!

“Nếu mẹ đã nói vậy, chúng ta cứ chọn ngày Mười bốn tháng Ba đi!” Tính toán ổn thỏa, không để cho Kế Chỉ Tường có cơ hội nói lên suy nghĩ của mình, Cận Trọng Kỳ tự thắt sợi dây tơ hồng lên tương lai của cả hai, một tương lai không thể đoán trước...

8. Chương 02.3

Kế Chỉ Tường vẫn im lặng.

Hôn lễ náo nhiệt, buổi tiệc ồn ào kéo dài tưởng như vô tận, từ đầu đến cuối, cô giống như một con rối vô hồn mặc kệ người khác chỉ huy; cô im lặng nhìn từng khuôn mặt vui vẻ tươi cười, nhưng trong đầu lại không nhớ được ai, ngoại trừ Kế Chỉ Tường và Dư Mẫn Tú.

Cô thấy bố mình ngã bệnh lâu ngày nay lại nở nụ cười phấn chấn hài lòng, không hề bị chiếc xe lăn và vẻ ốm yếu bên ngoài ảnh hưởng đến tâm trạng; Dư Mẫn Tú cũng vậy, bà vui mừng đi đến các bàn tiệc, cười híp mắt để lộ những nếp nhăn của tuổi tác, người phụ nữ lương thiện ấy bắt đầu từ ngày hôm nay đã trở thành mẹ chồng cô.

Chỉ cần hai người họ thật sự vui mừng thì hôn lễ này cũng rất đáng.

Bận rộn cả ngày, Kế Chỉ Tường mệt mỏi vô cùng, cô hoàn toàn không nhớ được thương gia nào, những khách hàng nào từng hợp tác với công ty đã đến dự hôn lễ, nhưng điều này thật ra không quan trọng lắm, vì đã có sổ sách ghi rõ, đó là một cuốn sổ của lương tâm, sau này mỗi món nợ đều sẽ được thêm vào chút “tâm ý” hoàn trả không thiếu một xu.

Sau khi tắm rửa xong, đặt cái đầu nặng nề xuống gối, Kế Chỉ Tường mới biết mình mệt mỏi đến độ nào, ngày hôm nay gần như đã rút cạn sức lực của cô; mệt mỏi đến mức không thể suy nghĩ được gì nữa, cô chỉ muốn ngủ, rất muốn ngủ, sau đó sẽ ngủ lâu, thật lâu...

Đúng lúc Kế Chỉ Tường sắp chìm vào giấc ngủ say, cô cảm nhận được phần giường bên cạnh lún xuống, mơ hồ mở mắt, cô không thể nghĩ ra được lúc này rồi, có ai đến chia sẻ cái giường của mình nữa.

“Ai?”, giọng nói Kế Chỉ Tường khàn khàn, dấu hiệu của việc không hoàn toàn tỉnh táo.

“Là anh, chồng em.” Giọng nói và động tác lên giường như cùng lúc, chiếc chăn bị kéo ra, anh đang nằm xuống.

Giọng nói trầm trầm vừa vang lên, lập tức đánh thức Kế Chỉ Tường, trong phút chốc cô mở to đôi mắt, vô thức quần chặt tấm chăn của mình, tất cả dây thần kinh cảm giác khắp cơ thể đều chuyển sang trạng thái cảnh giác.

“Em muốn ngủ sao?”, dưới ánh sáng mờ ảo của chiếc đèn ngủ, giọng nói của Cận Trọng Kỳ lại vang lên. Lần này là từ chính chỗ chiếc gối bên cạnh.

“... Vâng.” Kế Chỉ Tường không dám quay đầu lại, thoáng ngửi thấy mùi rượu tỏa ra từ hơi thở của Cận Trọng Kỳ, chứng tỏ trong tiệc cưới, anh đã uống không ít, và cũng đỡ giúp cô không ít lời mời.

“Có phải em quên gì không? Chỉ Tường”, Cận Trọng Kỳ cố giữ giọng nói bình tĩnh, nghe có vẻ không giống một kẻ nát rượu.

Thật ra anh cũng không phải người quá thèm muốn chuyện ấy, nhưng là đêm tân hôn, cộng thêm việc uống khá nhiều rượu khiến anh khó lòng khống chế cảm xúc; hơn nữa, đêm tân hôn mà không có chuyện gì xảy ra thì cũng có gì đó khó nói, anh không thể để vợ mới cưới cảm thấy bị bỏ rơi và có những suy nghĩ tùy tiện.

Kế Chỉ Tường thở gấp, mùi rượu trên người Cận Trọng Kỳ khiến cô cảm thấy chệnh choáng, cô cố gắng nói nhẹ nhàng:

“Em... xin lỗi, em hơi sợ...” Trốn tránh không phải giải pháp tốt, ít ra cô cũng nên thử để anh biết cảm giác của mình, dù sao sau này hai người cũng trở thành người thân thiết nhất của nhau, cô không muốn cuộc sống vợ chồng bắt đầu bằng sự giấu giếm.

Tuy hiện tại Kế Chỉ Tường không thể tự lừa gạt rằng bản thân có tình cảm với anh, nhưng ít nhất cũng phải thành thật.

“Em? Sợ?” Cận Trọng Kỳ chống một tay nâng người lên nhìn bóng lưng cô, vô cùng kinh ngạc trước phản ứng của vợ mình.

“Vâng, thực sự em rất sợ.” Cô nhắm mắt lại, cảm ơn ánh sáng vàng nhạt đã giúp cô giấu đi sự lúng túng của mình.

“... Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?” Chân mày đang nhíu lại của Cận Trọng Kỳ không hề có ý mỉa mai, ngược lại, đôi mắt sâu thẳm của anh còn ánh lên vẻ hứng thú.

“Ba mươi”, Kế Chỉ Tường đỏ bừng mặt. Ba mươi tuổi là quá già rồi, nhưng cô lại chưa từng có kinh nghiệm trong tình yêu, tất nhiên là chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với đàn ông.

Cô dành hết tuổi thanh xuân của mình cho công ty, không đủ sức để chú ý hay đáp lại khi có người theo đuổi, vì thế có thể nói, về một “mặt nào đó”, Kế Chỉ Tường trong sáng như một tờ giấy trắng.

“Ừ.” Cô nhỏ hơn anh một tuổi. Sau đó thì sao? Nói cô không có chút kinh nghiệm nào về việc này sao?

Cũng khó trách Cận Trọng Kỳ kinh ngạc. Thời hiện đại nam nữ giao tiếp thoải mái hơn trước, một phụ nữ ba mươi tuổi mà vẫn có thể giữ được tấm thân trong trắng không thể nói là đặc biệt, mà đáng được gọi là thần thoại!

Còn anh, thật sự đã tìm được một tiên nữ do Thượng đế gửi xuống, một tiên nữ thuần khiết.

Kế Chỉ Tường quá xấu hổ, cô cắn chặt môi dưới, ngón tay siết chặt góc chăn đến mức trắng bệch, vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng cúi đầu xuống gối.

Cô cho rằng bản thân đã biểu hiện đủ rõ rồi, nếu Cận Trọng Kỳ vẫn không hiểu, cô thà làm một con đà điểu, vì như thế ít nhất cũng không phải đối mặt với những câu hỏi làm người khác khó xử của anh.

“Xin lỗi, anh không thể chờ em thích ứng với cuộc sống của anh, nhưng anh có thể dạy em.” Quá trình đó quả thật khiến người ta vừa mong chờ vừa tràn đầy mơ mộng, Cận Trọng Kỳ bắt đầu có cảm giác muốn “hành động”.

9. Chương 02.4

Cầm nhận ngón tay Cận Trọng Kỳ lướt qua vành tai lộ ra ngoài tóc, trong tích tắc các dây thần kinh của Kế Chỉ Tường căng như dây đàn, nhưng không có cảm giác buồn nôn hay bị xúc phạm, thậm chí còn cảm thấy tê dại lan truyền từ tai xuống gáy, rất dễ chịu!

“Anh... dạy em?” Kế Chỉ Tường căng thẳng nuốt nước bọt, giật mình nhận thấy ngón tay Cận Trọng Kỳ đang chuyển xuống cổ mình.

“Em đã từng hôn ai chưa?”, Cận Trọng Kỳ đột nhiên hỏi. Nếu ngay cả hôn mà cô ấy cũng không có kinh nghiệm thì đó chính là kỳ tích khổng lồ!

Kế Chỉ Tường xấu hổ không biết trốn vào đâu, quả thật ngay cả hôn cô cũng chưa từng thử, điều này khiến cô cảm thấy rất đáng buồn!

“Quay lại đây, em không thể cứ quay lưng về phía anh, như vậy chúng ta không làm được gì cả.” Cơ thể cứng đờ, chứng tỏ cô ấy rất lúng túng và ngại ngùng, Cận Trọng Kỳ gần như sắp bật cười.

Kế Chỉ Tường ngây thơ như thế chính là đối tượng tốt nhất để chỉ dạy, anh sẽ khơi dậy tình cảm trong cô, biến cô thành vật sở hữu mà mình muốn. Đương nhiên, dù ít hay nhiều cũng có thể thỏa mãn tâm lý tiềm ẩn của một người đàn ông.

Kế Chỉ Tường ngượng ngùng quay người lại. Cô không thể phản đối, bởi anh là chồng cô, anh có quyền sở hữu tất cả của cô, mà thân thể chính là yêu cầu cơ bản nhất.

“Đừng căng thẳng, cố gắng thả lỏng một chút.” Đây là bước đầu tiên, nếu cô không thể tự khắc phục, những việc tiếp theo sẽ trở nên vô cùng khó khăn. “Cầm nhận những gì anh làm với em, sau đó em cũng có thể làm vậy với anh.”

Giọng nói của Cận Trọng Kỳ khàn khàn đầy mê hoặc, đôi mắt đen sâu thẳm dưới ánh đèn vàng nhạt phản chiếu ánh sáng kỳ lạ mà Kế Chỉ Tường không hiểu được; mùi rượu nồng phả ra theo mỗi câu nói, không khí đậm mùi rượu lúc này lại có tác dụng xoa dịu sự căng thẳng, xóa bớt nỗi sợ hãi trong cô.

Kế Chỉ Tường từ trước đến nay không thích mùi rượu, nhưng lúc này cô rất cảm ơn tất cả những người đã mời rượu, điều đó cho phép cô tìm được một lý do để phó mặc lý trí của mình cho cơn say.

Đôi môi mềm áp lên vầng trán cao của cô, chậm rãi lướt xuống chân mày, rồi trượt theo sống mũi nhỏ đi xuống; không cảm nhận được sự vội vã của Cận Trọng Kỳ, cô dần thả lỏng cơ thể, buông góc cằm bị siết chặt ra, bỗng có cảm giác mình được trân trọng...

Khi Kế Chỉ Tường đang thất thần chìm đắm trong nụ hôn nhẹ nhàng của Cận Trọng Kỳ, anh đột nhiên liếm đầu mũi cô, Kế Chỉ Tường mở to đôi mắt, miệng hé ra. Anh ấy... sao lại liếm giống như một chú cún nhỏ vậy?

Nụ cười nhạt xuất hiện trên đôi môi của Cận Trọng Kỳ, nhân lúc cô đang kinh ngạc, anh dùng lưỡi nếm hương vị trên đôi môi đang hé mở của Kế Chỉ Tường; đúng lúc cô giật mình kêu lên, chưa kịp khép miệng lại, anh đã nhanh chóng chiếm lĩnh khuôn miệng thơm tho của cô, chậm rãi làm cô thích ứng với hành động thân mật này.

Ừm... tiếng than thở ngập ngừng giữa cổ họng, Kế Chỉ Tường cảm thấy mình đã say, say vì mùi rượu phả ra từ miệng Cận Trọng Kỳ.

10. Chương 02.5

Đây chính là hôn sao?

Thật ấm áp, thật dễ chịu, cô không thể mang hình ảnh đáng buồn nôn trong tưởng tượng ra để so sánh với cảm giác đầu nặng chân nhẹ yếu ớt hiện giờ.

Nếu đây chính là nụ hôn của những cặp tình nhân, là lời nguyện thề kỳ trong thần thoại tình yêu, vậy thì cô không thể loại bỏ khả năng bản thân sẽ đắm chìm trong đó...

Không thấy biểu hiện từ chối, cảm nhận được sự nhu thuận và hoàn toàn tiếp nhận của Kế Chỉ Tường, Cận Trọng Kỳ dùng đầu lưỡi xuyên qua hàm răng đều đặn, tiếp xúc với chiếc lưỡi mềm mại của cô, lúc này anh khó lòng giữ được phong độ thường ngày, trong tích tắc hành động càng cuồng nhiệt.

Cận Trọng Kỳ tìm cách để Kế Chỉ Tường phối hợp với mình, bàn tay vội vàng luồn dưới lớp chăn lụa, vuốt ve thân thể nữ tính hơi gầy của cô, ngạc nhiên phát hiện cô không giống trong tưởng tượng của mình.

“Không ngờ em cũng rất đầy đặn”, anh buông đôi môi hồng đến mê người, vội vàng cất giọng nói biếng nhác.

“À...” Phát hiện mình quá chìm đắm, đồng thời nhận ra sự trêu ghẹo trong lời nói của anh, Kế Chỉ Tường xấu hổ lấy tay che mặt, vành tai phút chốc nhuộm màu đỏ đẹp.

Lại là một điều đáng ngạc nhiên nữa!

Cận Trọng Kỳ không nhớ đã bao lâu rồi anh mới được nhìn thấy một phụ nữ đỏ mặt, hơn nữa còn đỏ đến tận mang tai? Vợ mới cưới của anh quả thật đã mang đến cho anh biết bao điều ngạc nhiên!

Mang tâm trạng vui thích của một nhà thám hiểm, bàn tay bắt đầu lướt trên thân thể yêu kiều, run run của Kế Chỉ Tường, Cận Trọng Kỳ không từ bỏ bất cứ cơ hội nào để khơi dậy cảm xúc trong cô, chiếc lưỡi bạo dạn lướt qua lướt lại cổ cô in những vết đỏ trên làn da trắng ngần; từ nay, đây là lãnh địa chỉ thuộc về anh, Cận Trọng Kỳ cảm thấy vui sướng khi nhận thức được điều đó.

Kế Chỉ Tường cắn chặt môi, cô không hiểu cảm giác ngắc ngứ trong cổ họng biểu hiện điều gì, dường như có thứ gì đó đang muốn vượt ra, cô chơi vơi níu chặt ga giường, cảm giác lạ lẫm đó làm cô hoảng loạn.

“Kêu lên, kêu lên em sẽ thấy dễ chịu hơn”, thấy cô đang cố kiềm chế, Cận Trọng Kỳ đưa ra một cách giải phóng áp lực.

Không ngờ nó lại mang tác dụng ngược, giọng nói của anh làm Kế Chỉ Tường càng căng thẳng và lúng túng hơn, cơ thể đang thả lỏng bỗng nhiên cứng đờ.

Cận Trọng Kỳ không phải là người đàn ông thích từ bỏ, phản ứng của Kế Chỉ Tường càng khơi dậy khát vọng chinh phục trong anh. Anh cúi người hôn lên khuôn ngực nhạy cảm của cô, cố ý trêu đùa và khơi gợi cảm xúc, bàn tay để dưới chân di chuyển đến đùi, tìm đến vùng cấm địa, quyết tâm ép cô phát ra những tiếng nhỏ!

“Ừ...”, Kế Chỉ Tường phát ra những âm thanh nghẹn ngào nức nở, cô không thể giải phóng sức nóng lạ lùng đang thiêu đốt bên trong cơ thể, nước mắt bỗng tuôn rơi.

“Đừng khóc, thử kêu lên em sẽ thấy dễ chịu hơn.” Cận Trọng Kỳ liếm những giọt nước mắt vương trên gò má và nhìn đôi mắt mờ sương của Kế Chỉ Tường, cảm giác khó chịu dâng lên trong tim khiến động tác của anh bất giác trở nên dịu dàng.

“Thật... thật không?” Kế Chỉ Tường không hiểu, thật sự không hiểu, vì vậy cô chỉ có thể lựa chọn cách tin tưởng anh – người nhiều “kinh nghiệm” hơn mình.

“Ừ.” Cận Trọng Kỳ ngồi dậy cởi áo ngủ ra, trong quá trình tìm cách gợi cảm xúc cho cô, chính bản thân anh cũng không thể kiên nhẫn được, và cũng không muốn đợi nữa.

11. Chương 02.6

Kế Chỉ Tường ngại ngùng quay mặt đi, không dám nhìn anh trong bộ dạng ở trần, sau đó cảm thấy áo ngủ của mình bị kéo xuống, cô nhất thời hoảng hốt không biết làm thế nào.

“Em... để em tự làm...”

“Giúp vợ cởi áo cũng là một thú vui trong phòng the”, Cận Trọng Kỳ cười nhẹ, động tác vẫn không dừng lại.

Kế Chỉ Tường vẫn chưa quen với những lời nói quá thẳng thắn của anh, làn da trắng vùng cổ ửng đỏ.

“Lúc bắt đầu sẽ hơi đau, em chịu khó một chút.” Cúi xuống thân thể mềm mại của cô, anh hít một hơi thật sâu, thử buộc bản thân kiềm chế khát khao của mình, để Kế Chỉ Tường chuẩn bị tốt tâm lý.

“Anh... làm ơn...!” nhẹ một chút. Kế Chỉ Tường không kịp nói hết lời đã cảm thấy cơn đau đón gần như xé rách cơ thể cô, nước mắt chưa kịp khô thoáng chốc lại trào ra.

Đau quá! Những gì anh ấy nói chẳng bằng một phần nghìn sự thật!

Nhìn khuôn mặt thanh tú đầm lệ, Cận Trọng Kỳ nghiêng răng hỏi: “Em có sao không?”.

Sự hưng phấn của Cận Trọng Kỳ không hề giảm bớt, ngược lại vì sự ầm áp bên trong thân thể cô mà càng thêm phần kích, anh không thể kìm chế được cảm giác muốn “xung trận” của mình!

Có sao, có sao! Đương nhiên là có sao rồi! Kế Chỉ Tường cắn môi thầm nói, nhưng vẫn gặt đầu trong vô thức.

“Xin lỗi, anh không thể đợi được nữa.” Nhìn chân mày cô nhíu chặt, dù là tên ngốc cũng đoán ra được cô đang cố chịu đựng đau đớn, nhưng anh thật sự không thể đợi được nữa, nếu không, trước khi cô kịp thích ứng với sự tồn tại của anh thì bản thân đã ngã gục trước. “Em chịu khó thêm chút nữa được không?”, anh vừa dịu giọng an ủi vừa từ từ cử động, chậm rãi mà chắc chắn chiếm hữu cơ thể cô.

“Ừ...”, Kế Chỉ Tường không thể ngăn được nước mắt, đến khi cơn đau dần dần tan bớt, trong cơ thể vì thế mà nảy sinh rung động kỳ lạ khiến cô phát ra những tiếng nức nở.

“Khá hơn chưa?” Cẩn nhẹ đôi môi đỏ đang run rẩy, anh nhìn với đôi mắt gần như thiêu cháy cô.

“... Vâng.” Trời ơi! Anh ấy nhất định phải hỏi những câu làm người ta xấu hổ đến thế sao?

“Vậy anh có thể bắt đầu chưa?” Đối với Cận Trọng Kỳ, tất cả những gì vừa diễn ra chỉ là khúc dạo đầu, phần lớn thời gian là để giúp Kế Chỉ Tường thích ứng, vì thế vẫn chưa thể gọi là “bắt đầu”.

“Hả?”, đôi mắt xinh đẹp mở to, cô nhìn anh đầy kinh ngạc.

Không phải ngay từ lúc này đã “bắt đầu” rồi sao? Chẳng lẽ đợi khi cô ngất đi mới gọi là đủ sao? Chẳng phải nên “kết thúc” rồi ư? Tại sao anh ấy lại nói bây giờ mới “bắt đầu”?

Nếu cơn đau thấu tận tim gan đó chưa gọi là “bắt đầu”, vậy thì những đau đớn tiếp theo cô phải chịu đựng sẽ kéo dài đến tận khi nào?

“Có vấn đề gì sao?”, thấy Kế Chỉ Tường có chút thất thần, Cận Trọng Kỳ chau mày hơi giận.

Trong “thời điểm đặc biệt” này mà vợ anh đang thả hồn ở nơi đâu? Xem ra nỗ lực của anh chưa đủ, vẫn phải cố gắng hơn nữa, tránh để người ta chê cười là “hành sự bất lực”!

Nghĩ sao làm vậy, anh đột ngột tăng thêm sức mạnh, nỗ lực điểm thêm nhiều ngọn lửa trên thân thể yếu ớt của cô, những ngọn lửa khiến người ta bay bổng.

“Đừng... nhẹ... một chút...” Cô không dám tin giọng nói yếu ớt này phát ra từ miệng mình, nhưng rồi cô lại hoảng hốt nhận ra đó là sự thật không thể chối cãi.

“Anh không có cách nào khác”, anh cười khổ, nhưng vẫn không giảm bớt sức lực.

Cho dù anh muốn chậm lại, nhưng khát khao đang kêu gào không cho phép anh làm vậy. Anh chưa từng được cảm nhận cơ thể nữ tính nào hấp dẫn như vậy, ngoài khao khát chiếm được cô nhiều hơn, anh không thể nghĩ ra mình đang muốn gì nữa.

Khi khoái cảm như sóng cuộn từng đợt dâng trào trong cơ thể, Kế Chỉ Tường cuối cùng cũng từ bỏ nỗ lực kiềm chế tiếng kêu rên của mình, sau đó, cùng với thanh âm trầm trầm của anh, cả hai đều đạt được cao trào của khoái cảm...

12. Chương 03.1

Dần dần chuyển hết việc kinh doanh của công ty sang cho Cận Trọng Kỳ, Kế Chỉ Tường giống như một con quay đột nhiên tìm được không gian để nghỉ ngơi, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà trở nên nhàn hạ, thư thái.

Cô không phải ngày ngày bận rộn chìm ngập trong đồng công việc, cũng không cần phải ký những công văn chất chồng, lại thêm kế hoạch “bồi bổ cơ thể” của Dư Mẫn Tú khiến thân thể gầy yếu của Kế Chỉ Tường dần đầy đặn hơn.

Thoáng chốc mà đã nửa năm trôi qua, thời gian bên nhau tăng lên khiến hai vợ chồng dần thích ứng với sự tồn tại của đối phương, sinh hoạt hằng ngày cũng tương đối ổn định; vốn do Cận Trọng Kỳ thường ở Xây dựng Kỳ Ký, nên ngày nào Kế Chỉ Tường cũng đến công ty ngồi, thế mà tình trạng này thay đổi ngay sau một cuộc trò chuyện...

“Chỉ Tường, bây giờ em rảnh không? Anh có chuyện muốn bàn với em.” Xử lý xong công việc, Cận Trọng Kỳ từ phòng làm việc quay về phòng, anh nhẹ nhàng gõ cửa, hỏi Kế Chỉ Tường đang ngồi lau tóc trước bàn trang điểm.

“Vâng? Được chứ.” Cô dừng việc lau tóc lại, bàn tay giữ chặt chiếc khăn lông.

Hai người ở bên nhau lâu ngày dù ít hay nhiều tất sẽ sinh ra những thay đổi về mặt tình cảm, Kế Chỉ Tường cũng không ngoại lệ, cô đã dần quen với sự tồn tại của Cận Trọng Kỳ, thích nghi với sinh hoạt của anh, biến anh trở thành một phần trong cuộc sống của mình.

Có nhiều lúc chính cô cũng không rõ bản thân đang quen hay ỷ lại vào anh, nhưng cô không thể phủ nhận rằng, địa vị của Cận Trọng Kỳ trong tim cô càng ngày càng lớn, đây là sự thật không thể thay đổi.

Còn Cận Trọng Kỳ luôn tỏ thái độ ôn hòa lịch sự, cô luôn cảm thấy giữa hai người dường như có một bức tường vô hình ngăn cách, hoàn toàn không giống với những cặp vợ chồng bình thường... Nên nói thế nào nhỉ? Là thăng thần chăng?

Chính vì không giống những cặp vợ chồng bình thường khác, có vấn đề gì đều nói rõ với nhau, cho dù là để giải tỏa những cảm xúc không tốt cũng được, nhưng cô vẫn chưa cảm nhận được những điều này từ anh.

Có lẽ là do cách họ đến với nhau không trải qua chặng đường tìm hiểu và tình yêu lãng mạn như người khác, vì thế cô mới có cảm giác này, một cảm giác vô cùng chân thực, chứ không phải ảo giác.

Giống như hiện giờ, rõ ràng Cận Trọng Kỳ có thể nói trực tiếp vào vấn đề, nhưng anh lại rất lịch sự hỏi ý kiến cô; không biết vì sao mà cô luôn có cảm giác lạnh lẽo...

“Bây giờ ngày nào em cũng phải đến Công ty Kế thị, có phải vì còn nhiều việc phải xử lý không?” Ngay từ đầu Cận Trọng Kỳ đã cử một nhóm chuyên gia đến Công ty Kế thị, trên lý thuyết họ đã tiếp nhận hầu hết công việc của Kế Chỉ Tường, tuy vậy, anh vẫn tôn trọng ý muốn của cô cũng như những gì cô đã làm vì công ty.

“Không. Nhân viên của anh đã giúp đỡ em rất nhiều, hơn nữa những việc quan trọng đều giao cho anh Đình xử lý, thật ra em cũng chỉ đến công ty dạo quanh thôi.” Có lẽ chính vì thái độ của Cận Trọng Kỳ có phần xa cách, Kế Chỉ Tường cũng theo đó mà tỏ ra thận trọng.

“Có việc gì sao?”

“Không, anh chỉ nghĩ, liệu em có thể ở nhà, không đến công ty nữa không?” Cận Trọng Kỳ kéo chiếc ghế lại gần rồi ngồi xuống, làm tiêu tan cảm giác bức bách, căng thẳng một cách thần kỳ.

13. Chương 03.2

Cô chớp mắt, không hiểu rõ anh đang muốn nói gì.

“Ý anh là, em có biết mấy ngày nay tâm trạng mẹ không tốt?” Anh không biết cô có phải là kiểu phụ nữ coi trọng sự nghiệp hay không, vì thế trong lời nói cũng không kém phần cẩn thận, lo lắng sẽ gây ra hiểu lầm không đáng có.

“Vâng.” Cô biết rõ, bởi Dư Mẫn Tú là người luôn thể hiện cảm xúc vui buồn, đau khổ, giận dữ trên khuôn mặt, dù cô không muốn thấy cũng không được; hơn nữa, cô vốn dĩ không định làm như vậy, mà thực sự rất yêu quý mẹ chồng. “Vì chuyện của dì Xảo phải không?”

Dì Xảo là bạn thân nhất của Dư Mẫn Tú, mấy ngày trước dì đột ngột qua đời vì nhồi máu cơ tim, cũng khó trách bà đau lòng như thế.

“Phải!” Cận Trọng Kỳ mỉm cười, rất vui vì Kế Chỉ Tường chú ý đến tâm trạng của mẹ mình. “Vì vậy, anh muốn em có thể dành thêm chút thời gian ở bên mẹ.” Nói trắng ra, chính là muốn cô ở nhà, trở thành người phụ nữ thực sự của gia đình.

“Em biết rồi.” Dùng tay vuốt mái tóc còn ướt, cô hiểu rõ anh coi trọng mẹ như thế nào, cũng như cô quan tâm đến tâm trạng của bố vậy. “Mai em ghé qua công ty nói với anh Đình một tiếng, sau đó về nhà với mẹ, được không?”

“Vậy sao?” Thấy cô đồng ý nhanh và dứt khoát như thế, Cận Trọng Kỳ lại tỏ ra lúng túng. “Em không phản đối?”

“Tại sao em phải phản đối?” Kế Chỉ Tường cảm thấy buồn cười, và cô thật sự bật cười. “Mẹ anh cũng là mẹ em, có gì khác biệt sao?”

Cận Trọng Kỳ lặng im, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn nụ cười ngọt ngào của Kế Chỉ Tường mãi không rời.

Anh cứ tưởng phải mất rất nhiều thời gian để thuyết phục Kế Chỉ Tường, vì dù sao cô cũng đã hy sinh tuổi xuân của mình cho công ty; hơn nữa đây lại là sự nghiệp của bố cô, anh thật sự không ngờ cô lại phản ứng như vậy, khiến lòng anh bất giác dấy lên cảm giác thật ảm áp.

“Cảm ơn em”, anh không biết mình nên nói gì, buột miệng thốt ra lời cảm ơn.

Nụ cười trên môi Kế Chỉ Tường dần biến mất, thay vào đó là cảm giác tổn thương.

Tại sao giữa hai người họ nhất định phải lịch sự, nhất định phải xa cách như thế? Cô là vợ của anh mà! Phải đợi đến khi nào thì quan hệ giữa họ mới có thể bình thường như những đôi vợ chồng khác, không bị bức tường vô hình ngăn cách?

“Sao vậy?”, thấy cô đang chìm đắm trong suy nghĩ, anh vốn giỏi quan sát biểu cảm của người khác lập tức hỏi.

“Hả?” Cô giật mình, từ trong suy nghĩ miên man quay lại hiện thực, “Không có gì, chỉ là em hơi mệt...”.

Bàn tay đang cầm khăn lông siết chặt hơn, cô ích kỷ trách thái độ của anh quá xa cách, nhưng chẳng phải bản thân cũng phạm sai lầm đó sao? Chính vì anh như cố ý duy trì khoảng cách, nên cô cũng tự nhiên giẫm lên bước chân anh. Nếu cứ tiếp tục thế này, họ sẽ không bao giờ có được một ngày lễ tình nhân đúng nghĩa...

Lễ tình nhân?

Vì sao cô lại muốn trải qua một lễ tình nhân “đúng nghĩa” với Cận Trọng Kỳ? Rốt cuộc cô đang nghĩ lung tung gì vậy?

Một suy nghĩ đột ngột nảy ra khiến tâm trí hoảng loạn, tay chân luống cuống, cô hoang mang mở nắp lọ dầu dưỡng tóc để trên mặt bàn trang điểm, ngón tay run rẩy không giữ chặt vỏ lọ trơn bóng, trong lúc hoảng loạn cô làm đổ gần hết chai dầu, dầu tràn ra khắp mặt bàn trang điểm.

“Á!”, cô vừa giật mình vừa phiền muộn kêu lên một tiếng, hai tay cứng đờ không biết nên phản ứng thế nào.

“Đừng lo, từ từ thôi em.” Anh thấy vậy liền lấy khăn giấy chặn mép bàn, ngăn không cho dầu dưỡng tóc chảy khắp nơi, sau đó chạy vào phòng tắm lấy ra một chiếc khăn lau, cẩn thận lau sạch bàn trang điểm.

Chạy qua chạy lại vài lần như vậy, trên trán Cận Trọng Kỳ toát ra lớp mồ hôi mỏng, khó khăn lắm mới lau sạch chiếc bàn trang điểm như cũ. “Sạch rồi!” Anh thở một hơi, ném khăn lau vào bồn rửa mặt.

“Xin lỗi.” Biểu hiện của cô quả thật là rất tệ! “Đều tại em vụng về...”

“Không sao, không phải em cố ý.” Anh lấy áo tắm sạch từ trong tủ ra, quay người đi vào phòng tắm. “Anh đi tắm, chẳng phải em mệt sao? Ngủ trước đi!” Sau đó giọng nói biến mất đằng sau cánh cửa.

Kế Chỉ Tường thần thờ ngồi trước bàn trang điểm một lúc lâu, mãi đến khi tiếng nước trong phòng tắm tắt đi, cô mới vội vàng trèo lên giường, đắp kín chăn.

Nằm trong chăn lắng nghe tiếng bước chân Cận Trọng Kỳ ra khỏi phòng tắm, tiếng công tắc vang lên rất khẽ cho cô biết anh đã tắt đèn, đến khi cảm nhận được phần giường bên cạnh lún xuống, cô mới cho phép bản thân chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc mơ màng, thần trí đang giằng co giữa tỉnh và mê, Kế Chỉ Tường vẫn không ngừng nghĩ về ý tưởng ngu ngốc không chút hiện thực lúc này – thực sự cô rất muốn trải qua một lễ tình nhân đúng nghĩa cùng anh.

14. Chương 03.3

Không đến công ty làm việc nữa cũng có nghĩa là sinh hoạt hằng ngày hoàn toàn thay đổi, ngày nào cũng như ngày nào, công việc của Kế Chỉ Tường là làm bạn với Dư Mẫn Tú; cô biết rất rõ, phải đợi đến khi tâm trạng u uất của mẹ chồng tốt lên thì nhiệm vụ “mang tính giai đoạn” này của mình mới tạm xem như hoàn thành, cô rất vui vì thời điểm đó đang tới gần.

Vì thời gian Kế Chỉ Tường ở nhà tăng lên nhiều, mà hai người phụ nữ quả thật không thể ngồi nhìn nhau cả ngày, Kế Chỉ Tường nhận thấy cách thức này hoàn toàn không thể biến đổi tình hình hiện tại, cho nên cô bắt đầu thử tìm những việc mà trước đó không có cơ hội làm và có khả năng làm mẹ chồng vui lên để giết thời gian.

Tất nhiên, Kế Chỉ Tường luôn biết cách khéo léo để Dư Mẫn Tú cùng mình thực hiện, để bà bận rộn với những hoạt động xã hội nhiều không kể xiết, làm quen những người bạn mới, quả nhiên đã giúp bà dần vui đi nỗi đau buồn khi bạn thân qua đời.

“Mẹ, chỗ này con vẫn không làm được, mẹ xem giúp con được không?” Mẹ chồng nàng dâu đang ngồi trên sofa trong phòng khách, trước mặt bày đầy những quả cầu len đủ màu đủ kiểu cùng sách hướng dẫn, hai người họ đang theo học một lớp dạy đan len, cùng tận hưởng niềm vui trong việc học đan.

“Đâu, đưa mẹ xem nào!” Đẩy đẩy cặp kính chỉ đeo “khi làm bài tập”, Dư Mẫn Tú buong chiếc áo len đã đan được một nửa xuống, thuận tay đón lấy chiếc khăn chưa đan xong của Kế Chỉ Tường.

Nhìn dáng điệu nghiêm túc của mẹ chồng, Kế Chỉ Tường nhận thấy quyết định ban đầu của mình hoàn toàn đúng đắn.

Căn bản không phải kiểu phụ nữ hết mình vì sự nghiệp, ngược lại, cô rất ngưỡng mộ những người bạn học của mình sau khi kết hôn có thể ở nhà chăm sóc con cái; bởi theo cô, gia đình mới là trọng tâm của cuộc sống, không có gia đình cũng có nghĩa là đánh mất mục tiêu phấn đấu. Vì thế, Kế Chỉ Tường dốc hết tâm sức bảo vệ và nuôi dưỡng gia đình mới của mình.

Mỗi lần cho đi đều là một lần được thể nghiệm cái mới, cảm giác mình là một phần quan trọng của người khác khiến cô vui lòng.

Điều may mắn là Kế Chỉ Tường có một người mẹ chồng rất hiện đại, chẳng những không hề xảy ra mâu thuẫn mẹ chồng – nàng dâu, bà còn yêu thương cô như con ruột; nếu thật sự có thể làm ngơ trước sự xa cách lạnh nhạt của hai vợ chồng thì lúc này đây cô là người thực sự hạnh phúc.

“Một, hai, ba,... À, con xem, ở đây thừa một mũi này! Chẳng trách đan thế nào cũng không đều.” Trễ chiếc kính xuống sống mũi, Dư Mẫn Tú liếc Kế Chỉ Tường một cái, ánh mắt ra vẻ trách móc nhưng cũng tràn đầy niềm vui.

“Thế ạ?” Cô lại gần, nhìn bà gỡ bớt một mũi đan ra, quả nhiên những đường len trở nên hoàn hảo. “Thảo nào cô giáo luôn nói khả năng tiếp thu của con không bằng mẹ, con vụng về quá!”, cô thông vai, tỏ vẻ buồn rầu.

“Đứa trẻ này còn nịnh nọt bà già đây!”, Dư Mẫn Tú bật cười, kéo tay Kế Chỉ Tường và vỗ nhẹ bàn tay cô, “Mẹ biết con cố gắng làm mẹ vui lòng, nhưng cũng không thể dành tất cả thời gian ẹ được, phải không? Thỉnh thoảng cũng phải về thăm bố con nữa”.

“Có chứ! Mẹ quên là hôm trước con có về rồi sao?”, nhắc đến bố mình, Kế Chỉ Tường không khỏi vui mừng, “Sức khỏe bố con khá lên nhiều rồi, bác sĩ đã cho về nhà điều trị, ông ấy vui lắm!”.

Sức khỏe của Kế Chỉ Tường đúng là có chuyển biến một cách thần kỳ, da cũng không vàng vọt như trước, hơn nữa còn cười nhiều hơn lúc đang nằm viện. Kế Chỉ Tường vì vậy cũng cảm thấy yên lòng phần nào, lại càng cảm kích Cận Trọng Kỳ.

Nếu anh không đồng ý kết hôn, không giúp đỡ công ty thì cô không dám chắc bố mình có thể xuất viện chỉ trong một thời gian ngắn như vậy; bản thân cô cũng vì thế mà vui vẻ và càng cảm kích Cận Trọng Kỳ hơn!

15. Chương 03.4

“Vậy thì tốt quá, hôm nào mẹ đi cùng con về thăm ông ấy!” Trải qua sự việc của người bạn thân, Dư Mẫn Tú càng cảm nhận rõ rằng cuộc đời luôn có những biến cố bất ngờ và sức khỏe là điều quan trọng nhất. “Phải rồi, con và Trọng Kỳ kết hôn đã gần một năm rồi nhỉ?”

Thấm thoát đã gần một năm trôi qua, lễ tình nhân lại đến, điều này có nghĩa kỷ niệm một năm ngày cưới vào đúng lễ tình nhân trắng cũng sắp đến.

“À, vâng ạ.” Nhớ đến ngày lễ lãng mạn này, không biết nguyện vọng của cô có thành sự thật?

“Con và Trọng Kỳ... có dùng biện pháp tránh thai không?” Lòng tham của con người là vô đáy, khó khăn lắm con trai mới kết hôn, Dư Mẫn Tú lại có thêm một điều nữa để trông ngóng, bà hy vọng sớm có đứa cháu để ấm lòng.

“Mẹ!” Kế Chỉ Tường không ngờ mẹ chồng lại hỏi thẳng như vậy, cô xấu hổ đỏ bừng mặt, “Sao mẹ lại hỏi điều này?”

“Đã lớn thế này rồi, có gì không được hỏi chứ?”, Dư Mẫn Tú cũng thấy ngượng ngùng, nhưng cố gắng giữ thái độ bình tĩnh, “Mẹ nói con nghe, mẹ muốn bông cháu nội rồi, mẹ thấy bố con cũng vậy”. Kéo theo một người vào cuộc, sức thuyết phục cũng cao hơn.

“Chuyện này... mẹ nói với anh Trọng Kỳ đi!” Ui! Xấu hổ chết đi! Dù sao đây cũng không phải chuyện mà một mình cô có thể giải quyết được.

Tuy rằng “số lượng” có hạn, nhưng lần nào cũng “làm” rất nghiêm túc, chỉ tại cái bụng không chịu to lên, cô cũng không thể nhét một cái gối vào bụng được. Chuyện này quả là làm khó người ta mà!

“Đứa trẻ này!”, Dư Mẫn Tú lại vỗ tay Kế Chỉ Tường, “Nói với con hay nói với Trọng Kỳ có gì khác nhau sao?”.

“Cái gì khác nhau?”, Cận Trọng Kỳ vừa mở cửa bước vào, chỉ kịp nghe đoạn cuối cùng của câu chuyện.

“Con đi làm về rồi à?”, Dư Mẫn Tú ngăn người, rồi lập tức hỏi hờ nói với Cận Trọng Kỳ, “Mẹ đang nói với Chỉ Tường về việc...”.

“Mẹ!”, Kế Chỉ Tường đỏ bừng mặt, lên tiếng ngăn Dư Mẫn Tú lại, lúng túng đứng lên đi vào nhà bếp, “Con đi nấu cơm đây!”.

Cận Trọng Kỳ nhìn theo Kế Chỉ Tường, lúc bóng cô khuất hẳn sau góc tường, anh mới quay lại nhìn mẹ một cách khó hiểu, “Chỉ Tường làm sao vậy mẹ?”.

“Con bé này...”, Dư Mẫn Tú lắc đầu cười.

Haizzz... chuyện của bọn trẻ cứ để chúng tự giải quyết thôi! Tránh con dâu lại nói bà nhiều chuyện.

16. Chương 03.5

“Giải quyết xong rắc rối vụ mảnh đất ở Đài Trung chưa?”, Cận Trọng Kỳ vừa lật bản kế hoạch tiêu thụ những căn nhà mới xây, vừa thuận miệng hỏi Chiêm Khắc Cần đang đứng thất thần bên cạnh, “Khi nào có thể ký hợp đồng?”.

“Hả? Cậu vừa nói gì?”, Chiêm Khắc Cần quả thật không để tâm, vì thế không biết Cận Trọng Kỳ hỏi gì.

“Dạo này cậu làm sao vậy, lúc nào cũng thần thần thờ thờ?” Hay là tên này uống nhầm thuốc gì? Mấy ngày gần đây toàn làm hỏng việc. “Có gì đáng để cậu phiền lòng thế hả?”

“Haizzz...”, Chiêm Khắc Cần buồn bã thở dài. “Đã có lần nào tôi nói với cậu rằng phụ nữ là điều phiền phức nhất trên thế gian này chưa?”, anh không chỉ nhấn mạnh từng lời, mà ngay cả cách nói cũng nghiêng hẳn về phía lợi, có vẻ vô cùng cảm hận.

“Hả?” Trí tò mò của Cận Trọng Kỳ bị khơi gợi, bèn xếp bản kế hoạch lại, thích thú nhìn Chiêm Khắc Cần đang tràn đầy cảm phẫn, anh nói giọng trêu đùa, “Đây hình như không phải là điều mà một quý ông được các nữ đồng nghiệp công nhận là ưu tú nên nói”.

Tuy Chiêm Khắc Cần đã có gia đình, nhưng vẫn nhận được sự ngưỡng mộ của không ít nữ đồng nghiệp bởi thái độ lịch sự. Cận Trọng Kỳ nhiều khi cũng nghi ngờ không rõ phụ nữ ngày nay có suy nghĩ như thế nào, đến cả đàn ông đã có vợ cũng không buông tha?

Có lẽ từ khi chủ nghĩa giải phóng phụ nữ hình thành, bọn họ trở nên không bình thường, dùng danh nghĩa đổi mới tư tưởng đi phá hoại gia đình người khác, điều này thật sự là quá nhàm chán.

“Ha ha! Quý ông ưu tú!”, Chiêm Khắc Cần cười châm biếm.

“Sao nào? Bị vợ giận rồi hả?” Con người này cũng thật kỳ quái, bao nhiêu năm theo đuổi, cuối cùng cũng “đưa được nàng về dinh”, cậu ta còn gì không vừa lòng chứ?

“Nếu giận tôi thôi, thì không nói, đằng này tôi lại không biết cô ấy đang muốn gì!”, Chiêm Khắc Cần vẻ mặt buồn rầu, phủi bụi trên quần áo.

“À, vậy có lẽ sẽ phiền phức hơn một chút”, Cận Trọng Kỳ không thực lòng đáp lại, “Vậy rốt cuộc là chuyện gì khiến cậu thất thần như vậy?”. Đây mới là điều quan trọng.

Tuy Chiêm Khắc Cần không được bình thần như mình, nhưng Cận Trọng Kỳ chưa từng thấy bạn thân của mình lo lắng như bây giờ, anh tin là sự việc có nguyên nhân, hơn nữa nhất định là nguyên nhân rất nghiêm trọng mới khiến Khắc Cần sầu não đến thế.

“Thôi được, ít ra cậu cũng có thể góp ý cho tôi”, Chiêm Khắc Cần đành nói, nếu không tìm được một người để “than thở”, e rằng sớm muộn cũng có ngày phát điên. “Lễ tình nhân sắp đến rồi.” Chỉ còn chưa đầy một tuần nữa, đi đâu cũng cảm nhận được không khí ngọt ngào lãng mạn, nhưng nghe giọng nói thì có vẻ anh vô cùng tủ thân.

“Thì sao?” Lễ tình nhân không phải là một trong những ngày lễ đáng được Cận Trọng Kỳ chú ý, vì thế anh không thể hiểu nổi tại sao lo lắng của Chiêm Khắc Cần lại liên quan đến ba chữ “lễ tình nhân” này.

“Thì là phiền phức, cậu nói tôi nên tặng món quà gì cho vợ mới làm cô ấy vui lên đây?” Dù sao thì Cận Trọng Kỳ cũng đã có vợ, có thể sẽ đưa ra những ý kiến làm người khác vui mừng.

“Hả?” Quả thật vấn đề này làm khó Cận Trọng Kỳ, bởi anh chưa bao giờ trải qua một lễ tình nhân theo đúng nghĩa của nó. “À, hoa tươi?” Lục tìm những tư liệu nằm tận dưới đáy kho ký ức của mình, nhưng tiếc là ý kiến này quá lạc hậu.

“Năm đầu tiên quen biết cô ấy tôi tặng rồi.”

“Cô ấy thích ăn chocolate không?” Chẳng phải lễ tình nhân luôn có món này khiến người ta phát phì lên sao?

“Bị cúm yêu ăn mất rồi, hơn nữa năm thứ hai tôi cũng tặng rồi.”

“Nếu vậy... bữa tối với nên?” Tuy ý kiến này đã rất lỗi thời, nhưng ít ra cũng có ích chứ?

“Có rồi.” Tại sao không được lặp lại chứ? Nếu có thể lặp lại một lần thì quá tốt! Thật không thể chịu nổi cá tính thích thay đổi của người vợ thuộc cung Song Tử!

“Nhấn? Ngọc?”, Cận Trọng Kỳ bắt đầu chau mày.

“Lúc cầu hôn cũng tặng rồi!” Mấy thứ đó phải đợi đến lúc này mới tặng sao? Nếu anh “dám” đợi đến bây giờ mà chưa tặng, với tính cách của vợ mình thì e rằng anh đã sớm chết ở đầu đường xó chợ rồi.

“Hay là... kỳ nghỉ hai người?” Ý kiến này quá tuyệt vời chứ? Anh xung phong làm “nhà tài trợ”, tình nguyện để thư ký đi nghỉ, sau đó tự khiến bản thân chết chìm trong công việc!

“Cậu đã quên thời hạn nghỉ trong năm đã qua rồi sao?” Nghĩa là, đã đi trong thời gian nghỉ trong năm rồi, hơn nữa túi tiền rỗng không, làm gì có “kinh phí” để đi nghỉ lần hai.

“Vậy tôi không giúp được gì rồi.” Không phải anh không giúp, mà là hết cách.

17. Chương 03.6

Nghĩ bản thân là một ông chủ quá lý tưởng, vất óc giúp nhân viên nghĩ cách, ờ... tuy phương pháp có phần lạc hậu, người ta đã làm hết rồi, nhưng đây cũng là giới hạn của anh, anh không thể nghĩ nhiều hơn nữa được.

“Thì ra sức sáng tạo của cậu còn tệ hơn tôi!”, Chiêm Khắc Cần cuối cùng đã gặp được một “tên gốc” chính hiệu, tuy phiền phức của chính mình chưa giải quyết được, anh vẫn không nhịn nổi mà trêu chọc vài câu.

“Vậy cậu nói xem, cậu đã từng tặng những gì rồi?”, Cận Trọng Kỳ không tin Chiêm Khắc Cần sẽ thông minh hơn mình.

“Nhiều lắm!” Nhắc đến ý tưởng tặng quà, Chiêm Khắc Cần đắc ý, bắt đầu giơ ngón tay đếm, “Thiệp tình yêu này, nước hoa này, quần áo hàng hiệu nữa này... Tóm lại là rất nhiều, chỉ còn thiếu là chưa tặng cái gì quyền rũ một chút... A! Có rồi!”, Chiêm Khắc Cần dừng một chút, sau đó phấn khích reo lên.

“Sao vậy?” Chiêm Khắc Cần mừng rỡ, sắc mặt Cận Trọng Kỳ lại càng khó coi hơn nữa, không ngờ bản thân mình hoàn toàn không có chút sáng tạo nào về vấn đề chọn quà tặng, chẳng trách Chiêm Khắc Cần gọi anh là “đồ gốc”.

“Cảm ơn ông Trời! Cuối cùng tôi cũng nghĩ ra nên tặng cái gì rồi!”, Chiêm Khắc Cần mừng mừng rỡ rỡ đến mức như sắp khóc vậy.

“Cái gì?” Có cần phải vui mừng đến vậy không? Cậu ta có biết đó là tiền ai trả không vậy? Tên đàn độn!

“Đồ lót gợi cảm! Ấy da! Tôi thật là quá thông minh mà!” Chiêm Khắc Cần hoàn toàn chìm trong suy tưởng của mình, quên cả việc đang giờ làm việc, cũng chẳng quan tâm đến thái độ bàng quan của Cận Trọng Kỳ. “Tôi phải mua màu đen... không, màu đỏ, màu đỏ vừa nóng bỏng vừa gợi cảm, chắc chắn là có giá trị!”

“Có cần thiết phải phí công phí sức đến thế không? Chỉ là lễ tình nhân thôi mà.” Kết hôn rồi còn gọi là tình nhân sao? Chẳng lẽ bọn họ không biết mình mắc bẫy của mấy cửa hàng bán đồ lưu niệm? Đây chỉ là thủ đoạn tầm thường và thô thiển nhất mà thôi.

“Chính vì là lễ tình nhân nên tặng quà mới càng có ý nghĩa!” Kẻ đang nhiệt tình tất có lý lẽ của mình.

“Cuộc sống vợ chồng vốn rất tẻ nhạt, nếu không nhân dịp ngày lễ này tạo chút không khí lãng mạn, thì hai người sẽ rất nhanh chán ghét, mệt mỏi, sau đó chia tay.”

Chia tay? Nghiêm trọng vậy sao?

Cận Trọng Kỳ không thể không chau mày, đột nhiên nhớ đến Kế Chỉ Tường, cô chưa từng đòi hỏi anh điều gì.

Kế Chỉ Tường rất nhu thuận, có giáo dục, cũng có thể cuộc sống vợ chồng của họ thật sự rất tẻ nhạt, nhưng anh đã cho cô một gia đình yên ấm, còn giữ vững cơ nghiệp mà cha cô đã vất vả khổ cực lắm mới gây dựng nên, như vậy đối với cô mà nói, có lẽ đã quá đủ?

Lắc đầu thật mạnh, anh tin rằng Kế Chỉ Tường không phải loại phụ nữ mà Khắc Cần nói, thậm chí anh còn cho rằng chắc chắn cô không bao giờ có những giấc mơ khó hiểu như vậy, bởi anh chưa từng nhận được bất cứ yêu cầu gì từ cô, mà một cuộc hôn nhân như thế mới là điều anh muốn, không cần lãng phí sức lực vào những việc vừa ngu ngốc vừa vô vị đó!

“Trọng Kỳ, chẳng lẽ cậu không chuẩn bị gì?” Chiêm Khắc Cần phát hiện cùng với sự im lặng của Cận Trọng Kỳ là ánh mắt kỳ lạ.

“Tôi không phải trẻ con, sẽ không làm những việc không thực tế đó nữa.” Nói cách khác, là vô vị!

“Như vậy có được không? Trọng Kỳ.” Chiêm Khắc Cần gạt bỏ cảm xúc vui mừng vừa rồi, vẻ mặt kinh ngạc. “Hôn nhân của cậu không giống tôi, lẽ ra cậu phải dành nhiều tâm tư để duy trì nó hơn tôi mới phải.”

“Sẽ không có vấn đề gì đâu, hai chúng tôi đều đạt được điều mình mong muốn, hơn nữa cùng giúp đối phương thỏa mãn, không cần thiết phải nhờ những thứ phù phiếm đó để vun đắp hôn nhân.” Cận Trọng Kỳ vốn không cảm thấy cách nghĩ của mình có gì đó chưa ổn thỏa.

Chiêm Khắc Cần không nói nữa, anh ta im lặng nhìn Cận Trọng Kỳ, hy vọng cái miệng xui xẻo của mình sẽ không biến mọi chuyện thành sự thật.

18. Chương 04.1

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Times New Roman”,“serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Mong đợi hơn một tháng, cuối cùng tất cả hy vọng của Kế Chỉ Tường đều tan thành mây khói. Ngày lễ tình nhân, khi các nhân viên đều vui vẻ đi hưởng thụ không khí ngọt ngào, Cận Trọng Kỳ lại làm thêm ngoài giờ để giải quyết mớ công việc bừa bộn của mình, đến tận nửa đêm anh mới về nhà.

Kế Chỉ Tường không tức giận cũng không oán trách, cô chỉ lặng lẽ chôn vùi tất nỗi thất vọng của mình, không để bất kỳ ai phát hiện. Không ngoài dự liệu, Cận Trọng Kỳ vẫn bất cẩn quên cả kỷ niệm ngày cưới của họ, một ngày lễ tình nhân trắng cũng thuộc về những đôi yêu nhau khác, anh vẫn về nhà vào lúc nửa đêm. Cô cũng không hề nhắc nhở hay trách móc gì, lại một lần nữa giấu kín trái tim bị tổn thương, tiếp tục diễn cho tốt vai người phụ nữ của gia đình, một người phụ nữ lặng lẽ hy sinh.

Ngoài những lúc ở bên mẹ chồng, cứ cách một ngày, Kế Chỉ Tường lại về nhà thăm người bố cô đơn của mình; sống những ngày bình lặng không chút sóng gió, tuy rất cô đơn, rất tĩnh lặng, nhưng lại khiến cô có cảm giác an lòng.

“Bố rất khỏe, con không cần phải thường xuyên về thăm bố như vậy, nếu để mẹ chồng con không vui thì không nên đâu.” Con gái gả rồi như bát nước đổ đi, thấy con mình lại về nhà, Kế Chỉ Tường nhắc nhở.

“Được... con sẽ mách lại với mẹ chồng con, rằng bố nói xấu sau lưng bà!”, Kế Chỉ Tường giơ một ngón tay chỉ lên không, tỏ vẻ ngang bướng.

Kế Chỉ Tường nghe vậy giật mình, hoang mang lắc đầu, “Haizzz, đây là chuyện haibố con mình nói với nhau, tuyệt đối không được nói lại với mẹ chồng con!”.

Chỉ tại mẹ Chỉ Tường mất sớm, không kịp dạy con bé chuyện này.

“Bố, bố xem phim nhiều quá rồi!”, Kế Chỉ Tường ngồi xuống cạnh bố, thân thiết nín vai ông.

Có lẽ vì việc kinh doanh của công ty hiện nay đã đi vào quỹ đạo, về cơ bản không cần để Kế Chỉ Tường phiền lòng, vì thế ngoài việc yên tâm dưỡng bệnh, ông còn việc gì khác để làm, vì thế mới dành thời gian cho phim truyền hình dài tập, xem hết bộ này đến bộ khác, biến chúng thành cách để giết thời gian cũng như giảm bớt cô đơn.

“Mẹ chồng rất thương con, bà ấy chăm sóc con như mẹ ruột vậy, không giống mấy bà mẹ chồng độc ác trong phim đâu.” Kế Chỉ Tường đương nhiên hiểu rõ, những lời này không thể nói ra trước mặt mẹ chồng, cũng biết bố mình rất quan tâm đến con gái, nên khéo léo hóa giải nghi ngờ của ông.

“Thật không?” Tư tưởng của Kế Chỉ Tường rõ ràng vẫn như ở những năm năm mươi, lại thêm mấy bộ phim truyền hình hay thêm thắt này nọ, khiến ông càng thêm nghi ngờ.

“Thật mà! Con gạt bố làm gì?” Kế Chỉ Tường giơ một tay lên đảm bảo. bố, dạo này bố thấy khỏe hơn chưa?”

”Đúng rồi,

Ngày trước Kế Chỉ Tường phải nhập viện là vì tai biến mạch máu não, đến nay nửa người bên phải vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, bác sĩ dặn ông ngày nào cũng phải đến bệnh viện tập vật lý trị liệu, nhưng sau đó ông thấy hằng ngày đi đi về về rất phiền phức nên dứt khoát tự luyện tập ở nhà, tất nhiên vẫn có một người giúp việc ở cạnh giúp đỡ, nếu không Kế Chỉ Tường cũng không đồng ý như vậy.

“Rất khỏe!” Kế Chỉ Tường vỗ ngực, cố gắng không để Kế Chỉ Tường biết gần đây dạ dày của ông có vấn đề, thực sự ông rất sợ nằm viện. “Còn con, mẹ chồng tốt với con không có nghĩa là Trọng Kỳ cũng thế, thái độ của nó thế nào?”

Tuy Kế Chỉ Tường vô cùng hài lòng trước biểu hiện của chàng rể, nhưng ông cũng hiểu rất rõ, hai đứa kết hôn vội vàng như thế ít nhiều cũng do nguyên nhân sức khỏe của ông. Công ty rất quan trọng, nhưng con gái càng quan trọng hơn, nếu Trọng Kỳ dám đối xử không tốt hay ức hiếp Chỉ Tường, ông thề có chết cũng không để cậu ta sống yên ổn!

“À, rất tốt!”, vô thức xóa hết những tổn thương mà Cận Trọng Kỳ gây ra ình, Kế Chỉ Tường vui vẻ cười, “Anh ấy rất tốt với con”.

“Tốt là được.” Không hiểu sao Kế Chỉ Tường vẫn luôn cảm thấy con gái mình không vui; tuy cô cười vui vẻ, nói rằng chồng mình rất tốt, nhưng chính vì thái độ quá vui ấy lại khiến ông cảm thấy bất an.

“Bố, có phải bố trách anh ấy không đến thăm bố?” Việc kinh doanh của Cận Trọng Kỳ ngày càng mở rộng, rồi lại quản lý cả Công ty Kế thị khiến anh bận rộn đầu tắt mặt tối, thật sự Kế Chỉ Tường không có lý do buộc anh phải cùng cô đến thăm bố.

“Không, bố biết chồng con rất bận.” Nghĩ lại thời trẻ, chính ông cũng vì công việc mà lạnh nhạt với vợ, để bà buồn rầu sinh bệnh, cuối cùng qua đời khi còn rất trẻ, vì thế ông rất sợ con gái cũng lâm vào tình cảnh như vợ mình ngày xưa.

“Chồng con không đến thăm bố cũng không sao, chỉ cần nó đối tốt với con là được.”

Kế Chỉ Tường cúi đầu, mắt nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay đan nhau đặt trên đầu gối. Cô biết bố mình muốn gì, bản thân cô cũng muốn thử cải thiện quan hệ vợ chồng giữa mình và Cận Trọng Kỳ một lần, nhưng sau khi cố gắng hết sức, tình hình vẫn không có gì thay đổi. Hiện giờ cô chỉ có thể khiến anh cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, sau đó yêu thương gia đình này và biết trong đó có cô tồn tại. Đành phải đợi thôi, ngoài việc chờ đợi, cô cũng không còn cách nào khác...

19. Chương 04.2

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Times New Roman”,“serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Thời gian qua nhanh, hơn ba trăm ngày qua như tên bay, trong nháy mắt, lễ tình nhân lại đến. Tòa cao ốc của Công ty Kỳ Ký vẫn vắng lặng, và vẫn chỉ còn ông chủ ngồi lại công ty để làm thêm.

“Hi hi! Tôi có thể vào được không?” Chiêm Khắc Cần gõ cửa, khuôn mặt tươi cười, tay xách một cái hộp.

“Cậu đến làm gì thế?” Lễ tình nhân cậu không ở nhà với vợ mà chạy tới công ty chọc phá tôi chắc?

Chiêm Khắc Cần ném chiếc hộp lên bàn, kéo ghế dựa đến trước bàn làm việc của Cận Trọng Kỳ, “Đương nhiên là đến kiểm tra xem cậu có chăm chỉ làm việc không!

Xem có phải thật sự cậu không chịu về nhà với chị dâu không?”.

“Năm ngoái chẳng phải đã nói rồi sao, tôi không còn ở cái tuổi chơi trò gia đình nữa.” Cận Trọng Kỳ vẩy cây bút trong tay, ánh mắt vẫn không hề nhìn tới chiếc hộp bí mật trên bàn.

“Di Tình đâu? Cậu không phải ở bên cô ấy sao?”

“Em ở đây này.” Vợ của Chiêm Khắc Cần - La Di Tình - duyên dáng xuất hiện trước cửa phòng làm việc, tươi cười bước vào. “Bọn em vừa ăn cơm xong, Khắc Cần nói anh vẫn còn làm ngoài giờ, vì thế nên mới mua bánh kem đến cho anh.” Cận Trọng Kỳ nhướn mày.

“Bữa tối dưới ánh nến hả?”, anh vẫn còn nhớ Khắc Cần từng nhắc đến việc này.

“Cái đó đương nhiên là năm nào cũng phải có rồi”, La Di Tình vô tư ngồi lên chân chồng mình, hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt của Cận Trọng Kỳ, “Còn về quà tặng lại là chuyện khác!”.

Trên thực tế, đây là do Chiêm Khắc Cần đặc biệt nể nỉ La Di Tình, cố ý thể hiện tình cảm thân mật trước mặt Cận Trọng Kỳ, cố gắng sửa đổi những quan niệm đã bám rễ trong đầu anh.

“Năm nay thì sao? Em nhận được quà gì?” Cận Trọng Kỳ mím môi nhịn cười, anh còn chưa quên chuyện lý luận của Chiêm Khắc Cần là “tuyệt đối không được lập lại quà tặng”.

La Di Tình thích thú đưa “món quà tình yêu” mà mình vừa nhận được ra, nói: “Giày cao gót màu đỏ”.

“Phối với quà tặng năm ngoái vừa đúng một bộ”, Chiêm Khắc Cần ngồi bên cạnh thêm thắt.

“Thật không chịu nổi hai người nữa”, Cận Trọng Kỳ ngán ngẩm.

“Đây mới gọi là điều thú vị của tình yêu mà!”, La Di Tình yểu điệu cười, thân mật hôn lên má Chiêm Khắc Cần, “Có vậy hôn nhân mới có thể kéo dài mà không nhàm chán”.

“Đúng vậy!” Cận Trọng Kỳ xem như đã hiểu mục đích mà hai người họ xuất hiện, chẳng phải là giúp anh mở mang kiến thức hay sao? “Hôn nhân không cần những thứ phù phiếm đó mới có thể duy trì được.” Ít nhất thì Kế Chỉ Tường cũng không cần.

Năm ngoái chẳng phải anh cũng không tặng gì, thậm chí không làm bất cứ điều gì đặc biệt, cô ấy cũng không có ý kiến đó sao? Hoặc có thể cô ấy cũng như anh, không để tâm đến ý nghĩa của ngày lễ tình nhân.

“Đây là cách nghĩ của anh, chị dâu chưa chắc đã nghĩ vậy.” La Di Tình nhướn mày, cuối cùng cô cũng tin rằng Cận Trọng Kỳ hoàn toàn không quan tâm đến cuộc hôn nhân của mình. “Không nói gì không có nghĩa là chị ấy không quan tâm, dù sao chị ấy cũng là phụ nữ, chẳng phải sao?” Cô không tin trên thế giới này có người phụ nữ lại không mong muốn được trải qua một ngày lễ tình nhân lãng mạn. Chiêm Khắc Cần ngồi bên cạnh gật đầu hưởng ứng. Quả nhiên là chỉ có phụ nữ mới hiểu nhau, chính Khắc Cần cũng không thể đưa ra những phân tích sâu sắc đến vậy. Bà xã muôn năm!

“Cô ấy không giống em.” Ít nhất Kế Chỉ Tường cũng không nũng nịu như Di Tình, Cận Trọng Kỳ chau mày, lập tức gạt bỏ ý nghĩ hoang đường vừa lóe lên trong đầu. Anh cần cô ấy nũng nịu để làm gì? Anh đã quen với một Kế Chỉ Tường hiểu đạo lý, như vậy là đủ để duy trì quan hệ hôn nhân của họ rồi.

La Di Tình bỏ cuộc, nhưng cô hiểu rất rõ từ trước đến nay không thể dùng vài câu nói là có thể thay đổi sự cố chấp của Cận Trọng Kỳ được. “Không có chuyện không giống, mà tại anh chưa từng tìm hiểu chị ấy, đã bao giờ anh hỏi chị ấy muốn gì chưa?”

Nhất định là anh chưa từng làm điều đó.” Cô thật sự thấy buồn thay cho Kế Chỉ Tường.

“Đi thôi Khắc Cần, chúng ta còn phải đi ngắm cảnh đêm!”

“Hả? Nói hết rồi?” Sao không nói thêm vài câu, tên cứng đầu ấy vẫn chưa chịu hiểu mà!

“Những gì cần nói đã nói hết rồi, chúng ta đi thôi!” Khuyên đã khuyên hết lời, có chịu hiểu hay không vẫn là Cận Trọng Kỳ cứng đầu có chịu sửa đổi không thôi.

“Ừ.” Hai người vẫy tay chào Cận Trọng Kỳ, sau đó rời khỏi văn phòng như một cơn gió.

Cận Trọng Kỳ nhún vai, quay lại với mớ công văn của mình, nhưng ánh mắt cứ hướng về phía hộp bánh màu hồng chói mắt đó khiến anh không thể tập trung vào công việc được...

20. Chương 04.3

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE

Cận Trọng Kỳ lại tiếp tục mang công việc về nhà làm thêm. Một năm vừa qua, gần như ngày nào anh cũng làm thêm, nếu không vì mẹ nhất quyết bắt về, có lẽ giờ này anh vẫn còn ngồi ở công ty ấy chứ. Từ khi kết hôn với anh, Kế Chỉ Tường đã hai lần chờ đợi lễ tình nhân đến, hai lần chờ đợi kỷ niệm ngày cưới, vẫn với sự lãnh đạm thường ngày, cô không dám tưởng tượng xem, đến khi nào bản thân mới được cùng anh trải qua một ngày lễ tình nhân lãng mạn...

Nghe tiếng cửa mở nhẹ, Cận Trọng Kỳ ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo cạnh cửa.

“Sao em vẫn chưa ngủ?” Đáng lẽ giờ là lúc ngon giấc, sao cô ấy lại đột nhiên xuất hiện ở phòng làm việc như một oan hồn vậy?

“Em vừa dậy.” Đã quen với chiếc giường trống không, nhưng thiếu vắng hơi ấm của Cận Trọng Kỳ, cô thấy rất lạnh. “Anh đói không? Em có nấu chút mì...” Thấy đôi mắt đen sâu thẳm đang nhìn mình, Kế Chỉ Tường không nói tiếp được.

Bức tường vô hình vẫn còn đó, chưa một lần biến mất. Mỗi lần cô thử vươn tay chạm đến là một lần bị anh làm khựng lại, hai người vẫn mãi giậm chân ở chỗ cũ, da không có chút tiến triển nào.

“Cảm ơn em.” Nghe Kế Chỉ Tường nhắc đến, Cận Trọng Kỳ mới cảm thấy đói, ăn tối xong, anh chỉ uống mấy thứ linh tinh chứ chưa ăn gì thêm.

“Vậy để em đi nấu rồi mang qua cho anh!” Dù Cận Trọng Kỳ vẫn rất khách sáo nhưng trái tim Kế Chỉ Tường cũng không khỏi loạn nhịp, cô cười ngọt ngào, nói xong liền đi ra khỏi văn phòng, giống như một thiên thần áo trắng vụt qua. Cận Trọng Kỳ không cười nổi, lắc đầu, nhanh chóng vứt bỏ ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu; nhất định là do gần đây tinh thần quá căng thẳng, lâu ngày không được nghỉ ngơi nên mới nghĩ lung tung như vậy. Thiên thần áo trắng gì chứ? Anh đã không còn ở cái tuổi mơ mộng đó.

Bưng một khay quay lại thư phòng, khuôn mặt cô ẩn hiện sau làn hơi mờ. “Anh ăn luôn đi, để nguội sẽ không ngon! Cẩn thận một chút kẻo bỏng!” Đặt khay ở mép bàn, Kế Chỉ Tường gạt số giấy tờ sang một bên để chừa ra một khoảng trống nhỏ, sau đó cẩn thận đặt tô mì nóng hổi vào đó.

“Còn em?” Cận Trọng Kỳ nhìn cô ngồi xuống sofa, không lẽ cô chỉ nấu một bát mì cho anh?

Anh ăn đi, ăn xong em còn dọn.” Ở gian bếp, kỳ nhất là để bát đĩa lại qua đêm, nhất định phải thu dọn sạch sẽ, nếu không loại côn trùng màu nâu đáng sợ đó sẽ kéo đến rất nhanh, rất đáng sợ!

”Em không đói.

Cận Trọng Kỳ không thể diễn tả được cảm giác ấm áp đang dâng lên trong lòng là gì, anh chỉ biết ăn tô mì nhanh chóng, không quan tâm đến việc nó còn rất nóng.

“Không cần ăn nhanh như vậy, nóng lắm mà!”, Kế Chỉ Tường lo lắng khẽ nói. Cận Trọng Kỳ ậm ừ vài tiếng đáp lại, nhưng tốc độ ăn vẫn không giảm.

Kế Chỉ Tường lặng lẽ thở dài, chẳng lẽ sự tồn tại của cô khiến anh khó chịu như vậy? Đã hai năm rồi, tình cảm giữa họ không hề có tiến triển gì, sao có thể không nản lòng được?

“Anh xong rồi”, ăn hết tô mì, ngẩng đầu lên lại thấy Kế Chỉ Tường đang ngẩn người, anh không thể không lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Anh phát hiện mình rất hay nhìn thấy Kế Chỉ Tường ngồi thẫn thờ như thế, cô có tâm sự gì sao? Nhấn chìm sự tò mò đang xâm chiếm trong suy nghĩ, Cận Trọng Kỳ tự trách mình vô duyên.

Nếu có tâm sự gì thì Kế Chỉ Tường sẽ nói, nếu không nói tức là không liên quan đến anh, anh không cần phải đi tìm hiểu những bí mật trong lòng cô, dù sao ai cũng có những bí mật không thể nói cho người khác biết, còn anh, anh hoàn toàn đồng ý dành cho cô một không gian riêng.

Đây chẳng phải là cách tốt nhất để chung sống với nhau sao?

“À.” Kéo tâm trí đang lơ lửng của mình về, cô bực bội bước đến cạnh anh thu dọn bát đĩa.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, mùi hương trên cơ thể cô tỏa ra thoang thoảng, Cận Trọng Kỳ ngạc nhiên phát hiện cơ thể mình cũng đang có những biến đổi!

Anh không nhớ đã bao lâu mình không chạm vào Kế Chỉ Tường, phản ứng thành thật của cơ thể nhắc nhở anh rằng mình đã vô ý quên đi “chuyện phòng the”, phải chăng vì vậy mà cô không hài lòng?

Thật sự chỉ là cô thức dậy nấu cho anh bát mì, hay còn có lý do khác?

“Anh đừng làm việc quá khuya, không tốt cho sức khỏe đâu.” Kế Chỉ Tường đặt bát đĩa vào khay, vừa định quay đi, một đôi tay rắn chắc mà ấm áp theo phản xạ ôm lấy vòng eo thon nhỏ khiến cô giật mình, trái tim đập loạn. “Trọng Kỳ?”

“Em đến để quyến rũ anh sao?” Vừa thơm vừa mềm mại, gần như anh đã quên mất mùi hương của riêng cô.

“Không, em... không phải, không có...”, Kế Chỉ Tường hoảng loạn nói không nên lời, đôi tay đang bưng khay bát run rẩy, gần như không chịu nổi sức nặng của nó. Kế Chỉ Tường thật sự không nghĩ gì, cô chỉ lo Cận Trọng Kỳ làm việc mệt mỏi sẽ đói, thật sự không có ý định gì khác...

“Chúng ta về phòng thôi.” Đón lấy chiếc khay trên tay Kế Chỉ Tường đặt lên bàn, Cận Trọng Kỳ đứng lên ôm lấy cô định rời khỏi thư phòng.

“Còn bát đĩa...”, tim đập loạn nhịp nhưng cô vẫn nghĩ đến số bát đĩa còn chưa rửa.

“Ngày mai còn nhiều thời gian để rửa mà.” Anh cũng còn nhiều công việc chưa xử lý, nhưng hiện giờ việc quan trọng hơn là về phòng.

“Nhưng... sẽ có côn trùng mà!”

Cánh tay đang ôm quanh thắt lưng Kế Chỉ Tường hơi dùng sức, Cận Trọng Kỳ quyết định bế cô lên.

“Mặc kệ chúng, đi thôi!”

“Á!” Kế Chỉ Tường hoàn toàn sửng sốt, cô không ngờ Cận Trọng Kỳ lại vội vàng như vậy...

Cho phép bản thân xấu hổ vùi mặt vào lồng ngực ấm áp của Cận Trọng Kỳ, trong lòng dấy lên cảm giác xúc động và thỏa mãn mà trước đây cô chưa từng có. Còn bát đĩa... thôi thì cứ theo ý anh, để mai dọn cũng được!

21. Chương 04.4

Từ khi bỏ hết mọi công việc ở công ty, hầu hết việc nhà đều do Kế Chỉ Tường xử lý, ngoài việc thuê một người giúp việc theo giờ là chị Quế ra, những việc khác cô đều tự tay làm. Gần đây, chị Quế xin nghỉ dài

ngày vì trong nhà có việc quan trọng, bà Dư Mẫn Tú định tìm một người giúp việc khác, nhưng Kế Chỉ Tường lại muốn tự mình làm hết.

“Con thật là, sao lại cứ làm luôn tay như vậy? Nào, để mẹ giúp.” Dư Mẫn Tú nhìn Kế Chỉ Tường cứ trèo lên trèo xuống mà đau lòng, thấy cô lau hết thứ này đến thứ khác vất vả, bà bèn xắn tay áo, cầm một chiếc khăn lau lên để giúp cô một tay.

“Không cần đâu! Mẹ”, Kế Chỉ Tường vội chạy lại lấy chiếc khăn trong tay Dư Mẫn Tú.

“Chẳng phải mẹ vừa học xong lớp cắm hoa sao? Mấy việc này không nhiều, con lau một lát sẽ xong, mẹ cứ nghỉ ngơi đi, đừng giành công việc với con mà!”. Nói ra cũng thật kỳ lạ, Kế Chỉ Tường chỉ để lộ dáng vẻ trẻ con này trước mặt bố mình và mẹ chồng.

“Sao không bảo Trọng Kỳ tìm thêm một người giúp việc? Nếu thế thì con không cần mệt mỏi như vậy.” Nghĩ đi nghĩ lại cũng do bà không kiên quyết mới để con dâu chịu khổ! Dư Mẫn Tú không khỏi tự trách mình.

Kế Chỉ Tường lại trèo lên thang, bắt đầu lau đèn trang trí trên trần nhà. “Mẹ, chẳng phải con đã nói rồi sao? Nếu chị Quế lo liệu xong việc nhà, đến khi quay lại thấy nhà mình đã tìm được người khác, chắc chắn chị ấy sẽ không làm việc ở đây nữa.” Kế Chỉ Tường gõ bóng đèn xuống lau cẩn thận đến sáng bóng.

“Vậy thì để chị ấy tìm việc khác là được!” Dư Mẫn Tú lo Kế Chỉ Tường đứng không vững, vội vàng giữ thang cho cô.

“Mẹ, mẹ lại quên rồi.” Kế Chỉ Tường lau đèn xong xuống thang, thở phào một hơi, sau đó nở nụ cười an ủi. “Tuy nhà mình đối xử với người ta không tệ, nhưng hiện giờ muốn tìm được một công việc thì rất khó khăn, sao có thể để chị Quế khó khăn đi tìm việc chứ?”

Kế Chỉ Tường nhớ hoàn cảnh gia đình chị Quế cũng chẳng khá gì, nếu không đã chẳng phải ra ngoài tìm công việc lao động tay chân cực nhọc này.

“Con toàn nghĩ thay cho người khác thôi.” Dư Mẫn Tú thấy mình không có tài ăn nói bằng con dâu, nếu con bé đã kiên quyết thì cứ để kệ nó vậy! “Mẹ cắm hoa xong để trên tủ giày, lát nữa con xem xem có đẹp không?”

“Đẹp, hoa mẹ cắm tất nhiên là đẹp nhất!”, Kế Chỉ Tường khen ngợi.

“Đứa trẻ này.” Dư Mẫn Tú cười vui vẻ lắc đầu, bắt giắc ngáp một cái.

“Cả sáng nay mẹ cũng mệt rồi, mẹ về phòng nằm một lát, con đừng cố quá đó”, bà không quên dặn dò thêm.

“Vâng!” Kế Chỉ Tường liên tục vâng dạ, thầm nghĩ không thể để sách dính nhiều bụi bặm, lát nữa phải qua thư phòng quét dọn một chút!

Quét sơ qua bụi bặm trên giá sách, Kế Chỉ Tường chú ý đến bàn làm việc của Cận Trọng Kỳ, trên đó chất đầy sách và tài liệu, hoàn toàn trái ngược với văn phòng ngăn nắp. Kế Chỉ Tường có phần bất an tiến lại gần, ngón tay dài mảnh lướt qua mép bàn. Hằng đêm, Cận Trọng Kỳ vẫn thường ngồi sau chiếc bàn này làm việc, không biết những khi đó, trong lòng anh có hình bóng cô không? Kế Chỉ Tường đỏ mặt vì ý nghĩ của mình, lắc đầu xua đi những ý tưởng hỗn loạn trong đầu, sắp xếp lại bàn làm việc của anh.

Trước đây, cô có thói quen luôn giữ bàn làm việc của mình ngăn nắp, sạch sẽ, tuy số lượng tài liệu trên bàn cũng nhiều không kém, nhưng ít nhất vẫn còn một khoảng không để làm việc, nếu không khi bắt tay vào công việc sẽ cảm thấy bất tiện.

Kế Chỉ Tường tất nhiên cũng hy vọng Cận Trọng Kỳ có tâm trạng thoải mái khi làm việc, cô bắt đầu phân loại sách và tài liệu của anh theo thói quen của mình. Dọn xong, mặt bàn đã gọn gàng hơn rất nhiều. Kéo ngăn bàn ra, tất cả đồ đạc phục vụ cho công việc của anh cũng để lung tung, cô không nín nổi nét cười.

Đứng trên một phương diện nào đó mà nói, cách sắp xếp của Cận Trọng Kỳ rất giống một đứa trẻ, cũng như cái ngăn bàn này, hoàn toàn không phù hợp với vẻ ngoài thành đạt của anh.

Dọn từng ngăn kéo của Cận Trọng Kỳ từ trên xuống dưới, đến khi kéo chiếc ngăn cuối cùng ra, Kế Chỉ Tường phát hiện có một quyển album khá cũ, tuy không mới, nhưng rõ ràng là bảo quản rất cẩn thận, xem

ra nó rất được coi trọng. Con người ít nhiều gì thì cũng có tính tò mò, cô biết rõ mình không nên tìm hiểu bí mật của anh nhưng lại không ngăn cản được âm thanh nhỏ bé trong lòng thúc giục cô mở ra xem cho rõ.

Vừa mở trang đầu tiên ra, đập vào mắt là một cô gái rất trẻ, xinh đẹp, nhìn qua có vẻ chưa thành niên, cô ấy có nụ cười ngọt ngào, giống như một tiên nữ không thuộc về nhân gian.

Cô ấy là ai? Tại sao ảnh cô ấy lại được để trong ngăn bàn của Cận Trọng Kỳ, hơn nữa còn được giữ gìn rất cẩn thận?

Kế Chỉ Tường cảm thấy bất an, nhưng không thể ngăn cản bản thân tiếp tục xem hết quyển album đó. Tim càng đập nhanh, không thể không chế được bản thân, cô cứ thế lật tiếp, xem từng trang album, tâm trạng càng thêm nặng nề, ngón tay run rẩy theo từng trang ảnh.

Những tấm ảnh trong đó đa phần là cô gái xa lạ, nhưng không chỉ là cô ấy, còn có những tấm mà cô ấy chụp chung với Cận Trọng Kỳ, cũng có tấm mẹ chồng cô xuấthiện, một số nữa thì có cả những người cô không quen biết. Trong ảnh, Cận Trọng Kỳ cười rất vui vẻ, vui vẻ đến mức khiến Kế Chỉ Tường cảm thấy đau lòng. Hóa ra anh cũng có thể cười vui vẻ như thế, nhưng cô chưa từng nhìn thấy điệucười ấy trên gương mặt anh, ngoại trừ những tấm ảnh này...

Ngón tay lưu luyến nhẹ nhàng vuốt ve nụ cười của anh trong ảnh, cô tự hỏi đến khi nào anh mới dành những nụ cười rực rỡ như thế ỉnh? Khi cô đang chìm đắm trong những suy nghĩ vừa đau khổ vừa kỳ vọng đó, bỗng nghe thấy giọng nói trầm thấp mà lạnh lùng của Cận Trọng Kỳ vang lên bên ngoài thư phòng...

“Ai cho phép cô đụng vào đồ đạc của tôi?”

22. Chương 05.1

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:“Times New Roman”, “serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Chỉ Tường toàn thân cứng đờ, vừa ngẩng đầu lên đã thấy quyển album trong tay bị Cận Trọng Kỳ nhanh chóng giật lại, thấy anh cẩn thận lật xem từng tấm ảnh, sắc mặt khó coi biến mất khi thấy mọi tấm ảnh đều hoàn hảo như cũ.

Kế Chỉ Tường ngây người nhìn phản ứng và hành động của Cận Trọng Kỳ, trái tim như bị gió lạnh thổi qua, cô rùng mình, sau đó là cảm giác ngọt ngào khó thở.

Cứ tưởng mình vừa phá bỏ được một góc nhỏ của bức tường vô hình, nào ngờ nó được xây kín lại bằng tốc độ nhanh hơn nhiều lần, hơn nữa dường như lần này bức tường đó lại to hơn, dày hơn rất nhiều, khiến cô không thể nhìn thấy bờ tường được nữa.

“Cô ấy là ai?” Âm thanh mờ ảo vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ, lúc này cô mới nhận ra đó chính là giọng nói của mình, trong vô thức, cô đã hỏi một câu cấm kỵ.

Cận Trọng Kỳ nheo mắt, con người đen lạnh lùng nhìn thẳng khuôn mặt nhợt nhạt của Kế Chỉ Tường: “Cô không cần biết”.

Không cần biết? Cô không đứng vững, vịn vào cạnh bàn để đỡ thân thể đang run rẩy của mình.

Cô cứ nghĩ rằng chỉ cần lặng lẽ hy sinh tâm sức thì sẽ có ngày anh nhận ra sự nỗ lực của mình.

Cô chưa từng mong muốn anh sẽ nảy sinh tình yêu với mình, nhưng ít nhất anh cũng sẽ thật lòng chú ý đến sự tồn tại và hy sinh của cô; đáng tiếc, cũng thật đáng buồn, tất cả tình cảm và sự hy sinh thầm lặng của cô trong hai năm chỉ đổi lại một câu nói tổn thương chính mình: “Cô không cần biết”...

“Cô đang cười gì vậy?”, thấy nét cười trên khuôn mặt Kế Chỉ Tường thật khó chịu, Cận Trọng Kỳ chau mày hỏi.

“Hả?” Cô đang cười sao? Cô nên cười, cười vì bản thân quá ngu ngốc, có lẽ cả đời này cũng không thể đợi được đến ngày nguyện vọng ngu xuẩn kia trở thành hiện thực. “Em đang nghĩ, chắc chắn cô ấy rất quan trọng với anh...” Cô không kiềm chế được bản thân, cảm giác như tâm trí đang dần dần lìa xa khỏi cơ thể.

Chân mày Cận Trọng Kỳ nhíu chặt, khuôn mặt dần dần xuất hiện thần sắc mất kiên nhẫn, “Rốt cuộc cô đang muốn hỏi gì?”. Khắc Cần nói không sai, quả nhiên phụ nữ chính là thứ phiền phức nhất trên đời!

Kế Chỉ Tường thần thờ lắc đầu, cô biết Cận Trọng Kỳ sẽ không nói, nếu anh thật sự chân thành thì sẽ không đợi đến ngày cô phát hiện ra cuốn album đó mới thừa nhận, bởi thế anh sẽ không nói.

Nhìn đôi mắt Kế Chỉ Tường dần hoe đỏ, trong lòng Cận Trọng Kỳ chợt dấy lên cảm giác đau đớn kỳ lạ.

Cô ấy cũng khóc sao? Kế Chỉ Tường luôn bình tĩnh, ôn thuận và hiểu lễ nghĩa, anh vẫn luôn cho rằng cô là người phụ nữ lý tưởng nhất trên đời, hóa ra cô cũng có biểu hiện như vậy sao?

“Không có gì. Sao anh lại đột ngột quay về thế?” Cúi đầu nhặt chiếc chổi lông gà rơi trên sàn nhà, cô không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của mình.

“Nếu không đột ngột quay về, làm sao phát hiện được cô lén xem đồ của tôi?” Lời vừa thốt ra liền hối hận, anh có cần vì cô xem thứ không nên xem mà nói ra những lời tổn thương người khác như vậy không? “... Tôi về lấy hợp đồng.” Cầm chặt cuốn album trên tay, anh quay đầu đi, lúc này cũng không hiểu vì sao mình phải giải thích.

“Anh cứ tìm đi, em về phòng trước.” Hít một hơi thật sâu, cô vẫn không ngược lên nhìn.

Cô sợ! Sợ khuôn mặt lạnh lùng băng giá cùng ánh mắt khinh thường của anh, điều đó khiến trái tim cô đau đớn như ngàn mũi kim đâm, sắc mặt khó coi, sự việc cuối cùng đã khiến cô không còn chỗ dung thân, tất cả chỉ vì cô đã xem cuốn album đó, vì một cô gái cô không nên biết.

Cận Trọng Kỳ đứng thẳng người, nhìn Kế Chỉ Tường chậm rãi bước qua mình, bất chợt vươn tay giữ lấy khuỷu tay gầy gầy của cô, “Khoan đã!”.

Kế Chỉ Tường dừng lại, thân thể cứng đờ, “Có chuyện gì sao?”, giọng nói có chút nghẹn ngào.

“Sau này không được bước vào thư phòng nữa.”

23. Chương 05.2

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:“Times New Roman”, “serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Cơ thể Kế Chỉ Tường vốn được Dư Mẫn Tú bồi bổ ngày một đầy đặn giờ lại gầy đi như một

quả bóng xì hơi, nhanh đến mức khiến người ta ngạc nhiên. Người đầu tiên phát hiện ra đương nhiên là Dư Mẫn Tú - người ngày ngày chăm chỉ nấu canh bồi bổ cho cô. Điều đáng buồn cười là, người hằng ngày nằm cạnh cô lại hoàn toàn không để tâm đến sự thay đổi này.

“Có chuyện gì sao? Chỉ Tường.” Dư Mẫn Tú tưởng mấy đơn thuốc của mình có vấn đề, nên sốt ruột cuống cả lên, “Sao con lại gầy đi nhanh vậy?”. Có phải bà lấy nhầm đơn thuốc giảm cân không?

“Không có gì đâu mẹ, chỉ là ăn không ngon miệng thôi.” Cô không dám hỏi mẹ chồng về cô gái nọ, mặc dù rất muốn hỏi, muốn đến sắp phát điên lên.

Những sự việc mà trước đây cô không rõ, sau khi trải qua sự việc ở thư phòng đều trở nên hết sức sáng tỏ, sáng tỏ đến mức cô không thể tránh né.

Kể Chỉ Tường không phủ nhận rằng chỗ đứng của Cận Trọng Kỳ trong lòng mình ngày càng lớn, nhưng cô không ngờ thứ bản thân cho đi lại là cả trái tim, là tình yêu trọn vẹn, cô đã yêu anh từ lúc nào không hay, yêu chính chồng mình.

Yêu chồng mình vốn là một sự việc hoàn toàn bình thường, là lẽ đương nhiên; nếu có thể phát hiện ra sớm hơn một chút, có lẽ cô còn có thể hy vọng, hy vọng một ngày nào đó sẽ được anh đối xử giống như cô đã đối xử với anh.

Đáng tiếc, phát hiện muộn màng này giờ lại khiến cô đau lòng, bởi cô biết không nên hy vọng nữa, hy vọng ấy sẽ không có ngày trở thành hiện thực, bởi không phải Cận Trọng Kỳ vô tâm, mà vì trái tim anh đã dành ột cô gái khác.

Kể Chỉ Tường không biết cô gái đó là ai, cũng không biết tại sao cô ấy không ở bên Cận Trọng Kỳ nữa; nhưng cô ngưỡng mộ cô ấy, thực sự rất ngưỡng mộ, vì cô ấy có được trái tim chân thành của anh mà cô vĩnh viễn không có được.

“Ăn không ngon miệng?” Ánh mắt Dư Mẫn Tú không khỏi vui mừng, rõ ràng bà đang hiểu lầm ý cô. “Ngoài ăn không ngon ra còn có dấu hiệu gì khác không? Có cảm thấy buồn nôn hay khó chịu gì không?”

“Mẹ, con xin lỗi”, Kể Chỉ Tường lắc đầu, cô biết bản thân lại khiến mẹ chồng thất vọng, “Chu kỳ của con vừa qua”.

Sao cô lại không muốn có cốt nhục của anh, nhưng cơ thể quá gầy yếu, lại thêm những áp lực vô hình đã hình thành từ rất lâu trước đây, muốn có thai cũng là một điều khó khăn, hay có lẽ đó là việc cô không thể.

Kết hôn hai năm, lẽ ra đã phải có con từ lâu rồi, không thể đến tận giờ phút này mà vẫn không thấy có dấu hiệu gì; thời đại văn minh mà bệnh tật quá nhiều, những phụ nữ không thể mang thai cũng không phải ít, biết đâu cô nằm trong số đó, hơn nữa cô chưa từng đi kiểm tra.

Giờ cô tin rằng trên thế giới này không có gì là không thể, tỷ như cuộc hôn nhân không thể hạnh phúc, nhạt nhẽo và mang tính biểu tượng như hôn nhân của cô và anh, tất cả vẫn có thể xảy ra một cách rất chân thực; vì thế, trên thế giới này, điều gì cũng có thể và có quyền được xảy ra, đối với cô, điều đó không còn gì đáng ngạc nhiên nữa.

“Ừ.” Dư Mẫn Tú quả thật rất thất vọng, nhưng bà cũng không trách Kể Chỉ Tường. “Đều tại Trọng Kỳ quá bận rộn, không dành thời gian bên con, hôm nào mẹ phải nói chuyện nghiêm túc với nó, bắt nó dành thời gian nghỉ phép ở công ty cùng con đi hưởng tuần trăng mật.” Hai đứa trẻ này ngay cả tuần trăng mật cũng không sắp xếp đi đâu, áp lực công việc của Trọng Kỳ lại rất lớn, chẳng trách lâu như vậy vẫn chưa có mụn con nào!

“Mẹ, có ai kết hôn hai năm rồi mới đi hưởng tuần trăng mật đâu.” Kể Chỉ Tường nghe vậy cười buồn, cười vì mẹ chồng nghĩ chuyện hoang đường.

Cứ cho là thật sự đi được, thì cô cũng không phải là người mà Cận Trọng Kỳ thật lòng muốn đi cùng. Đã như vậy, hà tất gì phải lãng phí thời gian quý báu của anh?

”Ai nói không có? Chẳng phải có cái gì mà tuần trăng mật thứ hai sao? Hay là hai đứa đi nghỉ tuần trăng mật lần hai!”, Dư Mẫn Tú tự quyết định.

Ngoài việc cười hưởng ứng ra, cô còn có thể làm gì? Hai người họ ngay cả lần đầu tiên đi hưởng tuần trăng mật còn không có, nói gì đến lần hai?

Sống mũi cay cay, Kế Chỉ Tường nhắm mắt lại, chạy vào bếp pha trà; ngộ nhờ để mẹ chồng nhận ra biểu hiện kỳ lạ của mình, e rằng sẽ xảy ra không ít chuyện, đây tuyệt đối không phải là kết quả mà cô muốn thấy.

Cô đã để Cận Trọng Kỳ phải kết hôn với một người mà mình không yêu, không nên gây thêm cho anh bất cứ rắc rối nào nữa.

Vừa đun xong nước thì nghe tiếng chuông cửa, Kế Chỉ Tường tắt bếp, nghiêng đầu nhìn ra ngoài phòng khách. Một người đàn ông cao to đang cúi đầu nói chuyện với Dư Mẫn Tú: “Xin lỗi, xin hỏi Chỉ Tường cô ấy...”.

“Anh Đình?” Kế Chỉ Tường bước ra khỏi nhà bếp, rất kinh ngạc khi thấy Đình Bồi Doãn đến thăm. “Sao anh lại có thời gian rảnh đến chơi? Công ty có việc gì sao?”, cô phản ứng theo trực giác.

“Không phải”, Đình Bồi Doãn chau mày, hoàn toàn không thoải mái hơn trước khi gặp cô, “Chỉ Tường, tôi...”.

“Anh Đình, vào trong ngồi chơi một lát.” Sắc mặt anh rất xấu, hình như đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, Kế Chỉ Tường có cảm giác bất an, nhưng trong tình trạng hiện tại, dù chỉ một chút bất an cũng không nên có, cô đành buộc mình trấn tĩnh lại. “Em đang chuẩn bị pha trà, anh ngồi đợi em một chút, lát nữa chúng ta nói chuyện, được không?”

“Đúng đó, cậu Đình, cậu cứ ngồi xuống đã!” Ánh mắt Dư Mẫn Tú đảo qua đảo lại giữa Đình Bồi Doãn và Kế Chỉ Tường, không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhưng những hình ảnh rất quen thuộc không ngừng hiện lên trước mắt, khiến trong lòng bà không khỏi bồn chồn lo lắng.

“Chuyện này...” Rõ ràng sắc mặt Đình Bồi Doãn Tất khó coi, anh chần chừ đứng ở ngoài cửa một lúc, cuối cùng đành bước vào. “Anh chỉ ngồi một lát thôi”, anh nói rõ trước.

“Được.” Kế Chỉ Tường và Dư Mẫn Tú lập tức nhường đường cho anh bước vào.

Kế Chỉ Tường nhanh chóng pha xong trà xanh thơm lừng, rót đầy ba ly cô mới ngồi xuống nói chuyện với Đình Bồi Doãn.

“Anh Đình, hôm nay anh đến có chuyện gì sao?” Không phải là việc của công ty, cô không thể nghĩ ra vì sao Đình Bồi Doãn lại có việc đến tìm.

“Có chút việc gấp”, bàn tay đang cầm ly trà dừng lại, Đình Bồi Doãn liếc nhìn Dư Mẫn Tú.

“Xin lỗi, tôi không tiện ở lại phải không?” Dư Mẫn Tú là người nhạy bén, đương nhiên hiểu được Đình Bồi Doãn ngại ngần vì sự có mặt của bà. Bà cũng không phải người không thấu tình đạt lý, chỉ sợ chuyện ngày xưa lặp lại lần nữa, nếu vậy Trọng Kỳ phải làm thế nào? Gia đình này sẽ ra sao?

“Mẹ, không có chuyện gì đâu”, Kế Chỉ Tường vội vàng an ủi mẹ chồng, rồi quay lại nhìn Đình Bồi Doãn. “Không có gì đâu, anh Đình, anh cứ nói.” Có lẽ Đình Bồi Doãn lo lắng Dư Mẫn Tú và cô không hợp nên mới ngại ngần.

24. Chương 05.3

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:“Times New Roman”,“serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

“VẬY... ĐƯỢC RỒI.” ĐÌNH BỒI DOÃN GẬT ĐẦU, NHÌN KẾ CHỈ TƯỜNG RỒI HÍT MỘT HƠI THẬT SÂU. “CHỈ TƯỜNG, ANH MUỐN EM CHUẨN BỊ TỐT TÂM LÝ.”

Kế Chỉ Tường nhíu mày, nhìn Dư Mẫn Tú rồi lại quay sang Đình Bồi Doãn, cuối cùng gật đầu: “Vâng”.

“BÁC KẾ... BỐ EM, BÁC ẤY... HÔM QUA VỪA NHẬP VIỆN”, ĐÌNH BỒI DOÃN NGẬP NGỪNG NÓI RA TIN XẤU.

“SAO LẠI VẬY?” KẾ CHỈ TƯỜNG MỞ TO MẮT, KINH NGẠC ĐẶT LY TRÀ XUỐNG RỒI NẮM TAY ĐÌNH BỒI DOÃN. “CHẲNG PHẢI BỆNH CỦA BỐ VẪN ĐANG TIẾN TRIỂN TỐT SAO? CÓ PHẢI ÔNG ẤY KHÔNG THỰC HIỆN ĐẦY ĐỦ VIỆC TRỊ LIỆU? HAY LÀ DO...”

“KHÔNG PHẢI, CHỈ TƯỜNG”, ĐÌNH BỒI DOÃN VẼ MẶT BUỒN RẦU NÓI, “KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN LẦN TRƯỚC, ÔNG ẤY...”, ANH ẤY THẬT SỰ KHÔNG DÁM NÓI RA!

“ANH MAU NÓI ĐI, ANH ĐÌNH!”, KẾ CHỈ TƯỜNG SÓT RUỘT NÚT CHẶT TAY ĐÌNH BỒI DOÃN, “ANH MAU CHO EM BIẾT, CHA EM RÓT CUỘC LÀ LÀM SAO?”. TẠI SAO PHẢI GIẤU GIẾM? TẠI SAO KHÔNG NÓI THẲNG RA?

“CHỈ TƯỜNG...”, ĐÌNH BỒI DOÃN THẤY CÔ KÍCH ĐỘNG NHƯ VẬY, LỜI NÓI NGHEN LẠI TRONG CỔ HỌNG, KHÔNG SAO MỞ MIỆNG ĐƯỢC.

“CHỈ TƯỜNG, CON ĐỪNG SÓT RUỘT”, DƯ Mẫn Tú nhíu mày kéo tay Kế Chỉ Tường lại, “CON NHƯ VẬY THÌ LÀM SAO CẬU ĐÌNH NÓI RÕ ĐƯỢC, CON PHẢI BÌNH TĨNH ĐỂ CẬU ĐÌNH NÓI HẾT ĐÃ”.

ĐÌNH BỒI DOÃN CẢM KÍCH NHÌN DƯ Mẫn Tú, LÚC NÀY ANH THẬT LÒNG CẢM ƠN VÌ CÓ DƯ Mẫn Tú Ở ĐÂY.

“ĐƯỢC RỒI, CON KHÔNG KÍCH ĐỘNG, CON KHÔNG SAO...”, KẾ CHỈ TƯỜNG HÍT MẤY HƠI THẬT SÂU, CỐ KÌM NƯỚC MẮT, “ANH ĐÌNH, PHIÊN ANH NÓI RÕ, À, NÓI RÕ MỘT LẦN CHO EM ĐƯỢC KHÔNG?” CÔ KHÔNG THỂ GIỮ BÌNH TĨNH ĐƯỢC TRƯỚC SỰ NGẮT QUĂNG BẤT AN ĐÓ.

“ĐƯỢC.” VIỆC ĐÃ ĐẾN NƯỚC NÀY, ANH CŨNG ĐÀNH NÓI THẬT, DÙ SAO HÔM NAY ANH ĐẾN CŨNG LÀ ĐỂ NÓI RÕ MỌI VIỆC. “BÁC KẾ BÁC ẤY... THẬT RA LÀ BỊ UNG THƯ DẠ DÀY, TẾ BÀO UNG THƯ ĐÃ LAN RA TOÀN THÂN, E RẰNG KHÔNG THỂ CẦM CỰ ĐƯỢC LÂU.”

Tin này như sét đánh ngang tai! KẾ CHỈ TƯỜNG BỔNG NHƯ BỊ HÓA ĐÁ, NGỒI NGẦY RA NHƯ BỊ CƯỚP MẮT LINH HỒN, KHÔNG THỂ NÓI NÊN LỜI...

“SAO CÓ THỂ NHƯ VẬY? CHẲNG LẼ TRƯỚC ĐÂY KHÔNG THẤY DẤU HIỆU GÌ?”, DƯ Mẫn Tú LO LẮNG NHÌN KẾ CHỈ TƯỜNG, SÓT SÁNG HỎI LẠI ĐÌNH BỒI DOÃN.

ĐÌNH BỒI DOÃN ĐAU BUỒN LẮC ĐẦU, “CHÁU NGHĨ, CÓ LẼ LẦN TRƯỚC PHẢI NẪM VIỆN QUÁ LÂU, BÁC KẾ LẠI LÀ NGƯỜI THÍCH HOẠT ĐỘNG, CÓ LẼ BÁC ẤY SỢ PHẢI NHẬP VIỆN LẦN NỮA, CŨNG SỢ CHỈ TƯỜNG LO LẮNG, NÊN MỚI GẮNG CHỊU ĐỢNG ĐẾN KHI ĐAU QUÁ NGẮT ĐI THÌ NGƯỜI GIÚP VIỆC MỚI PHÁT HIỆN VÀ ĐƯA ĐI BỆNH VIỆN”.

“ĐAU QUÁ NGẮT ĐI...”, KẾ CHỈ TƯỜNG THẤT THẦN CHỈ KỊP NGHE MẤY CHỮ CUỐI CÙNG, LẮM BẮM NHẮC LẠI.

ĐAU QUÁ NGẮT ĐI? CHẮC LÀ ĐAU LẮM MỚI KHIẾN MỘT NGƯỜI KIÊN CƯỜNG NHƯ BỐ CÔ NGẮT XỈU?

CÔ TIN RẰNG, NẾU CÓ THỂ CHỌN LỰA, ÔNG ẤY SẼ KHÔNG BAO GIỜ CHO PHÉP BẢN THÂN ĐỂ LỘ SỰ YẾU ĐUỐI CỦA MÌNH.

TÍNH CÁCH HAI BỐ CON HỌ RẤT GIỐNG NHAU, KẾ CHỈ TƯỜNG CŨNG KHÔNG CHO PHÉP MÌNH TỎ RA YẾU ĐUỐI TRƯỚC MẶT CHỒNG VÀ MẸ CHỒNG, THẬM CHỈ LÀ TRƯỚC MẶT BỐ MÌNH; HIỆN GIỜ ÔNG GIẤU TÌNH TRẠNG BỆNH TẬT CỦA MÌNH, CHẲNG PHẢI CŨNG LÀ GẠT CON GÁI ÔNG, ĐẾN TẬN KHI KHÔNG CÒN GẮNG GƯƠNG ĐƯỢC NỮA THÌ CON GÁI ÔNG MỚI BIẾT ĐƯỢC?

“CHỈ TƯỜNG...”, SẮC MẶT DƯ Mẫn Tú TÁI ĐI, ĐAU LÒNG LAU NƯỚC MẮT CHO CÔ.

“MẸ, CON PHẢI LÀM GÌ ĐÂY? CON NÊN LÀM GÌ ĐÂY?” CÔ CHỈ CÒN NGƯỜI THÂN DUY NHẤT LÀ BỐ MÌNH, NẾU ÔNG CŨNG RỜI BỎ CÔ MÀ ĐI THÌ SAU NÀY CÔ PHẢI NƯƠng TỰA VÀO ĐÂU? KẾ CHỈ TƯỜNG THẤT THẦN NẮM CHẶT TAY DƯ Mẫn Tú KHÓC KHÔNG THÀNH TIẾNG.

DƯ Mẫn Tú NGHEN LỜI, BÀ KHÔNG BIẾT NÊN AN ỦI KẾ CHỈ TƯỜNG RA SAO. SỐNG CHẾT CÓ SỐ, ĐÌNH BỒI DOÃN LẠI NÓI TẾ BÀO UNG THƯ ĐÃ LAN RA TOÀN THÂN, E RẰNG KHÔNG THỂ CỨU Vãn ĐƯỢC NỮA...

“CHỈ TƯỜNG, ANH ĐỊNH ĐƯA EM TỚI BỆNH VIỆN, NHƯNG EM LẠI KHÓC THỂ NÀY, SỢ RẰNG BÁC KẾ NHÌN THẤY CÀNG BUỒN LÒNG”, ĐÌNH BỒI DOÃN ẤY NẤY ĐỨNG LÊN RA VỀ, “XIN LỖI BÁC, CHÁU ĐI TRƯỚC”.

“Không, anh Đinh!”, Kế Chỉ Tường ra sức níu lấy tay Đinh Bồi Doãn, không ngừng hít thở, cố gắng kìm dòng lệ, “Em muốn đi, em phải đi thăm bố...”. Nhắc đến bố, nước mắt cô lại trào ra.

“Chỉ Tường, em như vậy anh rất khó xử.” Đinh Bồi Doãn cũng không dễ chịu gì, nhưng không biết làm thế nào mới là tốt.

“Xin anh mà, xin anh đưa em đi.” Kế Chỉ Tường không chịu buông tay, nghĩ đến những ngày còn lại của bố mình không còn nhiều, cô làm sao có thể yên lòng ở nhà như thế không có gì xảy ra được? “Xin anh...”

Mắt Dư Mẫn Tú đỏ hoe, không nỡ nhìn dáng vẻ sắp sụp đổ của con dâu. “Cậu Đinh, để Chỉ Tường đi đi. Chỉ Tường khóc cũng là chuyện thường tình, tôi tin con bé sẽ kiểm chế được”, bà vỗ vai Kế Chỉ Tường, “Ngoan, đừng khóc nữa, con cũng không muốn bệnh tình bố con nặng hơn mà. Không thể cứ khóc mãi được, cứ yên tâm đi thăm bố con. Khi nào Trọng Kỳ về thì mẹ sẽ nói chuyện, bảo nó dành chút thời gian đi thăm ông ấy, nhân tiện xem xem có giúp gì được không”.

“Cảm ơn mẹ, cảm ơn”, ngàn lời muốn nói nhưng cô chỉ có thể thốt ra hai tiếng “cảm ơn”.

“Vậy thưa bác, cháu...”

“Đi đi!”

Dư Mẫn Tú thấy tay, tiễn hai người ra cửa, trong lòng thầm cầu nguyện...

25. Chương 05.4

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0in 5.4pt 0in 5.4pt; mso-para-margin-top:0in; mso-para-margin-right:0in; mso-para-margin-bottom:10.0pt; mso-para-margin-left:0in; line-height:115%; mso-pagination:widow-orphan; font-size:12.0pt; mso-bidi-font-size:11.0pt; font-family:“Times New Roman”, “serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

Sau khi nhận được điện thoại của Dư Mẫn Tú, Cận Trọng Kỳ lập tức bỏ dở cuộc họp quan trọng để đến bệnh viện.

Bước vào phòng bệnh, đúng lúc anh nhìn thấy Kế Chỉ Tường dựa vào Đinh Bồi Doãn khóc, bàn tay rắn chắc của Đinh Bồi Doãn đang nhẹ vỗ lưng cô, cúi đầu ghé vào tai cô an ủi, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong đầu khiến Cận Trọng Kỳ bất giác nắm chặt bàn tay.

Cảm nhận được tia nhìn sắc lẹm, Kế Chỉ Tường ngẩng đầu lên, đôi mắt dăm lệ nhận ra sự xuất hiện của Cận Trọng Kỳ, cô đẩy Đinh Bồi Doãn ra, đưa một ngón tay lên môi tỏ ý bảo anh im lặng, sau đó đứng lên kéo anh ra khỏi phòng bệnh.

Nhìn đôi mắt Kế Chỉ Tường đỏ hoe, chớp mũi hồng hồng, Cận Trọng Kỳ lên tiếng hỏi, “Tình hình thế nào rồi?”.

Lúc này chỉ kịp nhìn thoáng qua, nhưng thấy Kế Chỉ Xương đeo mặt nạ dưỡng khí, có vẻ tình hình không được khả quan cho lắm, chỉ còn vài ngày nữa là đến Tết, nghe nói sang năm mới đối với người già cũng giống một cửa ải khó qua, đặc biệt là khi Kế Chỉ Xương đang lâm trọng bệnh, Cận Trọng Kỳ đã lường đến tình huống xấu nhất.

“Vừa mới ngủ không lâu, em muốn để bố nghỉ ngơi một lát.” Cô cúi đầu, chỉ để Cận Trọng Kỳ nhìn thấy làn tóc mình.

“Bác sĩ nói thế nào?” Tuy nghe mẹ nói cũng biết được tình hình sơ qua, nhưng có lẽ cô ấy biết rõ hơn một chút, ít nhất thì cô cũng đã nói chuyện với bác sĩ.

Kế Chỉ Tường lắc đầu, sau đó càng cúi thấp đầu hơn.

Nhìn đôi vai run rẩy, hơi thở nhẹ nhàng mà gấp gáp, đến cả kẻ ngu đần cũng đoán được cô đang khóc. Cận Trọng Kỳ lúng túng, nhất thời không biết nên an ủi cô thế nào, chỉ có thể vụng về vòng tay qua vai, để cô dựa vào lồng ngực rắn chắc của mình.

Kế Chỉ Tường níu chặt cổ áo anh, tâm trạng đau buồn, căng thẳng bỗng như tìm được lối thoát, cô không kìm được liền òa khóc.

Cận Trọng Kỳ nhắm mắt lại, cảm giác nước mắt cô đã thấm ướt ngực áo, thấm vào tận tim anh; nếu cô cần một bờ vai để nương tựa mỗi khi yếu đuối, thì đó chính là nghĩa vụ và trách nhiệm của người làm chồng, chứ không phải là người không có quan hệ gì với cô như Đinh Bồi Doãn.

Đến khi tiếng khóc ngừng hẳn, đôi vai thôi run rẩy, Kế Chỉ Tường mới ngượng ngùng rời khỏi vòng tay ấm áp của Cận Trọng Kỳ.

“Xin lỗi, em không kiềm chế được.” Rút khăn tay ra lau vết nước mắt trên áo Cận Trọng Kỳ, cô lại quay về là một Kế Chỉ Tường đầy lý trí.

“Không sao”, khàn giọng đáp lại, Cận Trọng Kỳ nâng khuôn mặt vẫn đang cúi gằm của cô lên, đôi mắt đen chậm chậm lướt qua gò má còn vương đầy nước mắt, “Em như vậy sẽ khiến bố lo lắng”.

“Em biết...” Nhưng lại không thể không chế được cảm xúc.

“Đừng khóc nữa”, anh lau nước mắt trên má cô, “Nếu còn khóc thì về nhà, đừng để bố thấy bộ dạng em như vậy!”. Chỉ sợ khi vừa tỉnh lại, thấy cô như thế không khéo ông lại ngắt đi.

“Không! Em muốn ở lại đây...” Kế Chỉ Tường cố gắng ngăn dòng lệ đang dâng trào nơi khóe mắt, sợ anh không cho cô ở lại.

“Em phải hứa là không được khóc nữa”, anh nghiêm mặt, cảm giác buồn chán lại dâng lên trong lòng. “Nếu không thì về nhà!”, Cận Trọng Kỳ nghiêm giọng.

“Không khóc, em hứa sẽ không khóc nữa”, Kế Chỉ Tường hoang mang lau vết nước mắt trên mặt, cố gắng tỏ vẻ kiên cường, “Cảm ơn anh đã đến, công việc của anh thế nào rồi?”. Gần đây là khoảng thời gian Cận Trọng Kỳ bận nhất, cô thật sự rất cảm kích vì sự hiếu thảo của anh dành cho bố mình.

“Đang hợp dỡ.” Nghe thấy lời cảm ơn đầy xa cách của Kế Chỉ Tường, không biết tại sao, Cận Trọng Kỳ cảm thấy rất không thoải mái.

“Vậy anh mau về công ty đi, có em ở đây là đủ rồi.” Cô biết anh luôn luôn bận rộn, cũng hiểu bản thân đã đem đến cho anh quá nhiều rắc rối, không thể để anh phải gánh vác thêm trách nhiệm.

“Em đuổi anh sao?”, Cận Trọng Kỳ nheo mắt, tỏ vẻ dửng dưng ôm chặt khuôn mặt đỏ lên vì khóc của cô.

“Không phải, sao lại thế được?” Tại sao anh ấy giận? Vì cuộc họp bị gián đoạn sao? “Nhưng để nhiều người như vậy đợi anh thì không hay lắm?”

Cận Trọng Kỳ lớn tiếng, “Đổi ngày rồi!”. Đáng ghét! Lát nữa phải gọi điện bảo Chiêm Khắc Cần đổi ngày họp!

“Vậy anh... không cần về công ty nữa sao?” Nếu vậy, anh ấy có đồng ý ở lại đây với... bố?

“Em không muốn anh ở lại ư?” Tại sao? Cô thật sự lo lắng cho công ty của anh hay vì người đàn ông đang ngồi trong phòng bệnh kia?

“Không phải...” Ngược lại, cô hy vọng anh có thể ở lại, cho dù không phải vì cô, mà vì bố cũng được.

“Vậy tại sao em cứ đuổi anh về công ty?” Đáng ghét! Tại sao anh lại trở nên nhỏ mọn như vậy? Rốt cuộc anh đang nghĩ gì?

“Em...”

Cửa phòng bật mở, Đinh Bồi Doãn nghiêng người gọi, “Chỉ Tường, bác Kế tỉnh rồi”.

“Bố!” Kế Chỉ Tường vui mừng lao vào phòng, để mặc Cận Trọng Kỳ cùng câu hỏi của anh ở lại phía sau.

“Sao con lại đến đây?” Kế Chí Xương kéo mặt nạ dưỡng khí ra, gắng ngồi dậy, có phần khiển trách nhìn qua Đinh Bồi Doãn đang đứng bên cạnh.

Đinh Bồi Doãn có thể được xem là trợ lý đắc lực do một tay Kế Chí Xương bồi dưỡng, tất nhiên ông rất rõ phong cách làm việc của anh, chuyện ông nằm viện chắc chắn là anh báo cho Chỉ Tường.

“Đừng trách anh Đinh, là con tự đến mà!” Kế Chỉ Tường vội vàng đặt một chiếc gối ra sau lưng Kế Chí Xương, để ông ngồi thoải mái hơn.

Cận Trọng Kỳ bước vào phòng bệnh, cất tiếng chào: “Bố”.

“Sao con cũng đến?”, thấy Cận Trọng Kỳ, Kế Chí Xương có vẻ rất vui, “Mọi việc ở công ty vẫn tốt chứ?”.

“Vẫn ổn, bố cứ yên tâm.” Trên thực tế, quy mô và doanh thu của cả hai công ty đều vượt xa dự đoán của Kế Chí Xương, có điều anh không muốn khoe khoang ở đây.

“Vậy thì tốt”, Kế Chí Xương gật đầu hài lòng, gương mặt trắng bệch đã hồng lên đôi chút, “Bố biết con có thể xử lý ổn thỏa”.

“Bố, bố có thấy chỗ nào đau không? Có cần gọi bác sĩ lại kiểm tra không?” Kế Chỉ Tường cố giấu sự lo lắng trong lòng, tỏ vẻ không có gì xảy ra.

“Bố rất khỏe, con đừng quá lo lắng.” Đôi mắt Kế Chí Xương từ đầu đến giờ vẫn không rời khỏi Cận Trọng Kỳ. “Chỉ Tường, Bồi Doãn, hai con ra ngoài trước đi, bố có chuyện muốn nói riêng với Trọng Kỳ.”

“Bố?”, trong lòng Kế Chỉ Tường lại dấy lên cảm giác bất an. Tại sao cô không được ở lại?

“Ngoan, ra ngoài đi con”, Kế Chí Xương nghiêm nét mặt ra lệnh.

Đinh Bồi Doãn và Kế Chỉ Tường nhìn nhau, cô lo lắng nhìn Kế Chí Xương rồi lại quay sang nhìn Cận Trọng Kỳ, đành theo Đinh Bồi Doãn ra ngoài...

“Ngồi đi con”, đợi Đinh Bồi Doãn và Kế Chỉ Tường ra ngoài, Kế Chí Xương mới nói với Cận Trọng Kỳ.

Cận Trọng Kỳ chăm chú nhìn ông, nghe lời kéo một chiếc ghế ngồi xuống.

“Trọng Kỳ, có phải thật sự bố không qua nổi không?” Lẽ ra ông đã phải đến bầu bạn cùng vợ mình từ hai năm trước, gắng gượng được đến tận bây giờ cũng là đủ rồi, ông đã thỏa mãn.

“Bố!” Cận Trọng Kỳ lặng đi, trả lời hay không đều không thỏa đáng, hơn nữa anh cũng không hoàn toàn nắm rõ bệnh tình của bố vợ.

“Đừng giấu bố, bố rất rõ tình trạng của mình”, Kế Chí Xương giơ một tay lên, bàn tay đầy những nếp nhăn, run run, “Bố không có nguyện vọng gì, chỉ có hai điều, hy vọng con đồng ý”.

Trong tình cảnh này, bất cứ ai cũng không thể từ chối, Cận Trọng Kỳ không ngoại lệ, anh yên lặng gật đầu.

“Thứ nhất, nếu bố lại hôn mê lần nữa, tuyệt đối không cần cấp cứu, điều đó chỉ làm bố thêm đau đớn.” Yêu cầu điều này, ông cảm thấy rất có lỗi với Trọng Kỳ, bởi anh sẽ phải chịu sự trách móc của Chỉ Tường, nhưng quá trình cấp cứu vô cùng đau đớn, hơn nữa dù cứu sống rồi cũng không thể níu giữ được sinh mạng như đèn treo trước gió của ông, chi bằng để ông yên tâm ra đi!

“Chuyện này...” Cận Trọng Kỳ quả thật cảm thấy rất khó xử, anh cũng đã lường trước tình huống mà mình phải đối diện.

“Bố biết là làm khó con, nhưng bố tin con nhất định sẽ làm được.”

“... Vâng.” Còn có thể không làm được sao? Nếu lúc đó mọi việc xảy ra thật thì có cấp cứu cũng vô dụng.

Kế Chí Xương hài lòng mỉm cười, “Còn điều thứ hai, cho dù bố không còn nữa, bố hy vọng con vẫn có thể đối xử với Chỉ Tường tốt như bây giờ, con có thể làm được không?”. Đây là điều ông lo lắng nhất.

Tốt? Anh đối với cô ấy tốt? Thật sự là tốt sao? Không hiểu tại sao, Cận Trọng Kỳ cảm thấy áy náy, thậm chí là hổ thẹn.

Thấy Cận Trọng Kỳ im lặng, Kế Chí Xương trầm thờ dài, rõ ràng hai đứa trẻ này có chuyện giấu ông, lại chẳng đứa nào chịu nói ra, như vậy làm sao ông có thể yên lòng ra đi được?

“Có thể không? Trọng Kỳ, ít nhất... cũng không bỏ rơi Chỉ Tường?” Có lẽ ông đã miễn cưỡng yêu cầu điều này, dùng Công ty Kế thị của ông để trói chặt tương lai cả hai. Nhưng ở cùng Cận Trọng Kỳ, ít nhất Chỉ Tường cũng không phải lo lắng về cuộc sống của mình, tốt xấu gì trên đời cũng còn có người chăm sóc, đây chính là giới hạn thấp nhất rồi.

Cận Trọng Kỳ không muốn tập trung vào cuộc hôn nhân của mình và Kế Chỉ Tường, anh chuyển sang đề tài khác có thể ông hứng thú, “Bố, còn Kế thị? Chẳng lẽ bố không lo lắng gì sao?”

“Chẳng phải đã có con rồi sao? Bố đã để con toàn quyền quyết định, còn có gì để lo lắng nữa?” Trên thực tế, Công ty Kế thị đang đạt đến đỉnh à trước đây chưa từng có, dù ông muốn lo thì cũng không biết phải lo từ đâu. “Hiện giờ bố chỉ lo lắng cho Chỉ Tường thôi.”

“Bố, con và Chỉ Tường sẽ không có vấn đề gì đâu, bố cứ yên tâm...”

“Bố chỉ cần nghe được câu trả lời!”, không để Cận Trọng Kỳ phân tán sự chú ý, Kế Chí Xương lớn tiếng cắt ngang lời anh, “Được không? Trọng Kỳ? Bố chỉ cần câu trả lời thôi!”

“Dạ, ý bố là... không bỏ rơi?” Nghĩa là không bao giờ ly hôn sao? Cận Trọng Kỳ hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh. Thật ra điều này rất dễ, hơn nữa anh cũng chưa từng nghĩ đến việc ly hôn.

“Ừ, không bỏ rơi”, đôi mắt già nua của Kế Chí Xương ánh lên rạng rỡ.

“Vâng, không bỏ rơi.” Ánh nhìn truyền đạt lời hứa giữa hai người đàn ông, một lời thề đã được ghi nhớ.

Vì Kế Chí Xương nhập viện, thời gian ở bên nhau của hai vợ chồng vốn ít nay lại càng ít. Cận Trọng Kỳ bận rộn với việc mở rộng kế hoạch kinh doanh của công ty, còn Kế Chỉ Tường lại phải chăm sóc bố, cả hai đều không đủ thời gian để quan tâm đến cuộc sống của đối phương, thậm chí vài lời thăm hỏi ân cần cũng không có.

Nhưng cũng có những việc không bị lãng quên dù Kế Chỉ Tường rất bận rộn.

Dù cô mệt và bận hơn, nhưng sáng nào khi Cận Trọng Kỳ chuẩn bị đi làm, quần áo cần thiết của anh đều đã được để sẵn trên giường; ra khỏi phòng ngủ, vào phòng khách là thấy ngay bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn ở trên bàn, khi là cháo trắng và thức ăn kèm kiểu Trung Quốc, khi là bánh mì và sữa, tất cả đều được cô cẩn thận gói lại để anh tiện mang theo, chưa từng có một ngày ngoại lệ.

Mọi việc đều không làm Cận Trọng Kỳ cảm thấy đặc biệt hay bất ngờ, dù sao thì từ khi kết hôn đã như vậy, dù Kế Chỉ Tường bận rộn thì cũng chưa một lần thay đổi, còn anh lại cho đó là điều tất nhiên mà tận hưởng.

26. Chương 06.1

Cuộc sống không thể cứ mãi mãi bình yên, ông Trời luôn muốn khuấy đảo những người đang có cuộc sống quá thuận lợi.

Ngày hôm đó, một quả bom khổng lồ không hề báo trước đã rơi xuống, Cận Trọng Kỳ vẫn không hay biết gì.

“Trọng Kỳ, có chuyện... à, có một... cô gái muốn gặp cậu”, Chiêm Khắc Cần với bộ dạng căng thẳng lao vào văn phòng của Cận Trọng Kỳ, sau đó nhanh chóng đóng cửa.

“Sao thế, cậu căng thẳng gì, cô ta ăn thịt người sao?” Cận Trọng Kỳ vừa ăn xong bữa sáng mà Kế Chỉ Tường chuẩn bị, tinh thần rất tốt.

“Cận Trọng Kỳ, chuyện này không có gì đáng cười!” Đến giờ phút này rồi mà cậu ta còn đùa được.

“Tôi rất tò mò, ngoài vợ cậu ra, còn có người phụ nữ nào khiến cậu căng thẳng thế?” Từ khi quen nhau đến nay, anh thấy chỉ có La Di Tinh mới có thể khiến Chiêm Khắc Cần có kiểu phản ứng như thế Cận Trọng Kỳ không khỏi cảm thấy điều này thật thú vị.

“Người ta đến tìm cậu, cậu mới là người phải căng thẳng!” hì ra cậu ta hoàn toàn không biết tình hình thực tế.

“Tôi nhớ sáng nay không có khách hẹn trước, lẽ ra cậu phải rõ hơn tôi chứ.” Bảng tổng kết doanh thu và báo cáo công việc cuối năm của Công ty Kế thị vừa được đưa lên, vẫn còn đang chất đống trước mặt, vì thế hôm nay anh rất bận.

“Đúng, tôi biết rất rõ”, Chiêm Khắc Cần chán ngán, “Nhưng tôi không biết cậu có muốn gặp cô ấy không”.

Không ai biết được tình cảm của Cận Trọng Kỳ dành cho cô ấy, nhưng Chiêm Khắc Cần vẫn thầm hy vọng mọi chuyện không như anh nghĩ, vì điều đó rất không công bằng với Kế Chỉ Tường.

“Cậu không chắc chắn sao?” Việc đón tiếp hay từ chối khách từ trước đến giờ đều do Chiêm Khắc Cần phụ trách, anh không tin có người mà Chiêm Khắc Cần không cần được, hơn nữa còn là một cô gái?

“Tôi không thể quyết định thay cậu được.” Nếu Khắc Cần không muốn sau đó bị rọng Kỳ lột da.

“Rốt cuộc là ai?” Thôi được, nếu cứ giằng co kiểu này thì hôm nay đừng mong xong việc.

“Tân Ni.” Vị hôn thê trước đây của Cận Trọng Kỳ.

Tại sao lại là cô ấy? Cô ấy trở về làm gì? Tại sao lại đến tìm anh?

Từ khi mười tuổi, Cận Trọng Kỳ đã rất nghe theo lời dạy bảo của mẹ, cẩn thận chăm sóc cô ấy từng li từng tí suốt mười lăm năm, nhìn cô ấy từ cô bé sáu tuổi lớn lên thành một thiếu nữ duyên dáng, ngoài cô ấy ra, anh chưa từng để ý đến bất cứ người con gái nào khác. Còn cô ấy thì sao? Cô ấy báo đáp gì cho người đã chăm sóc mình suốt mười lăm năm?

Một tấm thiệp hồng báo tin cô ấy sẽ kết hôn với người con trai khác!

Cận Trọng Kỳ đã từng gặp người đàn ông đó, một người có tướng mạo rất nho nhã, lịch sự.

Ban đầu cô ấy nói họ chỉ là bạn bè, anh cũng yên tâm để hai người cùng nhau đi du lịch, tưởng rằng cô ấy cũng nghĩ như anh, sẽ không để bất cứ ai khác bước vào trái tim mình; không ngờ anh đã sai lầm, hơn nữa còn là một sai lầm vô cùng ngu ngốc, cô ấy vẫn quyết định kết hôn cùng anh chàng... tên là gì nhỉ... Kim Nghiêu Thọ? Đúng, cô ấy kết hôn với anh chàng tên là “Chân Yếu Thọ” đó. [“Chân Yếu Thọ” (.....) có phiên âm tiếng Trung là “zhen yao shou” (nghĩa là “thật sự yếu mệnh”), gần giống với phiên âm của tên gọi Kim Nghiêu Thọ (.....) là “jin yao shou”.]1

Không phải Cận Trọng Kỳ không hề giằng xé, bởi dù sao đi nữa, trái tim anh đã mười lăm năm trời dành cho Tân Ni; nhưng Ni Ni lại giao trái tim cô cho Kim Nghiêu Thọ, anh cố gắng thế nào cũng chẳng có ý nghĩa gì, tuy không cam lòng nhưng anh cũng đành chọn cách từ bỏ và chúc phúc cho hai người họ.

Sau đó Ni Ni cùng với chồng sang Mỹ định cư, cuối cùng anh không có tin tức gì của cô ấy, thế mà hôm nay cô ấy lại trở về tìm anh? Sau khi cả hai đều đã có gia đình?

Cận Trọng Kỳ bước ra phòng khách với tâm trạng rối bời, đập vào mắt là hình ảnh cô gái với trang phục màu trắng đơn giản đang đứng bên cửa sổ, dáng vẻ suy tư.

“Ni Ni?” Cận Trọng Kỳ cứ ngỡ mình không phải là người mở lời trước, nhưng đứng trước cô ấy, anh luôn có những phán đoán sai lầm.

“Anh Trọng Kỳ!”, Tân Ni nghe tiếng anh liền quay lại, bộ dạng rất vui mừng.

Cô ấy vẫn luôn gọi anh như vậy, hơn hai mươi năm nay mà không có gì thay đổi. “Em về nước từ bao giờ? Sao không báo trước một tiếng?” Anh bước đến cạnh cô, nhìn bầu trời ngoài khung cửa mà cô vừa ngẩng nhìn.

Sắc trời hơi u ám, rất giống tâm trạng Cận Trọng Kỳ hiện giờ, tối tăm vô định.

“Em... sợ anh không muốn gặp em.” Ngón tay cô vẽ lên tấm kính cửa sổ, đầu cúi xuống để lộ chiếc cổ trắng ngần dưới mái tóc ngắn.

Cận Trọng Kỳ vốn không tìm được lý do gì để gặp cô ấy, nhưng khi gặp rồi lại cảm thấy rất bình thường, tâm trạng không bị dao động quá lớn, điều này khiến anh kinh ngạc và nhẹ lòng.

“Sao lại thế được?” Giờ nhìn lại thái độ thù địch với Kim Nghiêu Thọ lúc trước của mình, có

vẻ rất ấu trĩ, tảng đá đè nặng trong lòng từ trước đến giờ đột nhiên biến mất làm Cận Trọng Kỳ không thể không thoải mái hơn trước. “Cho dù thời gian có thay đổi thế nào, em vẫn luôn là em gái của anh.”

Đúng vậy, là em gái, từ nay về sau anh cũng đối xử với cô ấy như em gái mà thôi.

“Anh Trọng Kỳ, cảm ơn... cảm ơn anh”, Tân Ni cảm động nắm tay anh.

“Ngốc quá!” vẫn hành động vò rối mái tóc ngắn của cô như trước đây, nhưng tâm trạng cũng không còn hồi hộp, căng thẳng như trước, có điều gì thay đổi rồi sao? Cận Trọng Kỳ lắc đầu, không nghĩ thêm nữa. “Mấy năm nay ở Mỹ em sống thế nào?”

Tân Ni lại cúi đầu, khẽ cắn môi.

“Sao vậy? Có gì khó khăn sao?” Cận Trọng Kỳ không quên thói quen của cô, hề có tâm sự là cúi đầu không đáp.

“Kim gia... phá sản rồi.” Vì vậy mà cô phải quay về Đài Loan.

“Ồ.” Thương trường thiên biến vạn hóa, đây không phải là điều không thể xảy ra. “Vậy em về Đài Loan... có dự định gì chưa?”

“Đây chính là mục đích chính em đến tìm anh, anh Trọng Kỳ, anh giúp em được không?”, Tân Ni cuối cùng cũng nói ra ý định của mình.

Giúp thế nào? Vì sao mọi người đều hy vọng anh có thể ra tay giúp đỡ? Kế Chí Xương cũng vậy, giờ cô ấy cũng thế, anh chưa từng nghĩ bản thân lại là người thích hợp với việc đi cứu giúp người khác.

“Em nói xem, nếu làm được anh sẽ suy nghĩ”, Cận Trọng Kỳ đưa ra câu trả lời có nhiều khả năng lựa chọn nhất.

“Em và Nghiêu Thọ... có thể đến công ty của anh học tập không? Không cần tiền lương, đến khi học xong, bọn em sẽ sang Mỹ làm lại từ đầu.”

27. Chương 06.2

Vì sự kiên trì của Kế Chí Xương, Kế Chỉ Tường phản đối cũng không có tác dụng, một y tá được mời đến chăm sóc ông, vì vậy cô cũng thoải mái hơn đôi chút. Trên đường về, cô mua rất nhiều thức ăn, định về nhà nấu một bữa thật ngon, xem như an ủi chồng và mẹ chồng vì mình đã có nhiều sơ suất.

Ngâm rau vào nước muối xong, thịt cũng vừa đặt lên thớt chưa kịp làm gì thì đã nghe tiếng người ồn ào trong phòng khách, Kế Chỉ Tường tò mò ngó ra xem thử, sững sờ vì không biết từ lúc nào mà trong nhà đầy người; sau khi nhận ra từng gương mặt quen thuộc cô mới im lặng quay vào bếp.

“Sao chỉ một lúc đã đông người thế này?” Dư Mẫn Tú nghe tiếng ồn cũng bước ra khỏi phòng, thấy có thêm ba, bốn người đang ngồi trong phòng khách, đặc biệt là một khuôn mặt vô cùng quen thuộc. “Ni Ni?”

“Dì Cậ, lâu lắm rồi không gặp dì!”, Tân Ni thân mật kéo tay Dư Mẫn Tú, thân thuộc như thể tất cả những chuyện không vui trước đây chưa từng xảy ra. “Lâu lắm rồi con không được ăn thức ăn dì làm, hôm nay con đã năn nỉ anh Trọng Kỳ đưa về ăn cơm, làm phiền dì rồi!”

“À...” Dư Mẫn Tú khó xử nhìn con trai, thấy anh thản nhiên nhún vai, bà nhất thời không biết nên nói gì. “Nhưng... bây giờ mọi việc đều do Chỉ Tường làm, dì đã già, cũng quên mất cách nấu rồi”, bà cười gượng gạo.

Chuyện này là thế nào? Chẳng phải Ni Ni đã đi Mỹ rồi sao? Tại sao bây giờ lại về Đài Loan, hơn nữa còn về cùng Trọng Kỳ? Nếu vậy chẳng phải càng khó giải thích sao? Còn Chỉ Tường nữa, con bé sẽ thế nào?

“Chỉ Tường về chưa mẹ?”, Cậ Trọng Kỳ cũng không ngờ hôm nay cô lại ở nhà, “Con đi nói với cô ấy một tiếng”, dứt lời anh nhanh chóng vào bếp.

“Chỉ Tường là tên chị dâu à?” Tân Ni vẫn giữ dáng vẻ ngây thơ thân thiện, hoàn toàn không biết sự xuất hiện của mình đã mang đến những ảnh hưởng tiêu cực như thế nào.

“Tất nhiên”, không đợi Dư Mẫn Tú trả lời, Chiêm Khắc Cần kéo theo vợ mình đến góp vui đứng cạnh đó xen vào.

“Chị dâu của chúng tôi rất hiền lành, đảm đang, hơn nữa toàn tâm toàn ý lo lắng cho Trọng Kỳ, tuyệt đối không bao giờ thay lòng đổi dạ.”

Khắc Cần thật không hiểu nổi Cậ Trọng Kỳ nghĩ thế nào mà lại nhận người tình, cũ vào công ty? Hơn nữa còn sắp xếp vị trí “trợ lý đặc biệt” có khoảng cách gần anh nhất, nói thế thì ai biết được là trợ lý gì? Anh tuyệt đối không để Trọng Kỳ làm bậy sau lưng Kế Chỉ Tường, vì thế mới cố ý kéo theo vợ đến tham gia.

La Di Tình đứng cạnh thở dài. Chồng cô cái gì cũng tốt ngoài tật xấu thích lo việc thiên hạ, chuyện của vợ chồng người ta có cần anh nhúng tay vào không chứ? Nếu thật sự Cậ Trọng Kỳ vẫn còn tình cảm với Tân Ni, anh ngăn cản được sao? Chỉ e rằng càng khiến Kế Chỉ Tường thêm khó xử.

Tân Ni nghe vậy sắc mặt trầm xuống. Cô biết Chiêm Khắc Cần đang vòng vo mắng mình, nhưng cô thật sự không có ý đến phá hoại gia đình của Trọng Kỳ; vì Kim Nghiêu Thọ, cũng vì gia đình đang có nguy cơ đổ vỡ, cô tuyệt đối không để mình dễ dàng gục ngã vì những lời châm biếm đó. Cũng chỉ vì Nghiêu Thọ có việc bận, hai ngày sau mới về đến Đài Loan, nếu không, chắc chắn cô đã đi cùng chồng, như vậy sẽ không làm người khác hiểu lầm...

Dư Mẫn Tú lo lắng nhìn vào bếp, không sao bình tĩnh được. Bốn người với bốn tâm trạng khác nhau, đều âm thầm tính toán...

“Chỉ Tường”, bước vào bếp, thân hình gầy yếu của cô lọt vào ánh mắt Cậ Trọng Kỳ, “Sao hôm nay em về sớm vậy?”. Tiếng máy hút khói kêu ồn ào, Cậ Trọng Kỳ bước đến sau lưng cô, còn cách hai bước chân thì dừng lại.

“Bố nhất quyết mời y tá đến chăm sóc, nên em có thời gian rảnh về nấu cơm.” Chỉ vì anh luôn về quá trễ thôi. Kế Chỉ Tường cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh, cô cẩn thận cắt thịt từng miếng nhỏ, bàn tay run run gần như không giữ chặt được chuôi dao.

Cô không quên khuôn mặt cô gái ấy, những tấm ảnh được anh giữ gìn cẩn thận, những tấm ảnh được đặt ở một nơi mà cô không được bước chân vào, bây giờ cô gái ấy đang ngồi nói nói cười cười trong phòng khách, chắc chắn cô không nhận nhầm người.

Chẳng phải cô ấy không còn ở bên Trọng Kỳ sao? Tại sao lại xuất hiện lúc này?

Cô ấy đột nhiên xuất hiện, hay là từ lâu đã ở bên cạnh anh mà cô không hề hay biết?

Phải chăng cô ấy biết tình cảm vợ chồng cô quá lạnh nhạt, nên cố ý xuất hiện để cứu anh ấy khỏi đau khổ?

Cô không biết mình phải dùng thái độ gì để đối diện, mọi chuyện khiến cô hoàn toàn bất lực đang lần lượt xảy ra.

Đầu tiên là bố ngã bệnh, cô không thể làm gì và cũng chẳng thể an tâm; bây giờ người Trọng Kỳ yêu lại xuất hiện bên cạnh anh ấy, phải chăng đây là dấu hiệu báo trước duyên phận hai người đã hết, đã đến lúc chia tay?

“Xin lỗi em, em nấu thêm nhé, anh đưa đồng nghiệp về ăn cùng”, đã quen ra lệnh, lời nói của Cận Trọng Kỳ vẫn xa cách và khách sáo.

“Vâng”, Kế Chỉ Tường khép hờ đôi mắt, cẩn thận không để dao cắt vào tay.

Đồng nghiệp? Thật sự chỉ là đồng nghiệp thôi sao? Kế Chỉ Tường không dám hỏi, cũng không thể hỏi, bởi cô sợ sẽ nhận được câu trả lời làm trái tim mình tan nát.

Lúc này cô chấp nhận làm một con dằm điều, vùi đầu trong cát, chỉ cần không làm vỡ lớp mặt nạ bình tĩnh của mình, như thế có lẽ cô còn có thể giữ anh bên mình thêm một thời gian nữa...

Căn bệnh của Kế Chỉ Tường dường như cũng cướp đi gần hết sức lực của Kế Chỉ Tường, cô chắc chắn trong lúc yếu đuối này bản thân không thể chịu đựng thêm nỗi đau khổ nào nữa.

“... Làm phiền em vậy.” Cận Trọng Kỳ mở miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn thốt ra câu nói đầy khoảng cách. “Anh ra ngoài tiếp khách.”

“Vâng.” Một lúc lâu sau Kế Chỉ Tường mới đáp lại, còn Cận Trọng Kỳ đã ra ngoài từ lâu...

Những giọt nước mắt long lanh rơi xuống trên những thớ thịt cô vừa thái, chẳng biết thức ăn nấu xong có quá mặn không nữa?

Không khí bữa tối vô cùng kỳ lạ, ai cũng có vẻ suy tư, nhưng không ai đoán được suy nghĩ của người khác.

Giữa bữa ăn, họ lại có thêm một vị khách mà không ai ngờ đến - Đinh Bồi Doãn.

“Xin lỗi, bác Kế có vài thứ muốn tôi giao cho Chỉ Tường ngay hôm nay, đã làm phiền mọi người dùng bữa, thật không phải.” Vì khi đến bệnh viện cũng là lúc Kế Chỉ Tường rời đi, nên Đinh Bồi Doãn không thể không bước chân vào căn nhà này lần nữa.

Kế Chỉ Tường thần thờ nhận lấy túi tài liệu bằng da mà Đinh Bồi Doãn đưa, cô vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ không biết bên trong là gì.

“Cậu Đinh, cậu ở lại cùng dùng cơm với gia đình nhé!”, bà Dư Mẫn Tú lên tiếng.

“À, không cần đâu ạ, cháu còn phải quay lại bệnh viện với bác Kế.” Đinh Bồi Doãn vẫn còn độc thân, sau khi tan sở, anh lại tất bật đi đến bệnh viện, rồi lại đến nhà họ Cận, quả thật anh vẫn chưa ăn gì, lúc này mới thấy ruột gan cồn cào.

“Anh Đinh.” Kế Chỉ Tường đứng rất gần Đinh Bồi Doãn nên nghe rõ tiếng bụng đang kêu lên vì đói của anh, cô không khỏi bật cười. “Mẹ em đã nói vậy, hay là anh ở lại dùng bữa cùng mọi người luôn đi!”

Hơn nữa Đinh Bồi Doãn cũng giúp cô mang đồ đến, để anh về không như vậy cũng thật quá đáng.

“Chuyện này... thôi được.” Không phải anh tham ăn, cũng không phải vì lười biếng không chịu đi, mà là vì sắc mặt Kế Chỉ Tường nhợt nhạt đến mức khiến anh không nỡ rời đi.

Trong phòng khách nhiều người như vậy, tại sao sắc mặt Kế Chỉ Tường có vẻ như sắp ngất đi thế chẳng lẽ có người cô không thích cũng ngồi đó sao? Hay là có ai làm xấu mặt cô? Đinh Bồi Doãn muốn ở lại xem ai dám coi thường bà chủ của nhà họ Cận?

Vừa nhìn thấy Đinh Bồi Doãn bước vào, mọi người tự động nhường một chỗ bên cạnh Kế Chỉ Tường cho anh, mà Đinh Bồi Doãn cũng không cảm thấy có gì không đúng, anh rất tự nhiên ngồi xuống.

Cận Trọng Kỳ khẽ chau mày, anh không bỏ qua nụ cười mà lúc này Kế Chỉ Tường dành cho Đinh Bồi Doãn.

Không biết tại sao, nhưng anh không có cảm tình với Bồi Doãn, nhất là khi anh ta đứng bên cạnh Chỉ Tường, cảm giác khó chịu cứ dấy lên trong lòng khiến anh không thể khống chế được!

“Anh Cận, làm phiền mọi người rồi”, Đinh Bồi Doãn nhìn Cận Trọng Kỳ cười.

“Anh Đinh không cần khách sáo, cứ tự nhiên như ở nhà mình.” Mấy lời khách sáo này ai mà chẳng nói được, doanh nhân thành thực như Cận Trọng Kỳ lại càng tự nhiên.

Mọi người làm quen với nhau để không cần phải lấy danh thiếp ra trao đổi, sau cùng cầm đĩa bắt đầu ăn.

Chiêm Khắc Cần chớp mắt nhìn, cảm thấy khung cảnh trước mắt rất kỳ lạ.

Bên cạnh Cận Trọng Kỳ là Tân Ni, bên cạnh Kế Chỉ Tường lại là anh chàng cao to vừa đến, ngồi giữa hai vợ chồng là dì Cận, nhìn thế nào cũng không thấy ổn thỏa, làm gì có gia đình nào như thế?

Nếu biết vậy thì anh đã đứng lên xếp chỗ trước. Anh sẽ xếp dì Cận ngồi bên trái Cận Trọng Kỳ, Kế Chỉ Tường ngồi bên phải chồng, như vậy dì Cận sẽ ở vị trí vô cùng thích hợp, tách Trọng Kỳ và Tân Ni ra; còn vợ anh sẽ ngồi bên phải Kế Chỉ Tường, anh cũng danh chính ngôn thuận ngồi bên cạnh vợ, cuối cùng để anh chàng cao to kia ngồi cạnh Tân Ni. Vậy là xong! Vô cùng hoàn mỹ.

Nhìn sắc mặt khó coi của Chiêm Khắc Cần, thỉnh thoảng anh lại cười ngây ngô, La Di Tĩnh không thể không thở dài; theo những gì cô hiểu về chồng mình, nhất định lúc này anh đang ngồi nghĩ vấn vợ!

Suốt bữa ăn, mọi người chỉ quanh quẩn trong mấy câu xã giao, ít nhiều cũng trao đổi vài điều tâm đắc của mình, chỉ riêng Kế Chỉ Tường là không lên tiếng, cô chỉ lặng lẽ ăn.

Thỉnh thoảng, đôi mắt không để lộ cảm xúc của Cận Trọng Kỳ hướng về phía cô; thỉnh thoảng, ánh nhìn đầy quan tâm của Đinh Bồi Doãn cũng lướt qua khi cô đang cúi; và đôi khi, ánh mắt lo lắng của Dư Mẫn Tú chuyển từ cô sang bên Cận Trọng Kỳ và Tân Ni, có điều Kế Chỉ Tường vẫn luôn cúi đầu nên không nhận ra.

Người nhìn thấu tất cả chính là La Di Tĩnh, cô cứ ngồi im lặng quan sát.

Tân Ni đã kết hôn với người khác, hơn nữa người đó cũng sắp quay lại Đài Loan, nếu vậy thì Khắc Cần và dì Cận có gì phải lo lắng? Mục đích của cô ấy cũng không phải nhằm vào Cận Trọng Kỳ, chẳng qua chỉ là muốn học tập chút kinh nghiệm thương trường của anh, có gì đáng ngạc nhiên đâu.

Còn nữa, ánh mắt anh chàng cao to kia nhìn Chỉ Tường hình như không có ý đồ gì khác, bởi rất ít người có ý đồ xấu mà lại dùng ánh mắt trong sáng như vậy để nhìn đối tượng, giả thuyết này có lẽ cũng nằm ngoài ý nghĩ hoang đường của ông xã.

Theo cô thấy, người thật sự có vấn đề chỉ là hai vợ chồng Cận Trọng Kỳ và Kế Chỉ Tường.

Tuy không biết giữa vợ chồng họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô có thể khẳng định vấn đề đó không nhỏ, La Di Tĩnh chưa từng thấy đôi vợ chồng nào ngồi trên bàn ăn mà từ đầu đến cuối không nói với nhau một lời... À! Cũng có, nhưng chỉ những cặp vợ chồng sắp ly hôn mới xảy ra tình trạng này, bởi thế chắc chắn giữa hai người họ đã xảy ra vấn đề nghiêm trọng!

Thấy chồng mình có phần căng thẳng đến vậy, La Di Tĩnh nghĩ mình có lẽ nên tìm thời gian thích hợp để nói chuyện với Kế Chỉ Tường, tìm hiểu suy nghĩ và tâm sự của cô ấy, tiện thể thăm dò xem điều gì khiến cô ấy phiền lòng đến thế, ít nhất cô cũng có thể giúp đỡ một phần trong việc cứu vãn cuộc hôn nhân đáng thương này.

Thật là làm người ta mong chờ...

28. Chương 07.1

Cận Trọng Kỳ làm tròn trách nhiệm chủ nhà, anh tiễn khách, sau đó đưa mẹ về phòng nghỉ rồi mới về phòng mình.

“Chỉ Tường?”, đèn trong phòng đã tắt, anh cởi áo ngoài và thay đồ ngủ, nhẹ nhàng trèo lên giường, “Em ngủ chưa?”.

Kế Chỉ Tường nằm quay lưng về phía Cận Trọng Kỳ, cảm nhận được phần giường anh nằm lún xuống, cô mở mắt mơ màng nhìn chiếc tủ gần đó, mí mắt không đáp.

Bên tai có tiếng thở dài khe khẽ, cánh tay ấm áp của Cận Trọng Kỳ từ từ vòng qua thắt lưng Kế Chỉ Tường, kéo cô vào lòng, để tấm lưng gầy của cô tựa vào ngực mình, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng tim anh đang đập mạnh.

Kề sát bờ vai Kế Chỉ Tường, ngửi mùi dầu gội thoang thoảng tỏa ra từ mái tóc cô, không cần biết vợ mình đã ngủ chưa, Cận Trọng Kỳ thấp giọng thì thầm, “Cảm ơn em vì đã nấu một bữa ăn ngon như vậy”.

Cảm giác chua xót trào dâng trong lòng, Kế Chỉ Tường không dám tin đây là hành động của một người thường ngày luôn lạnh lùng với mình, tuy lời nói vẫn xa cách, nhưng hành động lại dịu dàng, hoàn toàn trái ngược với những lời vừa nói.

Tại sao anh ấy lại dịu dàng với mình đến thế?

Chẳng phải có người từng nói, khi người đàn ông có những biểu hiện khác thường, nghĩa là anh ta thấy áy náy sao?

Anh ấy cũng áy náy? ại sao phải như vậy? Vì Tân Ni? Nếu thật sự là vậy thì cô không cần nhận sự ngọt ngào giả dối này...

Loại tình cảm dối trá đó đối với cô chỉ là một thứ tổn thương vô hình và tàn khốc hơn mà thôi!

“Chỉ Tường”, cảm thấy đôi vai cô run run, Cận Trọng Kỳ giật mình vì nhận ra tâm trạng cô không tốt, “Em sao vậy? Lại khóc à?”. ại sao đang yên đang lành lại khóc như thế? Có chuyện gì làm cô ấy buồn bực sao?

Kế Chỉ Tường vẫn không nói, chỉ một mực lắc đầu, nước mắt vẫn tuôn rơi.

“Em đừng khóc nữa!”, anh bắt cô quay người lại, để đầu cô tựa vào lồng ngực mình, “Đạo này em rất hay khóc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em đừng khóc, được không?”. Đúng vậy, từ khi bố nhập viện, hình như cô ấy khóc nhiều hơn, thật sự anh không quen được điều đó.

Cận Trọng Kỳ không an ủi thì thôi, nhưng nghe anh nói vậy cô càng khóc lớn hơn, tiếng khóc vọng ra từ trong lồng ngực anh giống như một điệp khúc ai oán.

Trời ơi! Sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Tại sao cô ấy cứ khóc mãi thế? Cứ khóc nữa thì cái giường bên dưới sẽ ngập lụt mất!

Vụng về nâng cằm Kế Chỉ Tường lên, khuôn mặt đầm nước mắt in sâu trong đôi mắt của anh, một cảm giác bất lực dấy lên trong lòng; anh không biết nói thế nào, đành cúi xuống dùng lưỡi liếm sạch hai hàng nước mắt của cô, ước ớt mặn mặn, còn có cả mùi thơm đặc biệt của cô.

“Đừng làm vậy...” Kế Chỉ Tường đỏ bừng mặt, không dám để bản thân nhận sự âu yếm của anh nhiều hơn nữa.

Đừng đối với cô dịu dàng như vậy. Bởi cho dù lý trí đang liên tục nhắc nhở cô đó là giả dối thì cô vẫn không thể không chìm đắm vào đó, dù sao cô cũng là phụ nữ, hơn nữa còn là một phụ nữ yếu đuối tràn đầy hy vọng vào tình yêu.

“Tại sao không được?” Sự ngại ngùng xấu hổ của cô dễ dàng khơi dậy khát khao nơi Cận Trọng Kỳ, anh rất ngạc nhiên vì đối với anh, điều này chưa từng thay đổi dù đã một thời gian dài trôi qua, còn cô, cô vẫn không làm gì. “Chúng ta, lâu lắm rồi không ở bên nhau.”

Giọng nói Cận Trọng Kỳ trở nên trầm khàn, anh cúi đầu, nhẹ nhàng cắn đôi môi hồng mềm mại, thúc giục cô đón nhận nụ hôn nồng cháy của mình. Hôm nay, Cận Trọng Kỳ có tâm trạng bất ổn, cảm giác bản thân sắp đánh mất thứ gì đó, anh siết chặt vòng tay hơn nữa, dường như làm vậy có thể giúp anh làm dịu bớt nỗi bất an trong lòng...

“Trọng Kỳ...” Anh có biết người anh đang ôm trong tay là cô không? Cô là Kế Chỉ Tường chứ không phải người phụ nữ anh yêu, tại sao anh vẫn có thể nhiệt tình ôm hôn cô đến vậy?

“Suyt!” Chặn lại đôi môi đang mấp máy, ngăn cản tất cả sự cự tuyệt mà cô có thể làm được, anh dịu dàng vuốt ve thân thể cô, chiếm đoạt tất cả những gì thuộc về cô mà anh muốn sở hữu.

Kế Chỉ Tường bắt lực nhắm mắt, im lặng đón nhận sự nhiệt tình của anh.

Hãy để cô tham lam thêm một lần nữa, nếu sau này tất cả trở thành quá khứ, cô sẽ mãi mãi lưu giữ ký ức đẹp đẽ này tận đáy tim.

Đêm đông, những cơn gió lạnh bên ngoài vẫn phần phật thổi, trong phòng, tình xuân đang nồng cháy...

Đúng lúc La Di Tĩnh cho rằng đã có một kế hoạch toàn vẹn để bước vào cuộc sống của Kế Chỉ Tường, trở thành bạn thân, cùng cô chia sẻ tâm sự của những người phụ nữ thì lại xảy ra chuyện bất ngờ...

Kế Chỉ Tường khó khăn lắm mới biết rõ những văn kiện mà Kế Chí Xương giao lại cho cô chính là giấy tờ quyền sở hữu toàn bộ tài sản của ông cùng công ty, tình hình thực tế bắt đầu thoát khỏi tầm kiểm soát của cô.

Tất cả tài sản đã được chuyển sang tên cô. Bỗng cô cảm thấy vô cùng bất an, mí mắt giật liên

tục; cô hoang mang không biết phải làm gì, mẹ chồng không có nhà, cô đành gọi taxi đến thẳng bệnh viện, không ngờ đến cửa bệnh viện lại gặp được Cận Trọng Kỳ cũng vừa gửi xe xong, đang vội vàng chạy vào trong.

“Trọng Kỳ?”, Kế Chỉ Tường đuổi theo anh, trong lòng càng thêm bất an, “Sao anh không đi làm? Anh đến bệnh viện làm gì?”, hai người không dừng bước, cô hỏi.

“Anh nhận được điện thoại của anh Đình, tình hình cụ thể thế nào anh cũng không rõ lắm”, sắc mặt anh phức tạp, đầy mắt thoáng lo âu, “Chỉ Tường, dù xảy ra chuyện gì em cũng phải bình tĩnh!”.

Trong điện thoại Đình Bồi Doãn nói rất ngắn gọn, ngoài việc báo rằng Kế Chí Xương rất đau đớn, tình hình không được khả quan lắm thì không nói gì thêm. Lát nữa có thể sẽ xảy ra tình huống ngoài dự kiến, vì thế anh muốn Kế Chỉ Tường ổn định tâm lý trước.

“Anh nói vậy là có ý gì?”, sắc mặt cô tái đi khi bị Cận Trọng Kỳ kéo vào thang máy.

“Anh không có ý gì cả!” Anh cũng rất sốt ruột, nhưng bởi không rõ tình hình, hiện giờ có nói gì cũng sẽ mang đến những rắc rối không đáng có. Có điều, Cận Trọng Kỳ đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất. “Anh chỉ hy vọng em có thể giữ bình tĩnh.”

Thang máy dừng lại, hai người bắt đầu chạy về phía phòng bệnh, vừa đúng lúc gặp được bác sĩ cũng đang đi về hướng đó.

Kế Chỉ Tường không biết vì căng thẳng hay vì chạy quá nhanh mà khiến tim cô thất lại. “Bác sĩ, tình trạng bố tôi...”

“Tôi phải kiểm tra tình trạng của ông ấy trước, lát nữa nói chuyện sau được không?” Bác sĩ vội vào phòng bệnh quan sát phản ứng của Kế Chí Xương, Đình Bồi Doãn lo lắng đứng cạnh giường bệnh.

“Anh Đình, tại sao không gọi bác sĩ sớm hơn?”, Kế Chỉ Tường căng thẳng kéo áo Đình Bồi Doãn, nhỏ tiếng trách móc. Thậm chí anh còn không thông báo cho cô biết.

“Anh không làm khác được!” Đình Bồi Doãn có nỗi khổ của mình. “Bác Kế trước khi ngã đi không cho anh làm gì ngoài việc gọi điện thông báo cho anh Cận”, anh ngẩng lên nhìn Cận Trọng Kỳ gật đầu ra hiệu.

“Phiền mọi người nhường đường chút”, bác sĩ vội vàng đẩy họ ra, dặn dò y tá bên “Chuẩn bị máy kích tim, chúng ta phải tiến hành cấp cứu”. Đồng tử của bệnh nhân đã có dấu hiệu nở lớn, nếu không cấp cứu e rằng không kịp.

“Khoan đã!”, Khi các nhân viên cấp cứu đang chuẩn bị làm việc của mình, Cận Trọng Kỳ đột nhiên lên tiếng ngăn lại, “Chúng tôi quyết định... không cấp cứu”, anh hít một hơi thật sâu, khó khăn lắm mới nói ra quyết định đau buồn này.

“Cái gì?”, cả phòng bệnh bỗng yên tĩnh, chỉ còn tiếng nói sợ hãi của Kế Chỉ Tường vang vọng, “Anh điên rồi! Anh có biết anh đang nói gì không? Đương nhiên chúng ta phải cấp cứu!”.

“Chỉ Tường...” Đinh Bồi Doãn đứng bên cạnh định nói gì đó thì bị Cận Trọng Kỳ ngắt lời.

“Không, chúng ta không cấp cứu.” Chằm chú nhìn gương mặt nhợt nhạt của Kế Chí Xương, thần sắc Cận Trọng Kỳ vô cùng nghiêm túc.

“Xin lỗi, mong mọi người nhanh chóng đưa ra quyết định cuối cùng, được không?”, vị bác sĩ sốt ruột lên tiếng. Thời điểm tốt nhất để cấp cứu chỉ có vài phút ngắn ngủi, nếu cứ chần chừ nữa thì cho dù là thần tiên thì cũng không thể cứu được.

“Trọng Kỳ!” Kế Chỉ Tường lo lắng đến phát điên, cô kích động nắm lấy cổ áo anh, tâm trạng hết sức căng thẳng.

“Phải cứu bố! Mau cứu bố! Đó là bố em mà!” Không thể kiềm chế được, Kế Chỉ Tường đỏ hoe mắt, khuôn mặt càng nhợt nhạt hơn trước, mồ hôi lạnh chảy dọc theo thái dương.

Cận Trọng Kỳ nhìn sâu vào đôi mắt gần như hiện lên tia máu của Kế Chỉ Tường, cắn chặt răng, giọng nói nghẹn ngào, “Bởi vì là bố em, nên... không cấp cứu”.

Bởi vì ông là bố của Kế Chỉ Tường, bố vợ anh, nên anh phải tôn trọng tâm nguyện cuối cùng của ông.

Có thể Chỉ Tường sẽ oán trách và giận dữ, nhưng rồi sẽ có ngày cô hiểu được; bởi cô hiểu rõ tính của Kế Chí Xương hơn ai hết, vì cô là con gái ông, đứa con gái quan trọng nhất và khiến ông không an tâm nhất.

Nhưng Kế Chỉ Tường lại hoàn toàn hiểu lầm ý mà Cận Trọng Kỳ muốn nói. Lời nói vừa rồi chẳng khác nào tiếng sét giữa ban ngày, trực tiếp đánh vào tim cô, gần như rút cạn tất cả máu trong huyết quản.

Cô run run lùi lại mấy bước, Đinh Bồi Doãn vội giữ hai vai, giúp cô không ngã quỵ.

“Tôi... tôi không nghĩ rằng anh lại... hận tôi như vậy...”, Kế Chỉ Tường mấp máy môi, nhưng không thể phát ra âm thanh.

Sắc mặt Cận Trọng Kỳ trầm xuống, anh không nghe thấy cô đang nói gì, nhưng đây là vì tâm nguyện cuối cùng của ông ấy, làm như thế, chính anh cũng rất khó chịu.

Cận Trọng Kỳ cảm thấy bản thân rất tàn nhẫn.

“Xin nén đau buồn.” Nhân viên cấp cứu hoàn toàn tôn trọng ý kiến của gia đình bệnh nhân, khi xác định tim Kế Chí Xương đã ngừng đập thì lấy vải trắng phủ lên mặt ông, sau đó tất cả đi ra ngoài.

“Bố!”, Kế Chỉ Tường bị chấn động mạnh, thân thể yếu ớt lao đến quỳ bên giường bệnh, “Bố! Bố!...”, cô dùng hết sức để gọi, nhưng vẫn không thể gọi linh hồn của Kế Chí Xương quay lại.

“Chỉ...” Đinh Bồi Doãn không nỡ đứng nhìn, nhưng bàn tay vừa đưa ra định đỡ cô dậy đã bị Cận Trọng Kỳ cản lại.

“Anh Cận...”

“Để cô ấy khóc đi.” Mất đi người thân ai chẳng khóc, huống hồ là bố con ruột thịt?

Đinh Bồi Doãn không biết nói thêm gì.

Anh hiểu vì sao Cận Trọng Kỳ làm vậy, bởi Kế Chí Xương cũng từng yêu cầu anh như vậy; nhưng anh không phải người thân của Kế Chí Xương nên không thể thay ông quyết định, vì vậy Cận Trọng Kỳ phải gánh vác trách nhiệm nặng nề này.

Anh tin rằng Cận Trọng Kỳ đã quyết định một cách đau khổ và bất đắc dĩ, hy vọng Chỉ Tường có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Cận Trọng Kỳ...

“Đều tại con! Đều tại con hại bố! Bố!”, Kế Chỉ Tường khóc nức nở, nhưng vẫn không thể thoát ra hết nỗi khổ đau trong lòng.

Là sai lầm của con, con không nên làm vợ Cận Trọng Kỳ, không nên chia cắt anh ấy với người con gái kia, nhưng... tại sao bố phải thay con trả giá? Tại sao? Tại sao?

Khóc than ai oán, không thể kể hết nỗi đau thương trong lòng đang dấy lên từng hồi, triền miên không dứt...

29. Chương 07.2

Sau khi từ bệnh viện trở về, Kế Chỉ Tường tựa như một linh hồn du dương thất thần, cả ngày giam mình trong phòng. Cô không khóc nữa, yên lặng như chưa từng nói gì, mãi đến khi Cận Trọng Kỳ đồng ý để cô lo liệu việc hậu sự cho Kế Chỉ Xương.

Vì sắp đến Tết, theo phong tục của người Trung Quốc, người chết phải được nhập quan trước năm mới, vì vậy hậu sự của Kế Chỉ Xương được tiến hành gấp rút, cũng nhanh chóng đoạt đi sức lực và tinh thần của Kế Chỉ Tường.

Thật ra, Kế Chỉ Tường vẫn đang chìm trong tâm trạng tự trách bản thân, cô cho rằng cái chết của Kế Chỉ Xương là do mình. Lấy lý do phải để tang bố, cô dọn ra khỏi phòng của Cận Trọng Kỳ, nằm một mình ở phòng ngủ dành cho khách, làm như thế cũng vì để bản thân quên đi tình yêu dành cho anh, cô không thể tha thứ cho bản thân vì đã yêu đơn phương Cận Trọng Kỳ, gián tiếp gây nên cái chết cho bố mình.

Cận Trọng Kỳ không thể tìm được cơ hội để giải thích lý do của quyết định không cấp cứu cho Kế Chỉ Xương lúc đó, lần nào cũng vậy, nếu không phải là Kế Chỉ Tường đang bận lo tang lễ, thì cũng là đã ngủ say khi anh về đến nhà, bởi thế việc này vẫn cứ kéo dài mãi.

Điều kỳ lạ là, người ở bên Kế Chỉ Tường trong khoảng thời gian này lại là vợ của Chiêm Khắc Cần - La Di Tĩnh.

Cá tính của La Di Tĩnh rất giống Dư Mẫn Tú, cô nhiệt tình như một vật thể tập hợp ánh sáng. Cho dù Kế Chỉ Tường có lạnh nhạt đến đâu, La Di Tĩnh vẫn tiếp tục ở bên và bước vào cuộc sống của cô, hay nói chuyện cũng như nhiệt tình quan tâm cô, đến tận lúc cô mềm lòng chấp nhận tình bạn của La Di Tĩnh.

“Cái gì, cái gì?” Mắt bao nhiêu công sức mới thương lượng xong với nhân viên tang lễ về thời gian tổ chức lễ tang, La Di Tĩnh nhanh chóng kéo Kế Chỉ Tường chạy đến một quán ăn gần nhất, vì cô đói sắp xỉu mất rồi! “Cậu nói từ khi hai người kết hôn, Cận Trọng Kỳ vẫn nói chuyện với cậu như thế?”, Di Tĩnh mở to mắt kinh ngạc.

Dựa vào những gì Kế Chỉ Tường thuật lại, La Di Tĩnh mới biết nguyên nhân hai người họ kết hôn, cô cảm thấy bất bình thay Kế Chỉ Tường, nhất là sau khi biết được cách sinh hoạt của hai vợ chồng, cô càng kinh ngạc hơn.

La Di Tĩnh chưa từng cho rằng lý luận “tương kính như tân” vẫn còn áp dụng cho hôn nhân thời hiện đại, hơn nữa hoàn cảnh đó còn xảy ra ngay bên cạnh cô, điều này thật sự cô không thể tin nổi!

Hai người họ như vậy, thực chất đâu thể gọi là vợ chồng, thậm chí là bạn tình cũng không được; ít nhất bạn tình cũng có lúc nồng ấm, La Di Tĩnh tự hỏi khi hai người làm “việc đó”, liệu có chút cảm xúc nào không?

Haizzz! Cái này không được, phải bảo Khắc Cần đi hỏi Trọng Kỳ.

“Ừ”, Kế Chỉ Tường cúi đầu, vô thức gạt lung tung thức ăn trong đĩa.

“Ôi! Thật tuyệt!”, La Di Tĩnh châm biếm, khâm phục Kế Chỉ Tường có thể chịu đựng lâu như vậy, nếu là cô thì cô đã trở mặt từ lâu rồi.

“Tổ phục cậu thật đấy, như thế mà cũng chịu được”, cô bực mình liếc Kế Chỉ Tường.

“Ít nhất... anh ấy vẫn chung thủy với cuộc hôn nhân này.” Một người vừa đẹp trai vừa giàu có như anh, có bao nhiêu phụ nữ muốn tiếp cận, nhưng anh chưa hề gây ra bất cứ tin đồn nào về chuyện tình cảm, đây là điều mà bố cô hài lòng nhất.

“Chung thủy trong hôn nhân?”, La Di Tĩnh nhướn mày, ngay cả giọng nói cũng cất cao hơn trước, “Này! Cậu như vậy quả thật rất dễ bị ức hiếp! Cậu phải phân biệt rõ, chung thủy với hôn nhân và chung thủy với cậu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, cậu hiểu không?”. Chẳng trách Kế Chỉ Tường lại bị Cận Trọng Kỳ đối xử như vậy, cô ấy không hề có khả năng phản kháng gì.

“Chuyện này... có gì không giống?” Đều là chung thủy, Kế Chỉ Tường không hiểu có gì khác biệt.

La Di Tĩnh chán nản, “Đương nhiên là không giống! Chung thủy với hôn nhân là chung thủy với vợ của anh ta, nhưng vợ của anh ta không nhất định phải là cậu! Nếu vợ của anh ta là một người phụ nữ khác, anh ta vẫn sẽ chung thủy; nhưng chung thủy với cậu lại khác, vì cậu là một người phụ nữ, ngoài cậu ra, anh ta không để ý hay có tình cảm với bất kỳ người phụ nữ nào khác, cậu nói xem, như vậy có khác nhau không?”. Ngay cả điều này cũng không hiểu, Kế Chỉ Tường quả thật rất ngốc!

Kế Chỉ Tường ngơ ngẩn nghe bài giảng của La Di Tĩnh, nghe đến câu cuối cùng, cảm giác đau khổ cũng theo đó dâng lên. “Thật ra, trong lòng anh ấy luôn có hình bóng một người, cho nên, sao cũng được...”

“Trong lòng có hình bóng một người?”, La Di Tĩnh thật sự vui mừng, cuối cùng cũng nói đến chủ đề chính, “Ý cậu là Tân Ni?”.

“Cậu...” Ban đầu Kế Chỉ Tường rất kinh ngạc, sau đó là buồn rầu, ngay cả Di Tĩnh cũng biết chuyện đó, rõ ràng không phải cô suy đoán lung tung.

“Làm ơn đi! Tân Ni đã có chồng rồi, cậu làm ơn đi!”, La Di Tĩnh bỗng vỗ mạnh bàn khiến

chiếc ly lắc lư một hồi rồi tràn ra mấy giọt nước, “Trước đây vì Tân Ni yêu người đó nên mới hủy bỏ hôn ước với Cận Trọng Kỳ, hơn nữa chồng cô ấy cũng sắp về Đài Loan rồi, cô ấy sẽ không nói lại tình xưa đâu!”.

Hủy bỏ hôn ước? Thì ra hai người họ đã từng có hôn ước... Chẳng trách anh ấy lại hận cô đến vậy. Kế Chỉ Tường nhắm mắt, hoàn toàn không nghe nữa câu sau của La Di Tĩnh.

“Đừng nói nữa, tớ không muốn nghe về chuyện của họ nữa.” Kế Chỉ Tường gọi nhân viên phục vụ lại dọn dẹp bàn ăn.

“Được, tớ có thể không nói, nhưng hai người là vợ chồng sống bên nhau cả đời, có gì không hài lòng cũng nên cho anh ấy một cơ hội giải thích”, La Di Tĩnh đợi nhân viên phục vụ đi rồi mới nói.

Sống bên nhau cả đời? Kế Chỉ Tường mỉm cười, trong lòng vô cùng đau khổ.

Cô không biết liệu bản thân có đủ dũng khí để cùng Cận Trọng Kỳ bước tiếp hay không. Sau khi bố chết, vị hôn thê trước đây lại quay về bên cạnh anh, tất cả mọi việc đều tuột ra ngoài tầm kiểm soát của cô, cô không tìm được trọng tâm để chống đỡ bản thân, cũng chẳng tìm được nơi nương tựa cho trái tim mình, thậm chí cô không biết nên đối diện với ngày mai như thế nào...

Tất cả cứ để sau tang lễ của bố rồi nói.

Tám màn trắng tung bay, tựa như trái tim lạc lõng của Kế Chỉ Tường.

Nhà tang lễ tràn ngập không khí nghiêm trang thành kính, trên tường là những câu đối phúng viếng, căn phòng đầy hoa cúc vàng, khúc nhạc tang lễ trang trọng vang vọng cả căn phòng, tiếng nhạc bi thương làm lòng người đau xót.

Nhìn bố đang mỉm cười trong di ảnh, Kế Chỉ Tường không thể khóc, nhưng trái tim đau đớn như không ngừng chảy máu, đau thương vô hạn.

Đây là điều cuối cùng cô có thể làm cho bố, cô phải mỉm cười tiễn ông lên thiên đường, không thể để ông tiếp tục lo lắng ình nữa.

La Di Tĩnh và Đinh Bồi Doãn đã có mặt ở nhà tang lễ từ sáng sớm, tuy ban tang lễ chuẩn bị rất chu đáo, nhưng họ vẫn không thể yên tâm, tự kiểm tra mọi việc, sợ rằng chỉ một sơ suất nhỏ sẽ gây ra chuyện đáng tiếc.

“Chỉ Tường, chồng cậu đâu?” La Di Tĩnh nhìn Dư Mẫn Tú đã có mặt, ăn mặc chỉnh tề, nhưng lại không thấy mặt con rể của Kế Chí Xương đâu, sao có thể không sốt ruột cơ chứ?

“Anh ấy nói phải ký hợp đồng”, Kế Chỉ Tường nhìn La Di Tĩnh vẻ khó hiểu, “Sao thế, chồng cậu không đi cùng anh ấy sao?”. Hai người đó lúc nào cũng đi bên nhau như hình với bóng.

“À ừ, đúng vậy!”, La Di Tĩnh tròn mắt, vỗ lên trán, “Trí nhớ của tớ tệ quá! Thật là đau đầu...”.

Cô lẩm bẩm rồi rời đi với tâm trạng không mấy vui vẻ.

Nét cười trên mặt Kế Chỉ Tường biến mất, cô quay lại nhìn di ảnh của bố.

Bố, bố hãy yên tâm ra đi!

Rất nhiều bạn cũ của Kế Chí Xương cùng nhân viên trong công ty lần lượt bước vào, đến lúc tang lễ bắt đầu, tất cả gia quyến cũng đã có mặt, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Cận Trọng Kỳ đâu.

La Di Tĩnh ở bên cạnh sốt ruột đến toát mồ hôi, nghiêm túc đứng vào vị trí dành cho gia đình, còn Kế Chỉ Tường lặng lẽ quỳ bên linh cữu, khuôn mặt thất thần.

Đến khi người chủ trì đứng lên, dùng giọng nói đau buồn, chậm rãi điểm lại cuộc đời của Kế Chí Xương. Đột nhiên ở cửa hội trường vang lên tiếng ồn; Kế Chỉ Tường ngẩng đầu lên, thật không ngờ, hình ảnh lọt vào mắt gần như khiến cô ngã gục!

Cận Trọng Kỳ mặc âu phục đen trang trọng bước vào, bên cạnh anh là Tân Ni mặc trang phục trắng đơn giản, nhìn qua rất giống một đôi “kim đồng ngọc nữ” cùng nhau đến dự tang lễ.

Kế Chỉ Tường đang quỳ bên linh cữu, toàn thân run rẩy, La Di Tĩnh vô thức đưa tay đỡ vai cô, vẻ mặt đầy lo âu.

Kế Chỉ Tường không nhìn rõ Chiêm Khắc Cần và một người đàn ông xa lạ vừa bước vào sau đó, cô dồn tất cả sự tập trung về Cận Trọng Kỳ và Tân Ni, ánh mắt nhòa lệ không sao rời đi được.

Anh nhất định phải làm khó cô trong lúc này sao? Chẳng lẽ anh không biết mình chính là con rể của người đã khuất?

Anh dẫn người yêu cũ cùng đến dự tang lễ của bố vợ, rốt cuộc là có ý định gì?

Chẳng lẽ bởi hận cô nên cố ý để mọi người xem kịch vui, để bố cô không được an lòng ra đi?

Rời mắt đi, Kế Chỉ Tường nắm chặt bàn tay đang đặt trên ngực mình, khuôn mặt vốn đã nhợt nhạt nay càng tái xanh.

Đủ rồi, cô chỉ có thể chịu đựng đến mức này, nếu nhiều hơn nữa e rằng dù có dùng hết thành tâm và sức lực cũng không thể cứu vãn được nữa...

Trong suốt buổi lễ, Kế Chỉ Tường luôn có bộ dạng ngẩn ngơ, cô cúi mình cảm ơn những người đến viếng, tấm lưng tê dại không thể đứng thẳng được, nhưng dù tê dại đến đâu cũng không làm cô quan tâm; nghi thức tang lễ kết thúc, cô tận mắt nhìn bố bị đưa vào lò thiêu, lúc sau chỉ còn lại một nắm tro tàn.

Đặt di cốt của bố vào hũ, nhìn nhân viên nhà tang lễ thuận thực đập nắp cẩn thận, Kế Chỉ Tường ôm lấy chiếc hũ sứ trắng, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Không thể nhận ra bên cạnh mình là ai, cô chỉ cúi đầu, đau lòng, khóc lóc. Ngoài những điều đó ra, Kế Chỉ Tường không nhớ và cũng không thấy bất cứ điều gì, ngoài chiếc hũ trong tay, cô không còn gì cả...

Trên đời này, cô không còn người thân nào khác.

30. Chương 08.1

Lo liệu hậu sự cho Kế Chỉ Tường xong, cũng là lúc Tết đến.

Mùng Hai vốn là ngày con gái đã lấy chồng về nhà thăm bố mẹ ruột, nhưng từ năm nay, ngoài căn nhà trống rỗng mà bố để lại, Kế Chỉ Tường đã không còn người thân nào để về thăm nom, chúc Tết nữa.

Dư Mẫn Tú nhân kỳ nghỉ Tết tham gia “Du lịch suối nước nóng toàn tỉnh” mà lớp học bơi mùa đông tổ chức, ngày mừng Một xuất phát, thế là cả căn nhà lớn chỉ còn lại vợ chồng Cận Trọng Kỳ và Kế Chỉ Tường.

Nhiều lần Cận Trọng Kỳ định nói chuyện với Kế Chỉ Tường về chuyện của bố cô, nhưng cô không sao tập trung tinh thần được, khuôn mặt mệt mỏi, hơn nữa năm mới là khoảng thời gian hạnh phúc và vui vẻ của người Trung Quốc, vì thế anh đành im lặng.

Mùng Ba tết, đúng vào ngày lễ tình nhân của phương Tây, cũng là ngày kỷ niệm hai người họ gặp nhau, buổi chiều Cận Trọng Kỳ nhận được một cuộc điện thoại, tâm trạng căng thẳng của Kế Chỉ Tường gần đây hoàn toàn đổ vỡ...

“A lô, Cận Trọng Kỳ đây”, khi điện thoại đổ chuông, Kế Chỉ Tường bước vào phòng khách, định xuống bếp nấu ăn thì thấy anh nhấc máy, “Ni Ni? Ừ, chúc mừng năm mới”.

Nghe thấy tên người con gái ấy, tim Kế Chỉ Tường thất lại. Cả đời này, có lẽ cô không thể thoát khỏi cái bóng của Tân Ni, những bức ảnh trong thư phòng có thể chứng minh rằng, trong lòng Cận Trọng Kỳ vẫn luôn có mình cô ấy...

“À, bây giờ sao? Em đợi chút”, Cận Trọng Kỳ chau mày, sau đó quay lại hỏi cô, “Chỉ Tường, Ni Ni hẹn chúng ta đi ăn, em có đi không?”, anh không muốn để cô ở nhà một mình, vì vậy hỏi ý kiến cô.

Kế Chỉ Tường lắc đầu, “Em muốn ở nhà”. Bởi tôi không muốn tận mắt nhìn hai người cười cười nói nói với nhau, cô thắm nhíu.

Nhưng cô vẫn cảm thấy vui, vì Cận Trọng Kỳ chú ý đến sự tồn tại của cô, còn nhớ hỏi cô muốn đi không, một chút quan tâm ấy cũng đủ để cô vui vẻ cả ngày.

“Cô ấy không muốn đi...”, Cận Trọng Kỳ áp sát ống nghe vào tai rồi thấp giọng nói chuyện với Tân Ni, “Ồ, đến rồi sao? Ừ, nhưng mà...”.

Cận Trọng Kỳ ngập ngừng nhìn Kế Chỉ Tường, lập tức đẩy tâm trạng vui vẻ khó khăn lắm mới có được của cô xuống vực sâu. Nhà chỉ có hai người, cô định nấu mì với vài đồ ăn khác, vừa nhanh chóng vừa gọn gàng; hơn nữa, bình thường cũng không có sinh hoạt gì đặc biệt, không cần tiêu hao nhiều năng lượng, hy vọng vắt mì đủ năng lượng cho anh.

Vừa lấy hai vắt mì từ trong tủ ra, chưa kịp đun nước, Cận Trọng Kỳ đã thay quần áo chỉnh tề, anh bước đến cửa rồi ngoảnh đầu vào nói, “Chỉ Tường, anh đã hẹn đi ăn với Ni Ni, bây giờ phải đi rồi, anh không ở nhà ăn đâu, không cần nấu cho anh”.

Kế Chỉ Tường rùng mình, vắt mì trong tay rơi xuống, vớ vụn đầy sàn bếp.

Thấy cô không quay lại, Cận Trọng Kỳ lo lắng hỏi, “Em ở nhà một mình có sao không?”.

“Có cần anh mua gì về cho em không?”, Cận Trọng Kỳ thở dài, anh gần như không thể nhớ được giọng nói của cô như thế nào nữa, vì cô cứ mãi im lặng.

Lần này Kế Chỉ Tường vẫn lắc đầu, cái lắc đầu rất nhẹ.

“Vậy... anh đi nhé?” Không hiểu tại sao, trong lòng Cận Trọng Kỳ có chút bất an.

Cô gật đầu.

“Anh... sẽ về sớm.” Cô vẫn gật đầu. Cận Trọng Kỳ mệt mỏi rồi bước, nếu không ra ngoài

tấn bộ một lúc, e rằng anh sẽ chết ngạt trong căn nhà u ám này!

Nghe tiếng cửa mở rồi đóng lại, nước mắt cô cố kìm nén bỗng tuôn rơi, từng giọt từng giọt, càng lúc càng nhiều...

Anh ấy không ở nhà, còn nấu để làm gì? Cô không đói nhưng vẫn muốn xuống bếp chỉ vì Cận Trọng Kỳ ở nhà, cô sợ anh lạnh, đói. La Di Tình nói không sai, cô rất ngu ngốc, coi Cận Trọng Kỳ là tất cả, tự để bản thân trở thành một quả bóng lăn vòng quanh anh ấy, kết quả thì sao, anh không chú ý đến sự nỗ lực của cô mà toàn tâm toàn ý hướng về người con gái kia.

Kế Chỉ Tường bước về phòng mình như một cô hồn, tìm đơn xin ly hôn mà cô đã mua sẵn sau khi Kế Chí Xương qua đời, cô vẫn để nó dưới đệm giường, nhưng vì không thể từ bỏ được Cận Trọng Kỳ mà chần chừ mãi chưa lấy ra.

Đồ mua về, quả nhiên cũng có ngày dùng đến. Kế Chỉ Tường nở nụ cười buồn chán, lúc này cô thấy mình thật thông minh, thông minh đến đáng hận, kiểu thông minh này cô thà rằng không có!

Nếu có thể yên tâm làm vợ của Cận Trọng Kỳ, sinh con cho anh, cùng nắm tay anh đi đến cuối đời, cô chấp nhận làm một người phụ nữ mù quáng và ngu xuẩn! Trời cao liệu có nghe thấy lời cầu nguyện ấy? Điều cô muốn chỉ đơn giản như vậy, tại sao cô đã nỗ lực đến mức gần như đánh mất sinh mạng cũng không thể thực hiện được điều ấy?

Chỉ sợ đó lại là một lần vọng tưởng ngu ngốc, rồi bị rơi vào một kết cục đau lòng hơn.

Tìm thấy bút, ký tên vào đó, Kế Chỉ Tường lấy túi hồ sơ mà bố cô để lại ra, lấy cả giấy nhượng quyền và con dấu cá nhân, cho toàn bộ vào chiếc túi nặng nề, sau đó bước vào phòng của Cận Trọng Kỳ - căn phòng đã từng là của hai người - rồi chậm rãi đặt lên chiếc tủ đầu giường.

Kế Chỉ Tường thừa nhận rằng bản thân không đủ năng lực để gánh vác công ty phát đạt như Cận Trọng Kỳ, nếu anh đã là người kế thừa mà bố cô hài lòng thì việc giao quyền kinh doanh cho anh ấy cũng không có gì xấu, ít nhất cũng tốt hơn để công ty phá sản dưới tay mình.

Không phải cô vô tình bỏ rơi anh, mà là cô đã nhìn thấu một sự thật: dù có hy sinh cả đời thì trái tim Cận Trọng Kỳ vẫn không có cô tồn tại. Có lẽ ông Trời đã sớm quyết định tương lai của cả hai, nếu không tại sao ngay cả một đứa con cũng không cho cô, giờ đây cô có thể yên tâm từ bỏ.

Để anh có thể ở bên người mình yêu thật lòng! Đây là điều cuối cùng cô có thể làm cho anh.

Kế Chỉ Tường lấy va li dưới gầm giường ra, nhét vào đó mấy bộ quần áo thường mặc rồi khóa lại, sau đó đặt chìa khóa nhà trên chiếc bàn thấp trong phòng khách, bước ra khỏi cửa.

Đi được hơn mười bước, cô không thể không ngoảnh đầu nhìn lại căn nhà sau lưng mình, căn nhà cô đã gắn bó suốt ba năm.

Hiện giờ cô không còn gì cả, không còn bố, không còn công ty, không còn chồng, cũng

không còn tình yêu, thậm chí, ngay cả trái tim cũng lạc mất phương nào.

Tất cả những gì của cô, chỉ trong một nghìn ngày đó mà đã bay đi nhẹ bỗng như chưa từng tồn tại, chưa từng thuộc về cô.

Cuộc đời quả thật quá nực cười, quan hệ giữa cô và anh bắt đầu từ ngày lễ tình nhân của ba năm trước, trải qua đúng ba năm lại kết thúc trong ngày lễ tình nhân lãng mạn này, còn cô, toàn thân đều là thương tích.

Kế Chỉ Tường cắn răng, bước đi mà không quay đầu lại, những gì còn sót lại, ngoài tâm chân tình sâu nặng và túi hồ sơ giá trị kia ra, chỉ là tất cả sự lãng quên và hai vết mì rơi vỡ vụn trên sàn bếp...

Kết thúc buổi liên hoan mà Tân Ni tổ chức để đón Kim Nghiêu Thọ trở về, Cận Trọng Kỳ về đến nhà lúc vừa chập tối. Mùa đông, mặt trời lặn sớm, anh không thấy ánh sáng màu vàng nhạt tỏa ra từ chiếc đèn ngoài hiên nhà như mọi khi, căn nhà toát lên không khí ẩm đạm đến đáng sợ.

“Chỉ Tường?” Mở khóa cửa, Cận Trọng Kỳ bật đèn phòng khách lên.

Cô ấy ngủ rồi sao? Hay là đang nằm nghỉ trong phòng? Thấy chùm chìa khóa của Kế Chỉ Tường trên chiếc bàn nhỏ, Cận Trọng Kỳ có cảm giác bất an kỳ lạ, anh vội tìm hình bóng Kế Chỉ Tường trong mọi góc nhà.

Nhà bếp, không có; ngoài hiên, cũng không có; bởi mẹ không có nhà, nên cô ấy không thể ở trong phòng mẹ; Cận Trọng Kỳ quay người bước vào phòng ngủ dành cho khách, nơi cô tạm thời dọn sang ngủ, vẫn không có; vậy thì chỉ còn một khả năng là trong phòng anh.

Đẩy cửa phòng, Cận Trọng Kỳ ngạc nhiên khi không thấy ánh đèn đón chào mình, tất nhiên Kế Chỉ Tường cũng không ở đó, nếu vậy thì cô ấy đang ở đâu? Chìa khóa của cô vẫn trong nhà mà!

Cửa phòng tắm mở, đương nhiên không phải cô ở trong đó, Cận Trọng Kỳ bắn khoảu nghĩ ngợi ngồi xuống mép giường, bỗng nhìn thấy túi hồ sơ trên chiếc tủ đầu giường...

Đây là cái gì? Anh không nhớ mình để nó ở đây.

Đứng dậy cầm lấy cái túi, dốc ngược đồ bên trong ra, thứ đầu tiên lăn ra là một con dấu, trên đó khắc ba chữ Kế Chỉ Tường; vật tiếp theo đập vào mắt anh là một tờ giấy nằm ngay trên cùng tập hồ sơ, trên đó có mấy chữ in đậm rất chướng mắt – Đơn xin ly hôn.

Cận Trọng Kỳ chau mày khi nhìn thấy tên Kế Chỉ Tường đã được ký, nét bút run run, ngay cả con dấu cũng đã đóng.

Cô ấy muốn ly hôn? Tại sao?

Anh hoảng loạn, sau đó nhớ ra điều mình đã hứa với Kế Chỉ Tường là không bỏ rơi cô.

Thất hứa không phải tác phong làm việc của Cận Trọng Kỳ, sao cô ấy có thể tự ý quyết định, phá vỡ nguyên tắc của anh?

Chẳng lẽ vì chuyện khi đó anh quyết định không cấp cứu cho bố cô? Anh có thể giải thích, chỉ vì cô không cho anh cơ hội, vì thế anh không có lỗi.

Cận Trọng Kỳ quay lại căn phòng mà Kế Chỉ Tường đang ở, cô không mang theo nhiều đồ đạc, chỉ vịn vịn mấy bộ quần áo để thay đổi, anh yên tâm hơn chút. Điều này có nghĩa là cô ấy không đi lâu, cũng không đi xa.

Có lẽ là cô ấy về nhà bố, ngoài nơi đó ra, anh không nghĩ ra được cô còn nơi nào để đi... Khoan đã, cô ấy có thể đến chỗ Đinh Bồi Doãn không?

Cận Trọng Kỳ càng nhú chặt đôi mày, sau đó lắc đầu xua đi ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu; cô ấy không phải người phụ nữ tùy tiện, về điểm này anh rất chắc chắn.

Ngày mai, ngày mai đến giải thích rõ với cô ấy, sau đó đón cô ấy về nhà; nếu không khi mẹ đi du lịch về, anh chết chắc! Cô ấy chính là bảo bối yêu quý của mẹ anh, địa vị cao hơn anh không biết bao nhiêu lần.

Chỉ là, bây giờ nên làm gì đây? Làm thế nào để tiêu hết số thời gian rảnh rỗi? Cận Trọng Kỳ bắt đầu đi quanh nhà không mục đích, đi khắp các phòng, càng đi càng thấy lạnh lẽo.

Thật vô vị!

31. Chương 08.2

Kế Chỉ Tường quả thật đã đến chỗ của Đinh Bồi Doãn, nhưng không giống cách nghĩ của Cận Trọng Kỳ, cô chỉ vào ngồi chơi một lát rồi đi luôn.

“Em quá nông nổi rồi!”, khi Đinh Bồi Doãn biết cô quyết định ly hôn, anh không thể không trách mắng cô.

“Tính cách bác Kế thế nào, chắc chắn em hiểu rõ hơn bất cứ ai khác; bác ấy từng yêu cầu anh là không cấp cứu thêm lần nào nữa. Anh không phải là người nhà, về cơ bản không thể đưa ra quyết định, nên trách nhiệm đó là do anh Cận gánh vác, em làm như vậy chẳng phải là đã hiểu lầm anh ấy sao?” Đinh Bồi Doãn đi vòng quanh trong nhà, buồn bã vì dự đoán ban đầu của mình đã thành sự thật.

Chuyện này phải giải quyết thế nào đây?

“Bố chưa từng nói với em điều đó.” Kế Chỉ Tường nhất thời không thể tiếp nhận điều này, cô thật sự đã hiểu lầm Trọng Kỳ sao?

“Nói ra liệu em có đồng ý không?”, Đinh Bồi Doãn thở dài một hơi, ánh mắt ẩn chứa niềm yêu thương, “Chỉ Tường, anh luôn coi em là em gái, tình cảm giữa em và anh Cận, anh hiểu rõ; nếu bác Kế nói thẳng với em, chẳng những em không đồng ý mà còn ra sức ngăn cản, em nghĩ bác Kế ngốc đến thế sao?”

Kế Chỉ Tường im lặng cúi đầu, vì chắc chắn cô sẽ làm như thế.

“Chỉ Tường, về nhà đi em!”, Đinh Bồi Doãn ngồi xuống cạnh cô, nghĩ hết cách khuyên nhủ, “Hôn nhân không phải thứ dễ dàng có được, em và anh Cận chẳng phải vẫn chung sống hạnh phúc đó sao? Không thể nói thích ly hôn là ly hôn ngay được, nếu em thật sự làm vậy, nhất định sau này sẽ hối hận!”

Hối hận? Cô đã hối hận từ lâu rồi.

Hối hận vì quen biết Cận Trọng Kỳ, hối hận vì đã kết hôn với anh, và hối hận vì đã yêu anh. Sau khi dốc tâm sức, cô đã nhận lại được gì? Tuy cho đi không nhất thiết phải nhận lại, nhưng một chút quan tâm của chồng cũng chẳng nhận được, cuộc hôn nhân như vậy còn cần phải tồn tại sao?

Nếu tất cả có thể bắt đầu lại, cô sẽ lập tức tặng công ty cho Cận Trọng Kỳ một cách vô điều kiện, ít nhất khi đó cô vẫn giữ lại được trái tim mình, để nó tiếp tục yên ổn đập trong lồng ngực.

“Được không? Về nhà đi, Chỉ Tường”, Đinh Bồi Doãn nhìn thấy được tâm sự ẩn sâu trong đôi mắt cô, “Anh nghĩ, chắc chắn anh Cận đang rất lo lắng, mau về đi, nghe lời anh nào!”

“Em biết rồi, anh Đinh.” Biết không có nghĩa là sẽ làm được, chỉ có cô mới quyết định được mọi việc.

“Vậy thì tốt”, Đinh Bồi Doãn yên tâm cười, “Có cần anh đưa em về không?”

“Không cần đâu, em tự đi được rồi.” Đi đến nơi mà không ai tìm được. Hiện giờ cô chỉ cần được yên tĩnh một mình, không để bất cứ ai bước vào thế giới của mình, đặc biệt là Cận Trọng Kỳ; vì điều đó chỉ làm mọi chuyện thêm phức tạp, điều cô không muốn nhất chính là mang tâm trạng ngổn ngang trong mối quan hệ ba người đó. “Chào anh”, cô đứng lên chào rồi rời khỏi căn hộ của Đinh Bồi Doãn.

Đinh Bồi Doãn đứng bên cửa nhìn Kế Chỉ Tường bước đi, tâm trạng rất hỗn loạn.

May mà anh làm chứng, có thể chứng minh mọi chuyện không phải do Cận Trọng Kỳ cố ý, nếu không không biết kết quả sẽ như thế nào?

Ngoài dự liệu của Cận Trọng Kỳ, người bước vào trong đưa bản báo cáo lại không phải là Chiêm Khắc Cần mà là vợ anh ta, La Di Tĩnh.

Vừa bước vào phòng, La Di Tĩnh đã chỉ tay thẳng mặt Cận Trọng Kỳ và không ngừng trách mắng, làm anh càng lúc càng thấy khó hiểu.

“Em chờ chút, đừng kích động như thế, được không?” Cận Trọng Kỳ day day hai bên thái dương, anh bị La Di Tĩnh làm cho đau cả tai. “Anh cũng có đi tìm cô ấy, em làm chuyện tốt một lần đi, có thể cho anh biết cô ấy đang ở đâu không?”

Cận Trọng Kỳ đã tìm Kế Chỉ Tường cả một tuần rồi, nhưng vẫn không có tin tức gì. Anh đã đến nhà cũ của Kế Chỉ Tường, người giúp việc trong nhà nói Kế Chỉ Tường không về, cô ấy cứ biệt tăm biệt tích như vậy. Dư Mẫn Tú đi du lịch về, nghe anh nói Kế Chỉ Tường muốn ly hôn, cả căn nhà suýt nữa bị bà lật tung lên; may mà hiện giờ anh còn có được một chỗ ở yên ổn, nhưng rõ ràng mẹ đang chiến tranh lạnh với anh, hơn nữa e rằng tình trạng ấy tiếp diễn đến khi nào tìm được Kế Chỉ Tường mới thôi.

“Anh có bị sao không vậy?”, La Di Tĩnh vốn nóng tính như lửa, giờ càng khó kiềm chế, “Người cùng vào lễ đường với cô ấy là tôi chắc? Chồng của cô ấy là tôi sao? Là anh! Cận Trọng Kỳ, vợ anh mất tích một tuần rồi anh còn mặt mũi hỏi người khác cô ấy đang ở đâu à?”.

“Em không biết sao?” Cận Trọng Kỳ trừng mắt nhìn, không ngờ ngay cả La Di Tĩnh cũng không biết tin tức gì.

“Tôi biết mới lạ!” Nếu biết còn cần đến tận đây hỏi anh chắc? “Anh đi tìm ở những đâu rồi?”

“Nhà cũ của cô ấy”, Cận Trọng Kỳ thành thật trả lời. Theo kinh nghiệm của anh, có tội mà tự thú thì sẽ được giảm nhẹ hình phạt.

“Sau đó thì sao?”, La Di Tĩnh trừng mắt hỏi lại.

“Sau đó?”, Cận Trọng Kỳ ngây ra một lát, nghiêm túc nghĩ ngợi rồi nói, “Cô ấy không đến chỗ Đình Bồi Doãn”. Thế cho nên mới gọi là mất tích.

“Bạn bè của Chỉ Tường thì sao? It ra anh cũng có quen biết hay từng gặp mặt chứ?”

“Không.” Đây tuyệt đối là nói thật.

“Anh...”, La Di Tĩnh tức giận đến nổi mắt như tóe lửa, nhiệt độ có khi còn đủ để nướng cháy Trọng Kỳ, “Anh cứ tiếp tục vô tâm như vậy đi, tôi chưa từng thấy người nào làm chồng mà sung sướng như anh!”, cô giận điên lên.

“Em có ý gì?” Cận Trọng Kỳ nheo mắt nhìn, lần này mới thật sự nghiêm túc.

“Khi Chỉ Tường nói quan hệ giữa hai người xa cách chẳng giống vợ chồng chút nào, tôi vẫn còn bán tín bán nghi, bây giờ tôi mới hiểu ý cô ấy!”, La Di Tĩnh rất muốn tìm một tảng đá đập cho anh một trận, “Anh tự hỏi lương tâm mình xem, cô ấy đối xử với anh thế nào, còn anh đối với cô ấy ra sao?”.

Đối với cô ấy ra sao? Cận Trọng Kỳ lặng người vì phát hiện bản thân chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Chưa từng nghĩ đến phải không?”, La Di Tĩnh nhếch môi châm biếm, “Chẳng trách cô ấy lại bỏ đi như thế!”.

“Cô ấy đã nói gì với em?” Có những lúc, tình cảm giữa những người phụ nữ với nhau còn thân thiết hơn tình cảm vợ chồng, nghĩ thế Cận Trọng Kỳ không khỏi cảm thấy khó chịu.

La Di Tĩnh lạnh lùng nói, “Cô ấy chẳng nói gì cả, tôi chỉ cần nhìn thái độ của anh là rõ ngay”. Người thông minh như cô, chỉ đoán bừa cũng đúng hơn nửa.

“Tôi đã từng nói với anh, Chỉ Tường cũng là một phụ nữ, đối với phụ nữ tình yêu là cả mạng sống, nhưng đối với đàn ông các anh, đó chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống mà thôi. Tôi vẫn luôn muốn hỏi anh, tại sao phải để Tân Ni ở vị trí gần anh nhất? Cô ấy muốn học cách kinh doanh, tìm đại một quản lý cấp cao nào đó cũng được, cần gì anh phải tự mình dạy? Hay anh đối với Tân Ni là tình cũ chưa dứt?”, La Di Tĩnh càng nói càng to tiếng, hồi dòn dập.

“Không phải thế”, Cận Trọng Kỳ trả lời theo phản xạ, “Anh đối với cô ấy chỉ là...”.

“Chỉ là cái gì?”, La Di Tĩnh trừng mắt, “Anh có nghĩ đến cảm giác của Chỉ Tường không? Một người phụ nữ có thể chịu đựng đến mức nào? Khi cô ấy nhìn thấy người yêu cũ của chồng mình xuất hiện, lại còn được chồng vui vẻ dẫn về nhà, thậm chí đưa người đó đến tận tang lễ của bố cô ấy, anh cho rằng cô ấy sẽ nghĩ như thế nào?”.

“Đó không phải là...”, Cận Trọng Kỳ không đáp lại được. Anh làm sao đoán được cô ấy đang nghĩ gì, hơn nữa cô ấy cũng chưa từng nói ra. “Không phải như mọi người nghĩ đâu.”

“Được, cứ cho là mọi người hiểu lầm, anh tự hỏi mình xem, anh đã cho cô ấy những gì?”, La Di Tĩnh thở dài, bởi Cận Trọng Kỳ quả thật chẳng hiểu gì về phụ nữ.

“Anh?”, nghĩ ngợi lúc lâu, Cận Trọng Kỳ chỉ tìm được một đáp án, “Anh cứu văn công ty của cô ấy không bị phá sản...”. Không hiểu tại sao, càng lúc anh càng cảm thấy hổ thẹn.

“Rất tốt, một việc”, La Di Tĩnh bĩu môi hỏi tiếp, “Chỉ Tường thì sao? Cô ấy cho anh những gì?”.

Cận Trọng Kỳ thần thờ.

“Không chú ý phải không?” La Di Tĩnh đã biết trước chuyện này. “Làm phiên thiên tài kinh doanh vĩ đại của chúng ta, anh cứ về nghĩ cho kỹ, nghĩ xem cuộc sống của anh đã thay đổi như thế nào, trong nhà anh có những thay đổi gì, một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ qua, như vậy anh mới hiểu cô ấy đã hy sinh vì anh và gia đình anh như thế nào. Đàn ông lúc nào cũng ích kỷ, phụ nữ quan tâm và hy sinh cho các anh, các anh cứ hưởng thụ và xem đó là lẽ tất nhiên; nhưng phụ nữ không giống vậy, phụ nữ có thể vì người đàn ông cô ấy yêu mà hy sinh tất cả, cho dù phải hy sinh cả tính mạng. Anh nghĩ thử xem tại sao cô ấy lại bỏ đi, với trí thông minh của anh, tôi tin rằng đây không phải chuyện khó khăn.” Nếu thành thật và nghiêm túc nghĩ lại, có lẽ sẽ cứu vãn được cuộc hôn nhân này.

“Khoan, khoan đã”, Cận Trọng Kỳ nhíu mày, có một chi tiết khó hiểu cứ bám lấy anh, “Tại sao em lại nhấn mạnh yêu hay không yêu? Chuyện này có liên hệ gì với chuyện của anh và Chỉ Tường?”. Hiện giờ anh rất rối loạn, rối loạn đến mức không thể suy nghĩ được gì.

“Hiện giờ anh không hiểu đâu”, La Di Tĩnh cảm thấy thương hại Cận Trọng Kỳ, vì anh không hiểu tình yêu là gì, “Trước tiên cứ về nghĩ xem cô ấy đã làm những gì cho anh, có lẽ anh có thể hiểu ý tôi đang nói gì”. Nếu phải so sánh, chồng cô vẫn đáng yêu hơn tên ngốc này!

“Di Tĩnh, em nói rõ một chút được không?” Hình như có gì đó đang quẩn chặt con tim, khiến anh nóng lòng muốn làm rõ mọi chuyện.

“Nói nữa cũng không thể rõ ràng được, trừ phi anh đã nghĩ thông rồi”, La Di Tĩnh nhìn anh vừa thương hại vừa buồn rầu, “Những gì cần nói tôi đã nói hết, còn việc có tìm được cô ấy hay không thì phải xem anh chàng thám tử này có giúp được không”. Rút một một tấm danh thiếp từ trong ví ra đặt trên bàn, La Di Tĩnh ung dung bước ra ngoài, vừa đứng lúc lướt qua Tân Ni đang từ ngoài đi vào.

“Anh Trọng Kỳ.” Sao nhanh như vậy đã nói chuyện xong rồi? Cô vừa mới pha cà phê xong mà! “Anh sao vậy? sắc mặt rất khó coi.” Hay là anh bị bệnh rồi?

“Không sao?”, Cận Trọng Kỳ thở dài, đẩy hết sự khó chịu trong ngực ra, “Chỉ là hơi mệt thôi”. Một mỗi không thể nói hết, cũng không phân biệt được là cơ thể hay là tinh thần mệt mỏi, cảm giác này trước đây anh chưa từng có.

“Vẫn chưa tìm được chị dâu sao?” Cô có nghe Chiêm Khắc Cần nhắc đến nên rất lo lắng.

Lắc đầu, ánh mắt Cận Trọng Kỳ tập trung vào tấm danh thiếp mà La Di Tĩnh để lại.

Cơ quan thông tin Hạ Lan? Hạ Lan Bình? Người này thật sự có thể tìm được Chỉ Tường sao? Trong khi không hề có chút manh mối nào? Tất cả những câu hỏi anh không thể giải đáp được, người thám tử này có thể trả lời anh sao?

“Anh Trọng Kỳ, có phải... chị dâu hiểu lầm gì không?” Lần nào nói chuyện với cô, Chiêm

Khắc Cần cũng nói những câu mỉa mai châm biếm, trong đó ít nhiều cũng lộ ra chút thông tin nào đó, cô không thể không nghi ngờ.

“Không biết.” Đừng hỏi bất cứ điều gì, vì anh thật sự không biết gì cả!

Cận Trọng Kỳ không biết tại sao Chỉ Tường có thể hiểu lầm quan hệ của anh và Tân Ni, thậm chí anh chưa từng nhắc đến việc trước đây đã đính hôn với Tân Ni, cô ấy dựa vào đâu mà tự ý suy đoán như thế?

“Em nghe dì Cận nói... anh vẫn còn giữ ảnh của chúng ta trước đây?” Hơn nữa, cô còn nghe nói anh giữ chúng rất cẩn thận. Nếu bị Kế Chỉ Tường phát hiện, khó trách cô ấy nghi ngờ; nếu là Kế Chỉ Tường, nhất định cô cũng hiểu lầm, hơn nữa còn hiểu lầm sâu sắc!

Ảnh? Một hình ảnh mơ hồ hiện lên trong đầu Cận Trọng Kỳ, anh nhớ khoảng một năm trước, khi anh chưa rũ bỏ được tâm sự trong lòng về việc Tân Ni kết hôn với người khác, anh đã bắt gặp Kế Chỉ Tường đang xem cuốn album trong ngăn bàn, sau đó anh không cho phép cô bước chân vào thư phòng nữa...

Là do chuyện đó sao? Chỉ vì việc đó mà cô ấy hiểu lầm anh? Vì chuyện đó mà cô ấy quyết định ly hôn sao?

Không đúng, nếu đúng thì chuyện này không đợi đến một năm sau đó mới xảy ra, nhất định còn chuyện gì khác mà anh chưa chú ý đến...

Anh thật đáng chết! Tại sao anh hiểu quá ít về cô ấy như vậy? Ít đến mức chỉ một lý do cũng không tìm ra được?

Chẳng lẽ đúng như Di Tình nói, chính anh vô tình làm tổn thương cô ấy?

Anh thật sự vô tâm sao? Tại sao anh không thể trả lời chính mình? Tại sao?

Rốt cuộc cô ấy muốn gì? Rốt cuộc anh phải làm gì cô ấy mới chịu quay lại giải quyết rắc rối lớn này? Anh sắp bị mẹ và La Di Tình làm cho phát điên lên rồi!

“Anh Trọng Kỳ...”, thấy sắc mặt Cận Trọng Kỳ càng lúc càng dữ tợn, Tân Ni sợ hãi gọi. Cô chưa từng thấy một Trọng Kỳ luôn dịu dàng với mình lại có biểu hiện đáng sợ như thế.

“Ni Ni, sau này em chuyển sang chỗ giám đốc nghiệp vụ học nhé, anh không thể tiếp tục dạy em được.”

32. Chương 09.1

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Tuy Kế Chỉ Tường không cho rằng Cận Trọng Kỳ sẽ đi tìm mình, nhưng cô vẫn chọn dừng chân ở làng Tam Chi cách Đài Bắc không xa, dù sao cũng khá gần nơi đặt di cốt bố mình, cô có thể thường xuyên đến thăm ông.

Một phụ nữ không có tham vọng về vật chất, không thích hợp với công việc bận rộn nhưng lương cao, Kế Chỉ Tường chính là người như vậy. Cô tìm được công việc ở một nhà máy điện tử gần nhà trọ, tuy công việc rất vô vị và nhàm chán, nhưng cô vẫn chấp nhận, bởi nó giúp cô không cần suy nghĩ quá nhiều.

Trong một nhà máy điện tử có trình độ trí thức không cao lắm, khí chất và phong thái của Kế Chỉ Tường rõ ràng không giống những nữ công nhân khác, chỉ trong một thời gian ngắn mà cô đã khiến những chàng trai độc thân trong nhà máy chú ý đến. Trong số đó, người chủ động và tích cực nhất chính là Chủ nhiệm Cổ Nhân Uyên.

“Xin lỗi, Chủ nhiệm Cổ, tôi có việc phải đi trước.” Vừa tan ca, Kế Chỉ Tường đã bị Cổ Nhân Uyên giữ lại nói chuyện tào lao mất hai mươi phút, cô cố gắng kiềm chế để mình không mất lịch sự, nhã nhặn từ chối.

“Nếu vậy...”, Cổ Nhân Uyên vô cùng nản lòng. SSao đã tỏ ý lâu đến vậy mà cô ấy vẫn không tiếp nhận “sóng tình yêu” của anh? “Vậy em muốn đi đâu? Anh đưa em đi được không?”, anh vẫn cười hỏi.

“Không cần đâu, cảm ơn chủ nhiệm đã quan tâm.” Cô muốn một mình đến chỗ bố nói chuyện.

“Vậy ngày mai thì sao? Ngày mai tan ca, tôi mời em đi ăn”, anh thật sự không muốn từ bỏ ý định theo đuổi cô gái vừa đẹp lại có khí chất cao quý như thế này.

“Rất xin lỗi, chủ nhiệm”, khẽ thở dài, Kế Chỉ Tường nghĩ ra một cách có thể tránh được rắc rối, “Chồng tôi cũng vừa tan ca, anh ấy đang đợi tôi về ăn cơm!”.

“Hà?” Chiêu này quả lợi hại, không khác gì dội cho Cổ Nhân Uyên đang rất nhiệt tình một gáo nước lạnh. “Em... em kết hôn rồi?” rồi à! Anh bị ai cướp mất cô từ lúc nào chứ? Rốt cuộc là ai có phúc như vậy?

“Vâng.” Cũng đã ly hôn rồi. Nhưng cô không muốn tự rắc thêm rắc rối vào mình, “Thật ngại quá, tôi phải đi rồi”. Cô tin rằng tin tức này sẽ rất nhanh chóng được truyền đi, như vậy sau này cũng không còn nhiều phiền phức nữa.

“À... chào em...” Còn có thể nói gì nữa? Cô ấy đã là vợ người khác rồi! Cổ Nhân Uyên luyến tiếc nhìn Kế Chỉ Tường rời đi, đáng vẻ vô cùng bị thương.

Mua một bó hoa tươi màu trắng, lên xe buýt, cứ đứng thế qua ba trạm xe, đến trạm thứ tư thì Kế Chỉ Tường xuống xe. Trời sắp tối, thời tiết cũng lạnh hơn, cô bất giác kéo kín cổ áo khoác và cất bước đi.

Sau khi cắm hoa vào trước nơi đặt di cốt của bố, thấp ba nén nhang, thành tâm cúi lạy, Kế Chỉ Tường lặng lẽ thầm nói với bố, vẫn là những câu nói an ủi không hề thay đổi, như “Con rất khỏe”, “Mọi việc rất thuận lợi”, “Rất bình an”, rồi kết thúc bằng câu “Bố không cần lo lắng”.

Kế Chỉ Tường đứng yên ở đó rất lâu, đến khi trời tối hẳn cô mới lưu luyến chào tạm biệt bố và chậm rãi bước trên con đường trở về, quét sạch mọi ý nghĩ trong đầu. Đó là những việc khiến cô cảm thấy bình tĩnh nhất sau khi rời khỏi nhà họ Cận.

Tận khi bóng dáng gầy yếu của cô khuất sau nhà để di cốt, một thân hình cao lớn hiện ra ở góc khuất phía sau cột nhà, ánh mắt nhìn theo bóng cô không giấu được nét cười.

Người đó rút điện thoại ra, nhanh chóng bấm một dãy số, vài giây sau...

“Tôi là Hạ Lan Bình, tìm được người rồi.”

Làn khói trắng phảng phất mùi cháy khét xông vào mũi, tạo thành từng vòng khói trắng trước khung cửa; thân hình cao gầy của Cận Trọng Kỳ ẩn sau làn khói, đôi mắt đen rất đẹp nhìn chăm chú vào cánh cửa lớn không động tĩnh.

Anh đã quên mất từ khi nào mình đã quen đứng ở đây, cũng quên đã bao lâu rồi không đụng đến thứ thuốc lá làm hại sức khỏe này, chỉ đến khi giật mình anh mới nhận ra bản thân đã thay đổi như vậy.

Không thể phủ nhận rằng những lời trách mắng của La Di Tĩnh rất có tác dụng, thật sự đã gọi lên không ít sóng gió trong lòng anh, từng câu chữ như những lưỡi dao sắc bén cứ đánh thẳng vào tim, giúp anh tỉnh ngộ bao điều. Cận Trọng Kỳ bắt đầu thật sự nghiêm túc nghĩ, Kế Chỉ Tường đã thay đổi gì trong ngôi nhà này, và ảnh hưởng lớn đến anh thế nào.

Có nhiều việc khi xé rách lớp vỏ, sự thật luôn khiến người ta khó lòng chấp nhận, ví như tâm trạng phức tạp hiện giờ của Cận Trọng Kỳ.

Khi Dư Mẫn Tú trở về, trong nhà lại có tiếng nói, bà tiếp tục lo hết mọi việc trong nhà, rồi chị Quế cũng vừa trở lại sau kỳ nghỉ phép dài ngày, thế nên nếp sinh hoạt của Cận Trọng Kỳ không có nhiều thay đổi, anh chỉ có cảm giác kỳ lạ, như thiếu vắng thứ gì đó, chỉ vậy mà thôi.

Có lẽ do không chấp nhận được thái độ không tích cực tìm Kế Chỉ Tường của anh, Dư Mẫn Tú nổi giận đùng đùng sắp xếp hành lý đi du lịch nước ngoài, còn kéo theo cả chị Quế đi cùng, đến lúc này Cận Trọng Kỳ mới thực sự phải đối mặt với sự thật là Kế Chỉ Tường không còn ở nhà nữa.

“Anh! Ngày nào anh không tìm được Chỉ Tường về cho tôi thì ngày đó tôi không về nhà!”

“Nghe rõ đây, nếu Chỉ Tường về thì bảo nó lập tức gọi điện cho tôi, tôi sẽ về nhà ngay; nhớ là không được gạt tôi! Nếu không tôi không tha thứ cho anh đâu!”

Cận Trọng Kỳ vẫn còn nhớ những gì mẹ dặn lại trước khi đi, bắt đầu dĩ cười một cách mệt mỏi.

Những gì La Di Tĩnh nói thật sự rất giống lời nguyện. Từ ngày đó, anh vẫn thỉnh thoảng giật mình nhớ đến khuôn mặt thanh tú của Kế Chỉ Tường, đặc biệt là những đêm yên tĩnh đến đáng sợ, mỗi khi giấc ngủ trầm trọc, anh quay người lại, không tìm được hơi ấm từ thân thể cô, bên cạnh anh chỉ là tấm khăn trải giường lạnh lạnh, cảm giác đó khiến anh vừa cô đơn vừa lạnh lẽo.

Mỗi ngày, không còn hình bóng thon gầy của cô ở từng góc nhỏ trong căn nhà, không có quần áo mà cô cần thận chuẩn bị sẵn trước khi anh đi làm, cũng không có bữa sáng được gói ghém cẩn thận như thường lệ.

Sau khi xuống giường đi rửa mặt, chiếc giường trông không thường khiến anh thất thần, một lúc lâu sau mới nhớ ra bản thân nên mở tủ lấy quần áo; giở đựng quần áo bẩn trong phòng tắm qua mấy ngày mà đã đầy ngập! Cũng vì thế mà Cận Trọng Kỳ cảm thấy vô cùng ảo não.

Bình thường cô ấy làm thế nào để giải quyết số quần áo bẩn đó? Đưa ra tiệm giặt? Hay dùng máy giặt? Anh cứ vô tư sử dụng mà không biết vì sao cô ấy có thể “biến hóa” những bộ quần áo bẩn thành trang phục gọn gàng thẳng nếp, để anh mỗi ngày đều đi làm với bộ dạng bánh bao. Anh nghĩ, có thể cô ấy là một pháp sư.

Gạt bỏ những chi tiết nhỏ nhất thường ngày, ngay cả khi thức đêm làm việc trong thư phòng, trà nóng và thức ăn khuya cũng không có ai chuẩn bị nữa; sáng nào tỉnh dậy cũng là chiếc bàn ăn trống, chẳng có bữa sáng mà cô thường chuẩn bị sẵn để anh mang đi, bởi thế ngày nào anh cũng ôm bụng đói đi làm. Nhớ đến những món ăn vừa nóng hổi vừa ngon lành đó, dạ dày lại sôi lên ồng ọc khiến anh buồn nôn!

Kế Chỉ Tường là một người vợ tốt. Tuy cô không nói nhiều cũng không biết làm nũng, nhưng vẫn luôn lặng lẽ làm tốt mọi việc, tốt đến mức anh không hề có bất cứ lo lắng nào về gia đình, để anh có thể toàn tâm toàn lực gây dựng sự nghiệp, thậm chí ngay cả khi bố vợ nằm viện, anh cũng chưa từng thấy cô sơ sót điều gì, cô ấy làm thế nào để được như vậy?

Cô ấy có những tâm trạng trầm kín gì, suy nghĩ gì trong khi giải quyết hết những việc mà anh không sao làm được này? Vừa nhiều lại vừa vụn vặt khiến người ta phát cáu! Đây là sự thật mà Cận Trọng Kỳ hiểu ra được khi phải sống một mình hơn nửa tháng vừa qua.

Trong thời gian này, tâm trạng Cận Trọng Kỳ thay đổi thất thường, anh hay hoảng hốt, sự bình tĩnh thân nhiên trước đây gần như đã biến mất theo Kế Chỉ Tường, anh sắp không nhận ra bản thân nữa!

Thời gian nghĩ về cô tăng dần, đôi tay mềm mại, mái tóc đen mềm mượt, dáng người gầy gầy, nụ cười nhạt như có như không... Tất cả, hết lần này đến lần khác hiện lên trong tâm trí Cận Trọng Kỳ, khơi dậy nỗi đau đốn cứ thất lại trong lồng ngực.

Điều đáng sợ nhất là, mỗi lần nhớ đến khuôn mặt cô, Cận Trọng Kỳ không thể gạt bỏ nỗi nhớ, rồi nỗi nhớ đó rất tự nhiên xâm chiếm tất cả cảm xúc trong lòng, khiến anh không thể thoát ra được.

Đáng chết! Tất cả những điều này bắt nguồn từ đâu? Anh không thể chịu được tâm trạng thất thường của mình, nhưng lại không thể thay đổi được, điều đó khiến anh càng căm ghét sự bất lực của bản thân!

Đình Bồi Doãn gọi điện báo rằng đã giải thích sự hiểu lầm về việc của Kế Chỉ Xương, nếu vậy, tại sao cô ấy vẫn muốn ly hôn? Không chỉ vậy, còn để lại tất cả tài sản thừa kế, rốt cuộc cô muốn gì?

Vốn tưởng cô ấy sẽ không đi xa, không đi lâu, nào ngờ tất cả chỉ là ảo tưởng. Kế Chỉ Tường đã đi một tháng rồi, còn anh phải tiếp tục chịu đựng cuộc sống này bao lâu nữa?

Không có cô ấy, mỗi ngày đều dài như một năm...

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của Cận Trọng Kỳ, anh chậm rãi quay vào phòng khách nghe điện, “Tôi nghe”.

“Này, tôi đang ở một tiệm vàng, nhìn thấy một sợi dây chuyền bạch kim hình hoa tường vi, cậu có muốn mua không?”, giọng Chiêm Khắc Cần truyền qua điện thoại, “Ngày mai là lễ tình nhân trắng rồi, là kỷ niệm ngày cưới của hai người”.

Tường vi! Tên loài hoa đó cũng là ý nghĩa của tên cô, tên gọi ấy làm Cận Trọng Kỳ giật mình, tim thất lại, đau đốn! Anh không nói nên lời, nhớ ra ý nghĩa của mấy chữ “kỷ niệm ngày cưới”.

Ba năm, ba năm nay anh không hề có biểu hiện gì, vào ngày lễ có ý nghĩa kỷ niệm này, anh chưa từng làm gì, cũng chưa bao giờ mua quà tặng cô ấy, ngoài chiếc nhẫn kết hôn anh trao cho cô trong ngày cưới.

“Tuy hiện giờ chưa tìm thấy, nhưng tốt xấu gì cậu cũng phải chuẩn bị quà cho cô ấy chứ?”, một lúc lâu Chiêm Khắc Cần không thấy Cận Trọng Kỳ trả lời, không chịu được nên anh lên tiếng trước.

“Có cần thiết không? Là cô ấy không cần gia đình này!”, bàn tay đang cầm ống nghe siết chặt lại, bỗng không hiểu tại sao anh lại nổi giận.

Cận Trọng Kỳ đang đợi, vẫn đang đợi, đợi cô ấy tự quay về, nhưng dù anh đợi thế nào, cánh cửa đóng kín đó vẫn không một lần mở. Rõ ràng cô ấy không muốn về, chẳng phải điều đó có nghĩa là cô ấy không cần gia đình này nữa sao?

Nếu cô ấy kiên quyết không chịu quay về, anh có cần thiết phải chuẩn bị quà cáp vợ vẫn đó không? Dù sao mua về cũng chỉ để đó, mà hơn nữa mỗi khi nhìn thấy lại càng thêm bức mình!

“Cậu chắc chắn là cô ấy không cần sao?”, Chiêm Khắc Cần thở dài, anh không thể chịu đựng được sự cố chấp của Cận Trọng Kỳ nữa, “Sao cậu không thử nghĩ vì sao cô ấy lại bỏ đi trong lúc này?”. Việc gì cũng có nguyên nhân, anh không nghĩ Kế Chỉ Tường là người phụ nữ không hiểu biết.

“Cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai?” Nếu anh biết thì tốt rồi cần gì phải tự hành hạ bản thân thế này?

“Tại sao cậu lại nổi giận? Trọng Kỳ!” Đã lâu rồi Chiêm Khắc Cần mới nghe thấy giọng nói trong lúc bức tức của Cận Trọng Kỳ. “Cậu vẫn còn quan tâm đến cô ấy, phải không?” Anh nhận ra điều mà Cận Trọng Kỳ đang hoang mang.

Cảm giác đau đớn lại dấy lên trong lòng, Cận Trọng Kỳ không thể kiềm chế nhắm mắt lại, lúng túng khi bí mật trong lòng bị phát hiện, không tìm được nên phản bác, “Còn lâu tôi mới quan tâm!”. Anh không quan tâm! Không quan tâm chút nào cả! Giống như ba năm trước, anh vẫn không quan tâm!

33. Chương 09.2

“Thật sự là không sao?”, Chiêm Khắc Cần nén cười, “Tôi còn nhớ khi nghe tin Tân Ni kết hôn với người khác cậu cũng không tức giận đến mức này”. Nhiều lần cũng chỉ có chút kỳ lạ.

Cận Trọng Kỳ nghiêng răng, tay gần như sắp bẻ gãy ống nghe điện thoại, “Rốt cuộc cậu đang nói gì?”.

“Tôi không muốn nói gì cả.” Thì ra những người mất đi người mình yêu đều khó hiểu như vậy. “Tân Ni có nói với tôi về việc mấy tấm ảnh, cậu không để cô ấy phát hiện ra chứ?”

Lại là những tấm ảnh! Thứ đáng ghét đó thì có ảnh hưởng gì chứ? “Phát hiện thì sao? Chẳng qua chỉ là mấy tấm ảnh thôi mà!”

Lát nữa mang toàn bộ số ảnh đó ra tiêu hủy là được!

“Chẳng qua chỉ là mấy tấm ảnh thôi sao?” Thảo nào! Không ổn rồi, xem ra đúng là đã bị phát hiện, chẳng trách Kế Chỉ Tường lại đau lòng bỏ đi như thế. “Cậu không ngờ đến mức không ý thức được khả năng mấy tấm ảnh đó có thể làm Chỉ Tường đau lòng lắm sao?”, Chiêm Khắc Cần cao giọng hỏi lại.

“Tôi không hiểu cậu đang nói gì!” Sự hoảng loạn trong lòng không ngừng dâng lên, Cận Trọng Kỳ dùng sự tức giận để nén xuống.

“Không hiểu? Trời ơi! Cậu chẳng hiểu gì cả!”, Chiêm Khắc Cần cũng bắt đầu nổi giận, giọng nói trở nên nghiêm khắc.

“Tôi đã hỏi Di Tĩnh và Tân Ni, cậu có biết hai người họ nói thế nào không? Họ nói, nếu chồng họ giữ gìn cẩn thận hình ảnh của người yêu cũ như cậu, họ sẽ không bao giờ tha thứ. Cậu nói xem, cậu đã hiểu chưa?”

Cận Trọng Kỳ im lặng. Thật sao? Cô ấy bỏ đi là vì những tấm ảnh đó sao? Nếu thật vậy, tại sao phải đợi đến một năm sau đó, mà không phải bỏ đi ngay sau khi phát hiện ra?

Nói thế nào thì đó cũng chỉ là cái cớ, sự thật là, ngay từ đầu cô ấy đã muốn bỏ đi...

“Tôi không biết tại sao cậu lại không cẩn thận để cô ấy phát hiện ra như thế, hay có thể cậu cảm thấy chuyện đó không quan trọng; nhưng cậu thử nghĩ xem, nếu người trong những tấm ảnh đó đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn ở bên chồng mình như hình với bóng, cậu có thể không nghi ngờ sao? Ít nhất tôi thấy điều đó không thể chấp nhận được”, Chiêm Khắc Cần phân tích những giằng xé trong lòng Kế Chỉ Tường cho Cận Trọng Kỳ nghe.

Là vì vậy sao? Vì Ni Ni xuất hiện nên khiến cô ấy cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp, bởi thế cô ấy mới dứt khoát từ bỏ?

Tại sao cô ấy không đến hỏi anh? Anh có thể cho cô ấy câu trả lời, nói... nói rằng anh...

Nói gì bây giờ? Anh đã từng vì chuyện đó mà nổi giận, thậm chí còn không cho cô bước vào thư phòng, anh có thể giải thích thêm gì nữa?

Dù anh nói ra, cô ấy sẽ tin sao?

Cận Trọng Kỳ bất giác cười khở, giờ nếu thử đổi vai, chưa chắc anh sẽ tin lời mình nói, đằng này lại là Kế Chỉ Tường?

“Trọng Kỳ, không nói những việc khác, chỉ tính từ khi cô ấy gả vào nhà cậu, dì Cận thay đổi và khá lên rất nhiều, riêng điều này cậu đã phải cảm ơn cô ấy rồi, cậu là người đang hưởng phúc mà không biết.” Chẳng phải dì Cận coi mở hơn rất nhiều sao? Đây chính là điều hạnh phúc nhất của người làm con.

Thật vậy, anh vẫn còn nhớ lúc đầu khi anh yêu cầu Kế Chỉ Tường nghỉ việc để ở nhà cùng mẹ, cô vui vẻ đồng ý; cô đã làm rất tốt, không những giúp Dư Mẫn Tú tìm được nụ cười như ngày xưa, còn làm bà sôi nổi, hoạt bát hơn trước, công lao này không thể không nói đến.

“Cậu quá ích kỷ, ngay cả bạn bè của cô ấy có những ai cậu cũng không biết, vậy mà cô ấy vẫn kiên trì giữ gìn cuộc hôn nhân đó ba năm, thật sự là rất kiên cường. Nghĩ lại, tôi cũng cảm thấy tội nghiệp cô ấy...”

“Chiêm Khắc Cần, đừng quên cậu là người đã có gia đình”, Cận Trọng Kỳ nghe vậy cảm thấy khó chịu, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng.

“Đương nhiên là tôi không quên, tôi thấy chính cậu mới là người quên điều đó!”, Chiêm Khắc Cần bỗng rùng mình, như vừa có một cơn gió lạnh từ Bắc Cực thổi đến, “Cậu đang nghĩ gì vậy? Trọng Kỳ, cậu đang ghen hả?”

Ghen?

Cận Trọng Kỳ lặng người, đây chính là hương vị của ghen tuông sao? Thật chua chát... chẳng lẽ trước đây anh cảm thấy không ư Đinh Bồi Doãn là do “ghen tuông”?

Tại sao? Vì Đinh Bồi Doãn quá thân thiết với Chỉ Tường, còn bản thân anh lại không làm được như vậy, cho nên anh mới cảm thấy khó chịu?

Nếu vậy, tại sao anh lại ghen?

Chiêm Khắc cần không thể không trêu đùa, “Biểu hiện tốt đấy, Trọng Kỳ, điều này có nghĩa cậu vẫn có khả năng yêu người khác ngoài Tân Ni”. Anh thật sự cảm thấy mừng cho Cận Trọng Kỳ.

“Cảm giác tôi dành cho Ni Ni không phải như thế này”, không hề do dự, Cận Trọng Kỳ buột miệng nói, tim lại đau đớn.

“Hả? Có muốn nói xem thế nào không?” Tuy hai người vẫn đang nói chuyện, nhưng Chiêm Khắc Cần muốn kéo Trọng Kỳ ra khỏi đám mây mù mà chính bản thân anh không nhìn thấy.

“Ni Ni... luôn giống một đứa em gái.” Tình cảm đó không giống cảm giác mà anh đối với Chỉ Tường.

Sống mũi cay cay, Cận Trọng Kỳ bỗng nhớ bóng dáng lặng lẽ của vợ đến điên cuồng, không sao xóa đi cảm giác mất mát trong lòng...

Nghe giọng Cận Trọng Kỳ nghẹn ngào, Chiêm Khắc Cần giật mình hỏi: “Trọng Kỳ, không phải cậu đang khóc đấy chứ?”

“Điên à!”, Cận Trọng Kỳ cười mắ, nhưng khóe mắt không ngăn được cảm giác cay cay.

“Nếu thật sự có thể khóc, đó cũng không phải chuyện xấu.” Khóc là một cách tự giải phóng cảm xúc. “Có điều, thay vì ngồi một mình khóc lóc, đi tìm cô ấy về có lẽ là việc thực tế hơn.”

Cận Trọng Kỳ rùng mình, anh nói, “Cô ấy... sẽ không quay về đâu”. Đến tận lúc này, Cận Trọng Kỳ mới nhìn thấu tình cảm của mình.

La Di Tình nói không sai, anh quá vô tâm, quá sai lầm khi cho rằng cô ấy sẽ mãi mãi yên vị, ngoan ngoãn ở nhà, không có chút oán trách nào như thường ngày, cuối cùng anh làm tổn thương cô ấy đến mức không thể cứu vãn được.

Hiện giờ hối hận còn kịp sao? Cô ấy sẽ một lần nữa bước qua cánh cửa này và quay về bên anh sao?

Trời ơi! Ngay cả dũng khí để nghĩ đến anh cũng không có!

“Cậu hỏi cô ấy chưa?” Chiêm Khắc Cần trừng mắt, tên này đúng là kẻ ngu ngốc trong tình yêu.

Cận Trọng Kỳ phiền muộn quát nhỏ, “Chiêm Khắc Cần! Tôi không phải kẻ mù!”

“Chính xác, Trọng Kỳ, cậu không phải tên mù”, có cơ hội mắng ông chủ của mình thật sự rất sáng khoái, “Tại sao cô ấy lại để cho cậu tất cả tài sản nếu không yêu cậu?”

“Cậu... cậu nói gì?” Yêu tôi? Chỉ Tường yêu tôi? Cận Trọng Kỳ không cảm được cơn sóng đang dâng lên trong tim, áp chặt ống nghe vào tai, dường như sợ mình sẽ nghe sót một chữ nào đó, “Có phải Di Tình nói gì với cậu rồi không?”

“Di Tình không nói gì cả, nhưng muốn phân tích cũng rất đơn giản mà!” Tại sao Cận Trọng Kỳ lại trở thành tên ngốc như vậy? Tình yêu thật sự khiến người ta mù quáng. “Chẳng phải cô ấy muốn ly hôn sao? Cậu giàu như vậy, cô ấy không lợi dụng đòi cậu một khoản tiền lớn, ngược lại còn để tất cả tài sản cho cậu, ngay cả công ty cũng không tiếc; nếu hận cậu, cô ấy sẽ làm việc ngu ngốc đó sao?”

Cận Trọng Kỳ cố gắng tiếp thu những điều vừa nghe được, lúc lâu sau vẫn không thốt nên lời.

Anh đối xử với cô ấy lạnh nhạt và thờ ơ như vậy, chưa từng đưa cô ấy đi ăn một bữa cơm, chưa từng đưa cô ấy đi du lịch, thậm chí đi dạo phố cũng chưa từng, tại sao cô ấy phải đối tốt với anh? Không những ngày nào cũng chu đáo việc nhà, mà ba năm nay cũng chưa từng quên một bữa ăn nào của anh, khi làm những việc đó, cô ấy có tâm trạng như thế nào?

Càng nghĩ càng kinh ngạc và hoang mang, rốt cuộc anh đã vô tình làm bao nhiêu việc tổn thương Kế Chỉ Tường? Như vậy anh còn có lý do gì để yêu cầu cô ấy trở về làm vợ anh?

“Này, đừng có im lặng thế chứ!”, Chiêm Khắc Cần rất không lịch sự cắt ngang suy tư của anh, “Rốt cuộc cậu có muốn mua sợi dây chuyền này không? Số lượng có hạn đó, tôi chỉ thấy một sợi duy nhất, muốn tìm nữa cũng không có đâu”.

Trái tim như bị bóp chặt, Cận Trọng Kỳ mệt mỏi ngã xuống ghế sofa. Giờ đây anh không thể tha thứ cho chính mình, huống hồ Kế Chỉ Tường đã bị anh làm tổn thương sâu sắc.

“Mua có tác dụng gì? Sợi dây chuyền đó có đổi được trái tim của cô ấy không?” Anh nhắm mắt lại nhưng vẫn không thể xoa dịu được nỗi đau đang giằng xé con tim.

Có thể không? Nếu có thể, anh chấp nhận đánh đổi tất cả tài sản của mình, đánh đổi tất cả để có được sự tha thứ của cô ấy!

“Muốn tìm lại trái tim của cô ấy, thật ra không cần đến vật chất.” Tên này đừng cố chấp như vậy được không? Phí điện thoại rất đắt đó! “Chỉ một thứ rất đơn giản lại có giá trị nhất là có thể đổi lấy trái tim của cô ấy, có điều, phải xem cậu có chịu bỏ ra không thôi.”

“Là gì?” Đương nhiên là có! Làm sao lại không chịu bỏ ra được? Chỉ cần cô ấy quay về, điều kiện gì anh cũng đồng ý!

“Trái tim, chính là trái tim của cậu.” Làm người tốt thì phải làm đến cùng, Chiêm Khắc Cần quyết định tặng không một lời khuyên, “Phụ nữ thật ra rất ngốc, chỉ cần cậu trao cho cô ấy trái tim và tất cả tình yêu của cậu, chỉ cần như thế, cô ấy sẽ cam tâm tình nguyện vì cậu mà bỏ cả tính mạng!”

Đơn giản như vậy thôi sao? Anh hiện giờ sẵn sàng làm tất cả, chỉ sợ cô ấy không cần nữa!

“... Không kịp đâu”, day day hai bên thái dương, mắt Cận Trọng Kỳ hoe đỏ, “Tôi là một người chồng tồi tệ, cô ấy sẽ không cần tôi nữa...”. Cuối cùng thì sự tự tin của anh đã hoàn toàn biến mất.

“Cậu gốc à? Không thử thì làm sao biết được?” Chiêm Khắc Cần chỉ tiếc nỗi không thể xuyên qua điện thoại cốc Cận Trọng Kỳ một cái nhớ đời! Xem từ nãy đến giờ anh đã nói những gì? Cậu ta nghe không mệt, nhưng anh nói đến khát khô cả cổ rồi!

“Thử thế nào? Tôi thậm chí còn không biết cô ấy đang ở đâu!” Đáng giận! Đáng hận! Lấy cái gì để thử? Nói là đợi cô ấy chủ động quay về cái gì chứ? Cô ấy mà chủ động quay về mới là chuyện lạ! Cận Trọng Kỳ, mày là đồ gốc đáng chết!

Chiêm Khắc Cần đột nhiên đưa ra một tuyên bố khiến người khác giật mình, “Tôi biết”. Vừa nhận được tin tức đó, còn nóng hổi nha!

“Cậu? Cậu làm sao?”, Cận Trọng Kỳ trừng mắt, tự hỏi có phải mình đang nói chuyện với người ngoài hành tinh hay không.

“Tôi nói tôi biết Kế Chỉ Tường đang ở đâu.” Ha ha, vợ mình là nhất, đã sớm đoán được tên gốc kia sẽ không bao giờ biết đi nước cờ này, để bạn thân là anh đây làm thay cho chẳng phải rất tốt sao? Ít ra cũng có người nợ ân tình của mình.

“Cô ấy ở đâu?”, Cận Trọng Kỳ run giọng, xúc động vịn vào thành ghế.

“Vậy phải xem cậu đổi bằng cái gì?” Đây là bản năng của doanh nhân, trước hết phải thương lượng rõ giá cả, phòng khi bị lỗ.

“Điều kiện gì tùy cậu”, Cận Trọng Kỳ không cần biết gì khác nữa, chỉ mong nhanh chóng biết vợ mình đang ở đâu, “Nhanh nói cho tôi biết, cô ấy đang ở đâu?”. Không cần biết cô ấy có tha thứ hay không, cũng chẳng cần biết cô ấy có chịu quay về không, anh chỉ muốn sớm được gặp lại cô, không thể chờ thêm được nữa!

“Bây giờ đã muộn lắm rồi, hay là ngày mai cậu đi tìm cô ấy?”, Chiêm Khắc Cần đột nhiên nảy ra ý định trêu đùa, bắt đầu kéo dài thời gian.

“Cậu quản được tôi à?” Không! Anh không đợi được đến ngày mai, anh muốn gặp cô ấy ngay bây giờ, ngay lập tức!

“Này! Cậu đồng ý hay không tùy cậu, tôi nói hay không là chuyện của tôi”, Chiêm Khắc Cần thấy thế lấn tới, chẳng sợ Cận Trọng Kỳ không đồng ý.

“Chiêm Khắc Cần!”, anh không kiềm chế được quát lớn.

Chiêm Khắc Cần chau mày bịt tai lại, “Đừng lớn tiếng vậy, tôi có điếc đâu. Cậu nghe tôi nói hết đã, mai là kỷ niệm ngày cưới của hai người, lại là lễ tình nhân trắng, ít ra cậu cũng phải chuẩn bị gì đó cho đúng với không khí ngày lễ chứ, nếu không cô ấy là đồ gốc thì mới theo cậu về!”. Làm thế nào để bày tỏ thành ý cũng không biết, thật không hiểu cậu ta làm cách nào mà kinh doanh phát đạt vậy?

Cận Trọng Kỳ siết chặt tay, khóe mắt hoe đỏ. “Tôi...” Lẽ ra anh nên cho cô ấy một lễ tình nhân thật sự, nếu cô ấy đồng ý cho anh một cơ hội nữa, anh sẵn sàng dốc hết sức để thể hiện tình yêu của mình...

“Được không?” Đã nói tiền điện thoại đắt lắm mà! Đồng ý hay không, ít ra cũng cho anh câu trả lời chứ?

Cận Trọng Kỳ cúi lên nghiêng răng nói, “Được!”. “Không thành công ắt cũng thành nhân”, anh hiểu rõ đây là cơ hội duy nhất mà mình có được!

“Có cần tôi đi với cậu không?” Chiêm Khắc Cần là thư ký, dù sao cũng quen việc đi theo sau rồi, hỏi một câu cũng tốt.

“Không cần!”, Cận Trọng Kỳ phiến não từ chối.

“Được rồi!”, Chiêm Khắc Cần chán nản đáp lại. Biết ngay là cậu ta nhỏ mọn, muốn xem một vở kịch cũng không cho.

“Nghe rõ nhé, cô ấy đang ở...”

34. Chương 10.1

Chỉ Tường được Cố Nhân Uyên đưa về chỗ trọ, cô đứng ngoài cửa cảm ơn, không có ý định mời anh ta vào trong nhà.

“Vây em cứ nghỉ đi, tôi không làm phiền nữa”, Cố Nhân Uyên không có ý kiến gì, chào tạm biệt rồi lái xe rời đi, mọi chuyện đã vậy, anh cũng dứt khoát từ bỏ.

Đợi xe của Cố Nhân Uyên đi hẳn, Kế Chỉ Tường mới lấy chìa khóa trong ví ra mở cửa, ánh mắt thấp thoáng nụ cười khi nhìn xuống bụng.

Chúc mừng cô, thai nhi đã được ba tháng, hiện giờ kết quả siêu âm cho thấy vẫn bình thường. Lời bác sĩ phụ sản thông báo kết quả vẫn còn vọng bên tai, những thông tin này chỉ khiến cô càng thêm đau lòng...

Buổi sáng thức dậy phát hiện bao tử của mình không được thoải mái, tuy vậy Kế Chỉ Tường vẫn cố gắng đi làm, không ngờ đến trưa, ăn xong phần cơm hộp, cảm giác buồn nôn buộc cô phải chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

Mấy nữ đồng nghiệp vội gọi Cố Nhân Uyên đến chở Kế Chỉ Tường đến bệnh viện cấp cứu, không ngờ sau khi trải qua một loạt các loại kiểm tra sức khỏe mới phát hiện một sinh mạng nhỏ bé đang tồn tại trong cô ngoài dự liệu.

Cũng thật nực cười! Trước đây cô ngày đêm cầu khẩn mà không sao có được một đứa con, mãi đến khi gia đình đổ vỡ, đứa trẻ mới chịu xuất hiện.

Kế Chỉ Tường không thể hiểu được mọi chuyện đã xảy ra với mình!

Làm sao bây giờ? Cô tuyệt đối không nạo phá cái thai đó, nếu vậy... có nên báo cho bố của đứa trẻ không? Dù sao dòng máu của anh ấy vẫn đang chảy trong cơ thể nó, nếu cô không nói, chẳng phải sẽ đoạt quyền lợi mà đứa trẻ nên có sao?

“Em vẫn sống tốt chứ?”, giọng nói lạnh lùng quen thuộc bất ngờ vang lên sau lưng, Kế Chỉ Tường giật bắn người làm rơi chùm chìa khóa trên tay, quay đầu lại, cô nhìn thấy người đàn ông mà cứ ngỡ cả đời này sẽ không bao rọng Kỳ.

“Hình như giờ gặp lại nữa. Là anh - Cận anh đã làm phiền em.” Nheo mắt nhìn gương mặt trắng bệch của Kế Chỉ Tường, Cận Trọng Kỳ cúi người nhặt chìa khóa lên, sau đó nhanh nhẹn mở cửa cho cô. “Vào trong rồi nói.” Anh thuận tay kéo cô vào trong, không cho cô từ chối, rồi khóa cửa lại.

“Anh ta là ai?”, Cận Trọng Kỳ đặt túi xách trong tay lên ghế, lạnh lùng hỏi thẳng Kế Chỉ Tường.

Anh cũng không muốn như vậy! Những lời nói lạnh lùng này không hề xuất hiện trong dự định của anh, nhưng nhìn thấy người đàn ông khác ân cần đưa cô về tận nhà, anh lại thấy khó chịu!

Không nhận được cơn ghen của mình, những lời đó cứ thế buột ra khỏi miệng!

“Anh... tại sao anh lại đến?” Làm sao anh biết được cô đang ở đây? Tại sao lại tìm đến? Kế Chỉ Tường đặt tay lên ngực, cố gắng kiềm chế cảm giác khó chịu trong người.

“Là anh hỏi trước thì phải?” Nhanh như vậy đã chấp nhận người khác, trong lòng cô ấy thật ra có anh không? “Theo lẽ thường thì phải có trật tự, anh ta là ai?” ít ra cũng để anh biết mình gặp phải đối thủ nào chứ!

“Anh ấy... là chủ nhiệm trong nhà máy...”, Kế Chỉ Tường tủi thân, giọng nói ngập ngừng, cô không dám nhìn lên.

Tại sao anh ấy lại đến? Anh đến để trách mắng cô sao? Cô không hiểu mình đã sai điều gì, anh có cần thiết phải lạnh nhạt như vậy không?

“Nhà máy?”, nheo mắt nhìn Kế Chỉ Tường, anh lại cảm thấy đau lòng, “Em làm việc trong nhà máy?”.

Cô ấy có học vấn cao, có năng lực, tại sao lại chọn công việc trong nhà máy? Cô xứng đáng có một chỗ làm việc tốt hơn, lương bổng cao hơn, cô vốn là thiên kim tiểu thư của Công ty Kế thị cơ mà!

Trong ánh mắt Cận Trọng Kỳ nhìn cô, có tham lam, có khát vọng, gần như điên cuồng muốn nuốt trọn hình bóng gầy yếu đáng thương của cô! Đến khi gặp lại, anh mới biết nỗi nhớ điên cuồng trước đây của mình không bằng một phần nhỏ thực tế!

“Vâng”, cô cũng không muốn giấu giếm. Nếu anh ấy đã tìm đến được đây, không thể không có cách tìm ra cô đang làm việc ở đâu, thế thì chẳng phải giấu giếm chỉ vô ích thôi sao?

“Còn người đàn ông đó, tại sao lại đưa em về?” Sau khi bình tĩnh lại, Cận Trọng Kỳ bắt đầu nghi ngờ người kia có phải cũng giống như Đinh Bồi Doãn, hoàn toàn là do anh tự tưởng tượng ra hay không?

“Anh ấy tiện đường.” Kế Chỉ Tường vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, cô không biết liệu anh có thể chấp nhận sự thật là đứa trẻ đột nhiên xuất hiện hay không, dù sao bọn họ cũng không còn là vợ chồng nữa.

“Chuyện của bố... anh xin lỗi.” Muốn giải thích cũng phải có mở đầu, hôm nay anh đến không phải để thảo luận với cô về việc cô có bao nhiêu người hâm mộ khiến anh ghen tức, anh chỉ muốn cô về nhà, căn nhà thuộc về riêng hai người.

“Anh ngồi đi”, Kế Chỉ Tường giật mình, sau đó bước qua anh, “Em rót cho anh ly nước”.

Không hề báo trước, Cận Trọng Kỳ vòng tay ôm Kế Chỉ Tường, để lưng cô dựa vào khuôn ngực đang đập phồng vì hạnh phúc của mình. “Chỉ Tường...” Một khi đã nhận ra tình cảm của bản thân, anh không thể chấp nhận được thái độ xa cách của cô; anh không phải khách mà là chồng cô, vợ chồng thì không nên có khoảng cách!

Anh không thể tha thứ cho bản thân vì đã từng dùng thái độ đó để đối xử với cô, nhưng anh biết lỗi rồi, liệu cô có thể tha thứ cho những lỗi lầm mà anh vô ý phạm phải?

“Anh đừng như vậy!” Kế Chỉ Tường hoảng loạn kéo cánh tay mạnh mẽ đang ôm mình ra, giữa bọn họ không nên có hành động này!

Tựa đầu lên đôi vai thơm và thon gầy, giọng nói run run, “Em tha thứ cho anh, tha thứ cho anh được không?”.

Anh đã đánh mất một cơ hội để giải thích, sao có thể một lần nữa để cô rời khỏi vòng tay mình.

“Trọng Kỳ!”, giọng nói yếu ớt của anh làm cô đau lòng, “Anh buông em ra trước đã, chúng ta... từ từ nói chuyện được không?”. Không thể làm vợ chồng, ít ra vẫn có thể là bạn bè, dù sao anh ấy cũng là bố của đứa trẻ trong bụng cô.

“Em đồng ý nghe anh giải thích chứ?” Cận Trọng Kỳ do dự không chịu buông tay, anh cần một lời đảm bảo, anh sợ cô sẽ như lần trước, đột nhiên biến mất.

“Vâng”, nhắm mắt lại rồi gật đầu, bàn tay Kế Chỉ Tường vẫn để giữa, ngăn cách tay anh và bụng mình.

Có những việc nên thẳng thắn nói ra, bởi trên đời này chẳng có bí mật nào mãi mãi không bị tiết lộ, cho dù có giấu được thì đã sao? Chẳng qua chỉ là khó lòng tiếp nhận khoảnh khắc khi sự thật phơi bày mà thôi.

Cô làm sao có thể quên được nỗi đau đớn mình đã trải qua.

Cận Trọng Kỳ im lặng buông thân thể ấm áp của cô ra, cảm giác như vừa mất đi gì đó, anh ngồi xuống sofa, ánh mắt không rời hình bóng gầy gầy của cô một giây phút nào.

Sao anh có thể để cô ấy rời xa lâu như vậy? Điều đáng trách nhất là anh thậm chí chưa từng nghiêm túc đi tìm cô, nếu không có Chiêm Khắc Cần giúp đỡ và chỉ bảo, e rằng đến tận bây giờ anh cũng không nhìn rõ trái tim mình.

“Anh uống trà”, Kế Chỉ Tường mang ra hai ly trà, đặt lên bàn rồi ngồi xuống, “Xin lỗi, chỗ em không có...”.

“Đừng nói chuyện với anh như vậy!” Điều đó chỉ làm anh càng thêm giận mình vô tâm. “Giữa chúng ta không cần những lời nói khách sáo đó!”

Kế Chỉ Tường chớp mắt, lòng kiên cường khó lắm mới có lại tiếp tục sụp đổ.

Cô cúi đầu, cô đã bị cơn giận của anh làm tổn thương một cách quá dễ dàng. “Xin lỗi...” Anh luôn có cách làm cô buồn, nếu đó thật sự là điều mà anh muốn nói, thì anh đã thành công rồi.

“Người phải nói xin lỗi là anh!” Cận Trọng Kỳ nắm bàn tay cô, trên đó vẫn còn lưu lại những vết thương lúc làm việc, từng vết thương như mũi dao nhọn đâm vào trái tim anh, đau nhói. “Em không sai! Là do anh không giải thích rõ ràng, bởi thế mới khiến em phải bỏ nhà đi và chịu khổ.”

“Không”, kinh ngạc rút tay về, tim Kế Chỉ Tường đập loạn nhịp, “Anh Đình nói rất đúng, không có ai hiểu bố hơn em, lẽ ra em phải biết trước ông ấy sẽ có tâm trạng gì, do em bị nỗi đau mất người thân làm mờ lý trí, là em sai!”, siết chặt bàn tay đang nóng lên, cô hoảng loạn giải thích.

35. Chương 10.2

“Không hẳn như vậy.” Thu tất cả sự hoảng loạn của cô vào tầm mắt, Cận Trọng Kỳ ngổn ngang cảm xúc. “Đáng lẽ, trước khi mọi chuyện xảy ra anh phải bàn bạc với em, không nên tự mình quyết định mọi việc.”

Vươn tay vuốt nhẹ nếp nhăn giữa hai hàng chân mày của cô, nhưng cô lại giật mình tránh ra sau, Cận Trọng Kỳ bất giác nghiêng răng, anh không thử quan tâm đến cô như vậy nữa.

Thật sự anh đã làm tổn thương cô rất sâu sắc, phải không? Nếu không, cô ấy sẽ không tránh né anh hết lần này đến lần khác, không cho phép anh chạm vào cô như vậy. Anh tự làm tự chịu!

“Em... em rất cảm ơn anh đã hoàn thành tâm nguyện của bố em.” Kế Chỉ Tường biết rõ bản thân không thể làm được điều này, ít nhất cũng có người giúp cô, cô nên cảm kích mới đúng.

“Anh chỉ mới hoàn thành một nửa.” Bàn tay dưới mặt bàn nắm chặt, Cận Trọng Kỳ đau lòng đến mức ngay cả cười khổ cũng không được.

Anh không biết bản thân có thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bố vợ hay không, nếu cô ấy kiên quyết... đau khổ quay đầu đi, anh thậm chí không dám tưởng tượng chuỗi ngày không có cô, anh sẽ sống như thế nào.

Nếu vì hoàn thành tâm nguyện của bố vợ mà làm khổ cô ấy, anh chấp nhận để cô được tự do, chấp nhận làm kẻ phản bội lời hứa!

“Trọng Kỳ?”, Kế Chỉ Tường ngẩng đầu, không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh, “Anh có ý gì? Sao lại chỉ hoàn thành một nửa? Em không hiểu”. Anh còn điều gì giấu giếm cô sao?

“Em có đồng ý về nhà cùng anh không?” Chịu đựng vị đắng chát trong miệng, nhất định anh phải biết ý muốn của cô trước.

“Em...”, Kế Chỉ Tường lặng người, bất an nắm chặt ly nước trong tay, “Em đã không còn nhà nữa rồi...”. Chẳng lẽ anh ấy quên rằng, hai người đã ly hôn rồi sao? Tại sao vẫn còn muốn trêu đùa cô? Ngoài đứa con trong bụng, cô không còn gì cả!

“Nói bậy nào!”, Cận Trọng Kỳ lặng người, vừa đau lòng vừa sốt ruột anh gần như không thể chịu đựng được nữa, “Em vẫn còn anh, vẫn còn căn nhà của chúng ta...”.

Kế Chỉ Tường cúi đầu, buồn bã nói, “Chúng ta đã ly hôn rồi”.

“Em...” Cổ họng Cận Trọng Kỳ như bị siết chặt, lời nói của cô ấy chẳng khác gì bản án tử hình dành cho anh, một lúc lâu sau anh mới cất tiếng, “Em nói thật lòng sao?”, giọng nói khàn đặc, anh căm ghét lý trí của chính mình!

Cận Trọng Kỳ cảm thấy hiện giờ việc anh nên làm là không quan tâm ý nguyện, không màng đến sự phẫn nộ của cô, dùng tất cả khả năng của mình để đưa cô về nhà với tốc độ nhanh nhất, sau đó dùng tình cảm nồng nhiệt của mình để làm cô cảm động; chứ không phải là một kẻ lịch lãm ngớ ngẩn ngồi đợi cô tuyên bố cái chết của chính mình!

Có thể nhận được một đáp án có tính chọn lựa không? Nếu cô ấy đưa ra câu trả lời mà anh không muốn nghe, anh nên làm thế nào?

Kế Chỉ Tường cắn môi, chậm rãi khép đôi mắt cay cay lại.

Cô cho rằng chỉ cần rời xa Cận Trọng Kỳ thì có thể gỡ bỏ lời nguyền mà anh đặt lên mình, cách xa anh, thoát khỏi anh, sau đó, quên anh đi.

Cô có thể lừa gạt bất cứ ai trên thế giới này, nhưng không thể lừa dối trái tim mình; khi bước vào thế giới cô đơn một lần nữa, cô mới nhận ra tất cả kiên cường chỉ là lớp vỏ nguy trang, là cô đang nhu nhược trốn tránh sự thật rằng Cận Trọng Kỳ yêu người khác, thực ra cô quá yếu đuối, không chịu nổi đả kích mà thôi!

“Trả lời anh đi, Chỉ Tường!” Cảm giác chờ đợi trước khi chết là đáng sợ nhất, Cận Trọng Kỳ thà chết ngay lập tức còn hơn phải chịu đựng lâu dài thế này. “Nói thật đi, anh xin em!”

Lòng tự tôn của anh nức cười đến đáng thương, đứng trước sự lựa chọn của Kế Chỉ Tường nó hoàn toàn không có giá trị; Cận Trọng Kỳ chỉ mong cô có thể in một cơ hội chuộc lỗi, cứu vớt linh hồn đang thêm khát tình yêu của anh!

“Trọng Kỳ...”, đôi mắt Kế Chỉ Tường hoe đỏ, phản chiếu ánh nhìn cầu khẩn, “Cho em biết, thật ra bố đã yêu cầu anh làm gì?”. Cảm nhận được điều đó không thể không liên quan tới mình, cô muốn biết nữa còn lại trong nguyện vọng của ông.

“Không...”, Cận Trọng Kỳ giật mình quát khê, vừa bắt lực vừa bắt an lắc đầu từ chối, “Không!”.

Sao cô ấy có thể? Sao có thể tàn nhẫn bắt anh nói ra tâm nguyện cuối cùng của bố? Anh đã không còn đủ sức lực để chịu đựng hiểu lầm của cô hơn nữa, điều đó chỉ làm anh đau đớn đến chết thôi!

“Xin anh!”, đột nhiên nắm lấy bàn tay đang giật lại của Cận Trọng Kỳ, Kế Chỉ Tường vừa khóc vừa nói, “Xin anh đấy! Trọng Kỳ!”.

Đôi mắt Cận Trọng Kỳ tràn đầy đau khổ, yếu đuối nhận ra bản thân hoàn toàn không có cách nào từ chối yêu cầu của Kế Chỉ Tường. Anh đã nợ cô rất nhiều, sao có thể để cô cầu xin mình thêm nữa?

“Hứa với anh, em sẽ không... sẽ không hiểu lầm mục đích anh đến đây.” Nỗi sợ hãi khiến anh không đủ dũng khí, anh cần lời hứa của cô để an ủi trái tim đang chơi vơi của mình.

“Nói cho em biết! Em có quyền được biết!”, khuôn mặt Kế Chỉ Tường đỏ lên vì kích động, nước mắt không ngừng rơi.

“Anh...”, Trọng Kỳ nhắm mắt lại, bỏ mặc trái tim cho sự bất lực, “Anh hứa với bố em, không... bỏ rơi em...”.

Kế Chỉ Tường lặng người.

Đây là lý do sao? Anh ấy đến tìm cô là vì di nguyện của bố cô, vì lời hứa đó sao?

Kế Chỉ Tường đột nhiên bật cười thê lương, cười anh ngốc nghếch, cười bản thân mù quáng. Từ đầu đến cuối, cả hai người đều không thể nắm giữ tình cảm của chính mình, tất cả đều vì người thân, vì mọi người xung quanh, kết quả là tạo nên một cuộc hôn nhân vừa đáng buồn vừa nức cười!

“Chỉ Tường?” Nụ cười của cô làm Cận Trọng Kỳ hoang mang lo sợ, anh đặt tay mình lên bàn tay đang run run của cô, trái tim cũng không kim được, run rẩy.

“Anh về đi, Trọng Kỳ.” Rút khỏi bàn tay ấm áp của Cận Trọng Kỳ, Kế Chỉ Tường thần thờ đứng dậy. “Cảm ơn anh đến gặp em, sau này đừng đến nữa...”

“Không!”, anh đột nhiên giật mạnh khuỷu tay Kế Chỉ Tường lại, kéo cô xuống ghế sofa, “Em không thể quyết định như vậy!”.

Sao cô ấy có thể tuyệt tình như thế? Cho dù chỉ còn một tia hy vọng nhỏ bé, anh cũng phải cố hết sức để giữ cô lại! Cô ấy không thể gạt bỏ tình yêu dành cho anh như thế.

“Anh không làm gì sai, Trọng Kỳ.” Đôi mắt Kế Chỉ Tường trống rỗng, không cảm nhận được sự đau khổ của anh. “Là tại em, luôn là tại em, tại em kéo anh vào vòng xoáy này, tại em khiến anh không được kết

hôn với người anh yêu, tất cả đều tại em, là em làm anh khổ...”, đôi môi tự động thốt ra những lời đó, cô thậm chí còn không biết mình đang nói gì.

“Anh không phải chịu khổ gì cả!” Hai tay ôm lấy khuôn mặt nhợt nhạt của cô, cảm thấy nước mắt cô đang ăn mòn tâm trí hoảng hốt của mình, Cận Trọng Kỳ dùng hết sức ôm lấy cô, như thể muốn cô hòa quyện vào cơ thể mình. “Anh không muốn ly hôn! Anh không muốn em rời bỏ anh! Em có nghe anh nói không? Anh muốn em ở bên anh, mãi mãi ở bên anh!”

Từng lời nói tràn đầy đau đớn vọng bên tai Kế Chỉ Tường, đôi mắt trống rỗng dần tìm được tiêu điểm, cảm nhận được mùi hương của anh, thậm chí là đôi tay ôm chặt cô đang run rẩy, và cả cơ thể khỏe mạnh, ấm áp của anh...

“Trọng Kỳ?” Chẳng phải anh ấy nên vui mừng sao? Vui mừng vì có thể thoát khỏi gánh nặng, không cần phải chịu trách nhiệm vì lời hứa với người khác, tại sao anh ấy lại có vẻ... đau khổ?

Là cô khóc quá nhiều, hay là ảo giác?

“Đơn xin ly hôn đó... đã giải quyết xong thủ tục chưa?”

“Anh không muốn ly hôn! Anh nói là không muốn ly hôn!”, vừa lo sợ vừa giận dữ, Cận Trọng Kỳ quát lên, “Anh sẽ không để em rời bỏ anh! Em đừng mơ! Đừng mơ...”, những tiếng cuối cùng gần như vỡ tan, cánh tay đang ôm Kế Chỉ Tường càng siết chặt.

“Trọng... Ừm!” Ngắc đầu định nhìn gương mặt anh, nhưng lại không kịp nhìn rõ, vì lúc đó đôi môi anh đã hung hăng chặn những lời cô muốn nói. “Ừ... Trọng... ừm!” Tình huống này là thế nào? Kế Chỉ Tường cố sức vùng vẫy, muốn thoát khỏi nụ hôn rất thô bạo của Cận Trọng Kỳ, nhưng vị mặn thoáng qua khóe miệng làm cô do dự.

Vị mặn này là nước mắt của ai? Của cô, hay là... của anh?

“Anh và Ni Ni không phải như em nghĩ!”, cảm nhận cơ thể Kế Chỉ Tường cứng đờ, Cận Trọng Kỳ buộc phải rời khỏi đôi môi đã khiến anh không có giây phút nào nguôi nhớ mong, vội vàng giải thích, “Anh thừa nhận là từng thích cô ấy, anh ngỡ rằng đó là tình yêu, nhưng sự thật không phải vậy, anh chỉ coi cô ấy là em gái!”.

Kế Chỉ Tường nhìn Cận Trọng Kỳ không chớp mắt, nhìn đôi mắt đỏ hoe của anh, cô người ngoai, những giọt nước mắt cũng dần tan biến, chỉ còn thấp thoáng đâu đó trong đáy mắt.

“Thật mà! Anh mất rất nhiều thời gian mới hiểu ra, nhưng bây giờ ở đây chỉ có một người duy nhất”, sợ Kế Chỉ Tường không tin, Cận Trọng Kỳ kéo bàn tay cô áp vào ngực trái, để nhịp đập tim mình truyền qua bàn tay mềm mại của cô.

“Người đó là vợ anh, là em, Kế Chỉ Tường, ngoài em ra, sẽ không có bất cứ ai khác”, những lời ngọt ngào được thốt ra một cách vụng về, nhưng anh cũng đã biểu đạt được tấm chân tình của mình.

Đôi môi Kế Chỉ Tường mấp máy run rẩy, đôi mắt lấp lánh nhìn Cận Trọng Kỳ không rời, tựa như muốn nhìn thấu tâm trạng anh.

“Em không tin sao?”, Cận Trọng Kỳ cảm thấy vô cùng thất bại và chán nản. “Anh thật sự rất tội tệ phải không? Chẳng trách em không tin anh”, anh thở dài nặng nề, đẩy áp lực trong ngực ra ngoài.

“Đối với anh, cảm giác đó rất lạ lẫm, ban đầu khi em vừa đi, anh thậm chí còn không phát hiện ra tình cảm của mình có thay đổi, chỉ cảm thấy có điều gì đó lạ lạ, giống như vừa mất đi thứ gì đó...”

“Sau đó anh bắt đầu nổi giận, giận em, rồi giận chính anh; giận em không nói lời nào đã bỏ đi, giận bản thân không khống chế được cảm xúc, không những hay nổi giận, thường thần thờ, mà đầu óc cũng không lúc nào không nghĩ đến em”, ánh mắt Cận Trọng Kỳ sâu thẳm, như đang chìm trong hồi ức không thể bước ra.

Kế Chỉ Tường vẫn không nói gì, chỉ im lặng nhìn Cận Trọng Kỳ, nghe từng lời anh nói như đang đánh giá mức độ đáng tin của những lời nói đó.

Nhìn lại đôi mắt sáng của cô, những ngón tay anh lướt qua gò má gầy gầy, “Anh vẫn luôn tự lừa dối mình là không yêu em, nhưng anh đã sai, sai một cách đáng ngạc nhiên, anh không biết nói những lời dễ nghe,

cũng không biết làm sao để em hiểu được lòng mình, nhưng anh ích kỷ muốn xác định trái tim em, nên anh mới đến”.

“Em?”, Kế Chỉ Tường chỉ vào mình, có cảm giác tai họa đang giáng xuống.

“Khắc Cần nói em yêu anh, Di Tĩnh nói em yêu anh, nhưng đó là người khác nói, anh không dám tin”, thấy khuôn mặt cô càng lúc càng ửng đỏ, Cận Trọng Kỳ cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều, thì ra bọn họ nói đúng, chỉ vì anh ngốc nghếch không nhận ra sớm, “Cho anh biết, bọn họ nói thật không?”. Anh muốn nghe chính cô thừa nhận, như vậy anh mới yên tâm.

Kế Chỉ Tường rời mắt đi, không dám dễ dàng tin tưởng anh như trước, “Anh chỉ đang cảm thấy có trách nhiệm mà thôi, nếu không có yêu cầu của bố, anh sẽ không...”.

“Anh sẽ làm vậy!”, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, Cận Trọng Kỳ thề hứa từ nay sẽ không buông ra nữa, “Tuy anh nhận ra điều này muộn, nhưng vẫn không phải quá muộn, bây giờ anh biết rằng em đã vì anh mà hy sinh rất nhiều, còn anh, anh đã đáp lại tình cảm của em rất ít. Em hãy cho anh một cơ hội bù đắp lại những tổn thương mà trước đây đã vô tâm gây ra cho em, chắc chắn anh sẽ không phạm sai lầm lần nữa!”.

“Em không cần anh đáp lại...” Cô chỉ cần sự quan tâm của anh.

“Vì yêu em nên anh chấp nhận”, ngón tay anh chặn đôi môi đang mấp máy của cô lại, rồi bế cô ngồi trên sofa.

“Em không quên hôm nay là ngày gì chứ?”, Cận Trọng Kỳ căng thẳng chờ Kế Chỉ Tường phản ứng, sợ cô đã quên ngày đặc biệt này.

Kế Chỉ Tường nhún vai, cô không muốn trả lời trực tiếp câu hỏi của anh.

Có lẽ do tâm lý, Kế Chỉ Tường cũng muốn để Cận Trọng Kỳ nếm thử cảm giác phức tạp khi bị bỏ mặc, nhưng cô không thể phủ nhận rằng mình đã vô cùng cảm động vì câu nói “anh yêu em” kia...

Cô không ngờ có ngày được nghe chính miệng anh nói lời “yêu”, tuy nó có muộn màng và khó khăn, nhưng cô vẫn thấy rất mãn nguyện!

Hít một hơi thật sâu, Cận Trọng Kỳ biết điều này là do mình tự chuốc lấy. “Không sao, xem anh mang gì đến cho em này!”, cầm lấy túi xách bị bỏ mặc trên sofa lúc vừa bước vào, Cận Trọng Kỳ cười một cách bí ẩn.

“Cái... cái gì?”, tim đập thật mạnh, Kế Chỉ Tường không biết là do sợ hãi hay bởi cô đang mong chờ.

“Đây... chocolate kết thành hoa.” Sự sáng tạo của Cận Trọng Kỳ vẫn còn dừng ở giai đoạn học sinh tiểu học, ít nhiều vẫn học tập quảng cáo trên truyền hình, anh đưa ra một bông hoa kết bằng chocolate gói trong giấy màu vàng kim.

“Woa...” Kế Chỉ Tường tròn mắt kinh ngạc, cảm động nhận lấy bó hoa màu vàng kim, chỉ thiếu hành động bắt chước nhân vật nữ chính trong quảng cáo truyền hình, kêu to một tiếng: “A! Hoa vàng...”.

“Thích không?” Cận Trọng Kỳ nhìn với ánh mắt đầy mong đợi, rất giống một đứa trẻ đang chờ được khen ngợi.

“Ừm...”, Kế Chỉ Tường vờ nghiêm túc thấp giọng đáp, thấy khéo miệng Cận Trọng Kỳ trẻ xuống, cô lại mềm lòng thêm thắt, “Cũng tạm chấp nhận được!”. Tuy không sáng tạo, nhưng ít nhất đó cũng là tấm lòng của anh ấy.

Cận Trọng Kỳ ngẩn người, sau đó vứt bỏ vẻ mặt sầu khổ, nở nụ cười, “Vẫn còn nữa!”.

“Hả?” Còn nữa? Rốt cuộc anh ấy đang chơi trò gì?

Cận Trọng Kỳ lấy ra một phong bì, nhét vào tay cô mà không nói lời nào.

“Gì vậy?” Kế Chỉ Tường cầm phong bì, có vẻ nặng, nhưng không đoán được có gì bên trong.

“Mở ra xem đi”, Cận Trọng Kỳ giục cô, trong mắt ánh lên sự hào hứng.

Kế Chỉ Tường cẩn thận mở phong bì, rút ra hai tấm vé máy bay!

“Cái này...”, cô không biết nên phản ứng thế nào, chỉ ngáy người nhìn mấy chữ trên vé.

“Một thời gian nữa, đợt thời tiết ấm lên, chúng ta sẽ đi Hawaii nghỉ bù tuần trăng mật, được không?” Cận Trọng Kỳ muốn bù đắp tất cả những việc mà trước đây anh và cô chưa làm, bắt đầu bằng tuần trăng mật!

Đôi mắt Kế Chỉ Tường lại hoe đỏ, cầm chặt vé máy bay trong tay, gật đầu liên tục nhưng không thốt nên lời.

Thấy Kế Chỉ Tường cảm động, mũi Cận Trọng Kỳ bất giác cay cay, “Thích là được rồi, còn cái này nữa, hy vọng em cũng thích”, anh lấy trong túi xách ra một cái hộp hình trái tim không lớn lắm và đưa cho cô.

Kế Chỉ Tường chớp mắt không dám tin, nước mắt cũng dần tan biến. Anh ấy bị sao vậy?

Tại sao lại chuẩn bị nhiều quà tặng cô đến thế? Cho dù muốn bù đắp cũng không cần tặng cùng một lúc thế này chứ?

Trong hộp là bất ngờ gì đây?

“Những thứ này là quà tặng cho lễ tình nhân mà trước đây anh chưa kịp tặng em. Năm đầu tiên nên tặng hoa, năm thứ hai là vé máy bay, còn thứ em đang cầm trên tay chính là món quà của ngày hôm nay.” Những món quà đó là tối qua anh tranh thủ lái xe như điên để đi mua nhân lúc các cửa hàng còn chưa đóng cửa, còn vé máy bay thì gọi điện đến hãng hàng không đặt, tất cả nhằm thể hiện tình yêu muộn màng của anh.

Kế Chỉ Tường run run mở chiếc hộp, trước mắt là sợi dây chuyền bạch kim hình hoa tường vi tuyệt đẹp khiến cô cảm động!

“Thích không em?”, Cận Trọng Kỳ gần như đang run thở hỏi.

Kế Chỉ Tường gật đầu, nước mắt rơi xuống phản chiếu ánh sáng của sợi dây chuyền bạch kim...

“Anh đeo giúp em được không?”, Cận Trọng Kỳ lại dịu dàng hỏi.

“Vâng”, khịt khịt mũi, Kế Chỉ Tường cảm nhận được niềm hạnh phúc đến muộn.

“Em cũng có quà cho anh”, đợt Cận Trọng Kỳ đeo dây chuyền xong, cô mới lên tiếng.

“Hả?”, Cận Trọng Kỳ kinh ngạc, không ngờ mình cũng được tặng quà, “Ở đâu?”.

Kéo tay anh đặt lên bụng mình, Kế Chỉ Tường nói nhẹ nhàng, tràn đầy tình cảm: “Ở trong này”.

Cận Trọng Kỳ sững sờ, cuối cùng cũng hiểu được ý của Kế Chỉ Tường, “Em nói... anh sắp làm bố?”.

Trời ơi! Món quà này quá lớn, quá tuyệt vời!

“Đúng vậy, anh sắp làm bố.” Đón nhận ánh nhìn dịu dàng của Cận Trọng Kỳ, cuối cùng cô cũng nhận thấy niềm hạnh phúc vô bờ.

Ai nói cô không thể đợi được lễ tình nhân? Tuy hơi muộn, nhưng rốt cuộc nó cũng đã đến.

Một lễ tình nhân tràn ngập tình yêu, xứng đáng để tận hưởng, cả đời cô sẽ không quên.

Một lễ tình nhân muộn màng, nhưng nhất định sẽ đến và sẽ thật lãng mạn...

Hết

Mong các bạn đọc xong in vài lời nhận xét về nội dung để giúp mình có động lực post tiếp các truyện khác!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-tinh-nhan-den-muon>